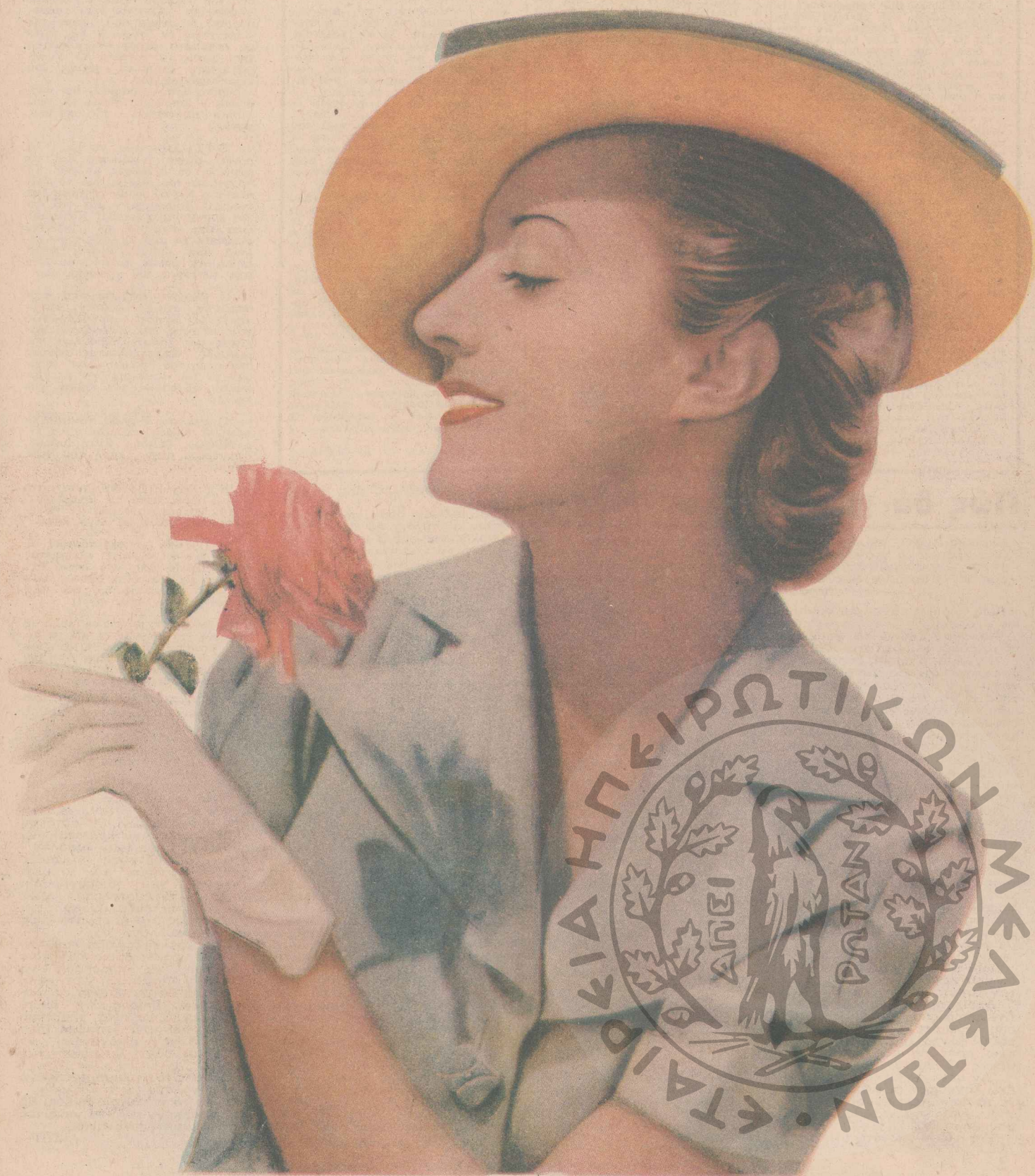

ΘΗΣΑΥΡΟΣ

ΜΕ ΤΙ ΜΟΙΑΖΕΙ Ο ΚΡΙΝΟΣ

(Εκείνη κι' Εκείνος καμαρώνουν άγκαλιασμένοι τους άνοιγμένους κόλπους των κρίνων στο κρυστάλλινο βάθος τραπεζίου της μέσης).

ΕΚΕΙΝΗ (μ' ένθουσιασμό και μισοκλειστά μάτια). — Τι έξοχοι που είναι! Μοιάζουν με άλλαστρινια κυπέλλα που κερνάνε σπάταλα το μεθύσι των άρωμάτων...

ΕΚΕΙΝΟΣ (έκπληκτος). — Μιτά; Σαν πολλή φόρα να πήρες!

ΕΚΕΙΝΗ (προσγειώνεται, λιγάκι ντροπισμένη). — Γιατί, διπλά δι'... Δεν άπαιρείται να είναι κι' έγω μια παραιομοίσις...

ΕΚΕΙΝΟΣ. — Πώς δεν άπαιρείται; Μόνο που η παραιομοίσις σου ήσανε πολύ ποιητική και μόνο ποιητική. Δηλαδή, φαντασία... Πού να πάμε να θρώμε κύπελλα από αλάβαστρο που να κερνούν άρώματα; Στην 'Ιλιάδα του Όμηρου ή στις 'Ωδές της Σαπφούς;...

ΕΚΕΙΝΗ. — Έως, δηλαδή, με τι θα τους παραιομοιάζεις τους κρίνους αυτούς;

ΕΚΕΙΝΟΣ (σκέπτεται). — Με τί; Νά; (άποφασιστικά) Με μούν...

... τζες από κάτασπρα μυρωμένα χερσάκια που λατρεύουμε!...

ΕΚΕΙΝΗ (με φρίκη). — Με μούντζες!

ΕΚΕΙΝΟΣ. — Μάλιστα. Γιατί; Σε σοκάρει;

ΕΚΕΙΝΗ. — Μά είναι τερατώδες! Μούντζες οι κρίνοι!...

ΕΚΕΙΝΟΣ (την άγκαλιάζει). — Δέ θέλω να σου παραιοτήσω τον ίδιοτροπο κι' ούτε φιλοδοξώ δόξες Πιτυγκρίλλι. 'Η παραιομοίσις μου όμως νομίζω ότι, έκτός απ' την παραιομοίσις της, είχε και την άξια της μεγάλης αλληθείας. Σκέψου λιγάκι. Όταν άγαπάμε κάτι στη ζωή, έναν άναντρο, ή γυναίκα, μια γυναίκα ο άντρας κλείνουμε τα μάτια μας και πέφτουμε έαυτούς και θεοστράβοι, μέσα στο έσθαι της γοητείας. Ψηλαφάμε φιλάμε χαϊδεύουμε, και το σκοτάδι που είναι κλείνει τα μάτια δεν μας αφήνει να διακρίνουμε άτέλειες και ελαττώματα στο άγαπημένο πρόσωπο. Γι' αυτό κι' οι ίδιοτροπές του, κι' οι προστυχίες του πολλές φορές, κι' οι γρουσουζίες του όχι...

μόνο μας άφίνουν αδιάφορους, κι' είν' έντελώς άνίσχυρα αντίπαρα μπροστά στο συντριπτικό βάρος του ένθουσιασμού μας, αλλά τις περισσότερες φορές, προάγονται και σε προτερήματα. Κι' έτσι το σκαμπύλι από ένα λατρευτό γυναικειο χέρι — μιλώ με την άντρική άποψη — είναι χάδι το δάγκωμα από ένα γυναικειο στόμα που το παραιομάζουμε με δίδυμο κέρατα είναι άντρο. Γιατί λοιπόν κι' οι κρίνοι να μη μοιάζουν με μούντζες από μυρωμένο κάτασπρο χέρι; Άρκεί το χέρι αυτό να τ' άγαπάμε.

ΕΚΕΙΝΗ (σκεφτική). — Περιέργεια πρηνόμα... —

ΕΚΕΙΝΟΣ. — Περιέργεια, αλλά άληθινά. Όπως, άληθινή είναι κι' ή αντίθετη πλευρά. Όταν δεν υπάρχει ή άγάπη κι' ή πιά τέλεια όμορφιά μεταβάλλεται σ' άποκορύφηση στικής άσχημίας. Όταν δεν άγαπάμε, μπορεί το γυναικειο χέρι να είναι κρίνος. Και γίνασμι, και να μας χαϊδεύει σαν άτλαζι και σά δελουδο' έμεις θα το δούμε σαν τσουκνίδα και σαν άγκάθι, κι' απ' το χάδι του θα τραυματιστούμε! Σ' όλα αυτά έλέγεις, ο έρωας παίζει τον πρώτο, τον κύριο, το μοναδικό ρόλο. Είν' ένα είδος ύποβολής, ψυχώσεως, που διαστρεβλώνει την πραγματικότητα και μας την δείχνει όχι όπως είναι, αλλά όπως θέλει αυτός να είναι...

ΕΚΕΙΝΗ. — Και... Στην περίπτωση της δικής μας;

ΕΚΕΙΝΟΣ. — Ήσυχασε! 'Ο έρωας που κλείνει άπόλυτα τα μάτια...

ΕΚΕΙΝΗ (κρύνεται στην άγκαλιά του). — Μ' άγαπάς πολύ;

ΕΚΕΙΝΟΣ. — Άν με μουντζώσεις θα νομίσω πως άνοιγει μπροστά μου ένας δλσασπος, μυρωμένος κρίνος!...

ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΣ

Λογὰ Λογία

— Πολλοί ζητούν την εύτυχία εκεί που μόνο δάκρυα υπάρχουν (Μονκλαίρ).

* 'Η έλπίδα είναι βαθμιαία κούρασις που καταλήγει στην άπογοήτευση. (Κ. Σύλας).

* 'Ο πλουσιώτερος άνθρωπος του κόσμου είναι ο οικονομός, κι' ο φτωχότερος ο φιλάργυρος. (Επίκτητος).

* Το άνέβασμα σε τόπους ύψηλούς κατορθώνεται με κοπιώδη πορεία από δρόμους δυσθάρους και έλικοειδείς. (Βάκκος).

* Άνώτερος άνθρωπος είναι εκείνος που μέσα στο σурφето διατηρεί την ήρεμια κα ίτην γαλήνη της μονώσεως. (Έμερσον).

* Είναι μεγάλο εύτύχημα για ένα έθνος ή άπότησις ένός μεγάλου ποιητού, ένός ανθρώπου ικανού να έρμηνεύη μελωδικά τους πόθους, τις έλπίδες, τους πόνους και τις σκέψεις του έθνους του. (Αωμ. Καρλάυλ).

* Εύκολο είναι να ξεχνάμε τα σφάλματά μας όταν δεν το ξέρεί άλλος κανένας από μας. (Χελαν).

* 'Η μετριοφροσύνη δεν είναι τίποτε άλλο παρά μία ικανότητα να κρύβει κανείς τον έγωισμό του. (Σίλλερ).

* 'Εχουν πεί ότι ο χρόνος είναι χρήμα, κι' όμως είναι κάτι περισσότερο: είναι ζωή. (Τζων Λούμκιν).

* 'Ο καρός έχει διαφορετικό βηματισμό για τους διαφόρους ανθρώπους. Για τον ένα ο χρόνος ηγαίνει βάδην, για τον άλλο τριπαρίζει, για τούτον καλπάζει και για κείνον στέκεται. (Σάξμπρ).

■■■■

Μικρά παράξενα

ΜΙΑ ΘΕΑΤΡΙΚΗ ΠΑΡΑΣΤΑΣΙΣ ΣΙΣ ΔΙΑ ΒΑΡΥΚΟΥΣ

Στο θέατρο 'Οντέ της Δαβίας δόθηκε μία άσυνήθης παράσταση προς χάριν των άρσικων της πόλεως. 'Ο έκει Σίλλογος των άρσικων έφρόνισε να προσκαλέσει σε κάθε κάθισμα της αίθουσας άκουστικά, τα οποία είχαν συνδεθεί μ' ένα μικρόφωνο έστρεφόμενο επί της σκηνής. Έτσι οι βαρκικοί κατόικους να παρακολουθήσουν άσυμμετα και χωρίς καμία δυσκολία τόσο τα λόγια όσο και την μουσική της παραστάσεως.

Το περασμα αυτό έφρημωθη για πρώτη φορά σ' ένα θέατρο της Δαβίας και κατόπιν σε πολλές εκκλησίες όπου ώρισμένες σειρές στασιδίων που προορίζονται για τους άρσικους έινε έρωτα διακοσμημένα με άκουστικά που έπιδρασαν μάλιστα και την κατά θούλησιν έντασιν του ήχου.

Η ΔΥΝΑΜΙΣ ΤΗΣ ΚΑΡΔΙΑΣ

"Ένας διάσημος Γάλλος γιαντρός δημοσίευσε τελευταία σ' ένα ιατρικό περιοδικό μία περίεργη μελέτη του για την καρδιά.

"Η καρδιά λοιπόν λέγει, ή όποια κατά μέσον όρον κάνει 79 παλμούς στο λεπτό, βέται με κάθε 100, σε κυκλοφορία έκαστο γραμμάρια αίματος, κινεί δηλαδή 8 περίπου χιλιόγραμμα αίματος σε κάθε λεπτό της ώρας.

Προχωρώντας στους ύπολογισμούς του ο Γάλλος γιαντρός θάγει το συμπέρασμα ότι ή καρδιά ένός ανθρώπου που έζησε 70 χρόνια, θέτει σε άδικοποή κίνηση 275 χιλιάδες τόννους αίματος!

■ ■ ■

"Η έορτή των Σιντακτών

Την 14ην 'Ιουνίου, στις 10.30' π.μ. δίδεται όριστική στο θέατρον «ΡΕΞ» (Κοπεούλη) ή μεγάλη έορτή της 'Ενώσεως Σιντακτών Περιοδικού Τύπου. Το πρόγραμμα είναι πλουσιώτατο. Περιλαμβάνει άπαγγελία, τραγούδια, κομικούς μονόλογους, νούμερα, σκέτες, χορούς κλπ. Εισιτήρια πωλούνται στα ταμεία του θεάτρου.

■ ■ ■

Κάποια από τις κυρίες που συνέβη να ζέρη λεπτομερώς τα του ένδόξου παρελθόντος της μαντάμ Σουσούς, έπωφελήθη της ευκαιρίας να διασκεδάση λίγο:

— Μαντάμ, τής είπε, νομίζω πως ήταν ή κυρία Κίτοσμήτρον, που αυτή τη στιγμή όμως δεν βρίσκειται εδώ. Άν έπαίρνα έγω την κάρτα σας φυσικά θα έσπευδα να συμμορφωθώ και δεν θα έτολμούσα ποτέ να παραβώ την έντολή μιας ύψηλης κυρίας, όπως έσείς. Άλλά ή κυρία Κίτοσμήτρον...

"Εφρόναζε ή Σουσού. Κίτοσμήτρον ήταν ή μεγάλη αντίηλος της του καιρού της δόξης της στο Κολωνάκι και ή πονηρή γυναίκα της έριξε το όνομα αυτό για να πικρή τη Σουσού.

— 'Η Κίτοσμήτρον; — Μάλιστα. — Και εξακολουθεί τις κακίες της εις θάρος μου; Και έπωφελήθη ότι την έβαλαν να μοιράζει γάλα στις πτωχούλες για να με έξευτελίση διά λόγους προσωπικών; Και άκόμα δεν έσυνετίσθη από τα παθήματα που τής έκανα στο Κολωνάκι, την πολυκατοικία μου; Έννοείται ότι ή αντίπαλος της μαντάμ Σουσούς ούτε έπάτησε ποτέ το πόδι της στο μέρος αυτό. Άλλά ή Σουσού,

Εκδίκασις

"Ένα πρωί ή μαντάμ Σουσού παρουσιάσθηκε σ' ένα από τα παρρητήματα, όπου έμοιραζόνταν γάλα για τα παιδιά.

— 'Η διοίκσις, περικαλώς; — Ποιά διοίκσις, κυρία μου; — 'Η διοίκσις. — Μα τί θέλετε;

"Ήταν οι κυρίες του παρρητήματος που έκεινη την ώρα συνέβη να είναι πολύ άποχολημένες και δεν μπορούσαν ούτε να την περιποιηθούν ιδιαίτερος, ούτε και να τής δώσουν ιδιαίτερον σημασίαν. Άλλά ή Σουσού δεν ήταν από τις γυναίκες εκείνες που τα έχωνε κατά τέτοια:

— Θέλω άρμολόγιος! — Δηλαδή; — 'Υπευθύνους! — Άκριβώς; — Αυτή που έπηρε το μπιλλιετάκι — Ποιό μπιλλιετάκι;

— Αυτό που έγραφα και υπέγραφα προς το παρρητήμα. Και σάς περικαλώς θερμώς μη κάνετε το κορόιδο, όταν έχετε απέναντί σας μία μαντάμ Σουσού τέως Καντακουζηνού εκ του Κολωνάκιου και μάλιστα του κέντρου. Και έσείς που είδατε τώρα το Κολωνάκι και θαμπώθηκαν, έρωτήσατε, περικαλώς, την όδο Πατριάρχου 'Ιωακείμ άν με γνωρίζη. Θα σάς άπαντήσουν και οι πέτρες που με έχουν άκουστά.

"Ήταν κατακόκκινη ή πυργοδέσποινα του Βούθουλα. Είχε θάλει μία άσπρη μπλούζα και μία άσπρη φούστα και κρατούσε στα χέρια της τα φασμαίαν και έτρεμε από τόν θυμό της. Οι κυρίες, παρ' όλον ότι ήσαν άποχολημένες, μπροστά στο θέαμα αυτό, έδειξαν επί τέλους ένδιαφέρον.

— Λοιπόν, τί συνέβη; — Συνέβη ότι έστειλα εδώ με την σύστασίς μου και με την κάρτα μου ύπογεγραμμένη να δώσετε γαλατάκι σε μία πτωχούλα της ύποστριζέως μου. Και αντί να συμμορφωθήτε, πετάτε το μπιλλιετάκι και στέλνετε την πτωχούλα άρμολόγως. Παρακαλώ να δώ αυτοπροσώπως την κυρία γαλατόν που το επέταξε.

Κάποια από τις κυρίες που συνέβη να ζέρη λεπτομερώς τα του ένδόξου παρελθόντος της μαντάμ Σουσούς, έπωφελήθη της ευκαιρίας να διασκεδάση λίγο:

— Μαντάμ, τής είπε, νομίζω πως ήταν ή κυρία Κίτοσμήτρον, που αυτή τη στιγμή όμως δεν βρίσκειται εδώ. Άν έπαίρνα έγω την κάρτα σας φυσικά θα έσπευδα να συμμορφωθώ και δεν θα έτολμούσα ποτέ να παραβώ την έντολή μιας ύψηλης κυρίας, όπως έσείς. Άλλά ή κυρία Κίτοσμήτρον...

"Εφρόναζε ή Σουσού. Κίτοσμήτρον ήταν ή μεγάλη αντίηλος της του καιρού της δόξης της στο Κολωνάκι και ή πονηρή γυναίκα της έριξε το όνομα αυτό για να πικρή τη Σουσού.

— 'Η Κίτοσμήτρον; — Μάλιστα. — Και εξακολουθεί τις κακίες της εις θάρος μου; Και έπωφελήθη ότι την έβαλαν να μοιράζει γάλα στις πτωχούλες για να με έξευτελίση διά λόγους προσωπικών; Και άκόμα δεν έσυνετίσθη από τα παθήματα που τής έκανα στο Κολωνάκι, την πολυκατοικία μου; Έννοείται ότι ή αντίπαλος της μαντάμ Σουσούς ούτε έπάτησε ποτέ το πόδι της στο μέρος αυτό. Άλλά ή Σουσού,

που είχε ντράβαλα μαζί της στο παρελθόν, δεν έδουκυλεύθηκε καθόλου να πιάσει και έσυνέχισε στον ίδιο τόνο:

— Και έπειδη έχασα τα λεπτά μου άξιοπρεπώς, νομίζει ότι ήμπορει να συμπεριφέρεται σε μένα όπως έχαζα σε μία τοοκαρία; Περιουσίες δεν έχω σήμερα και το καυκάμια, μαντάμ. Είς εποχήν όπου τα διακατομύρια έμαζεύτηκαν εις τους μαυραγορίτας και έγιναν γελούια, μία μαντάμ Σουσού υπερηφάνεταί για την πτώχεια της. Άλλά το έπαναλαμβάνω, το Κολωνάκι πρέπει να το έχη μέσα του κανείς. Και όταν έχη μέσα του τον Μπούβουλα, όλα τα έκατομύρια του κόσμου δεν σε κάνουν άνθρωπο!...

Και έφυγε μόν εξαλλή ή μαντάμ Σουσού, αλλά για να δώρη ένα μάθημα στην θρασυτάτη αντίπαλό της.

Την ίδια μέρα έκατος και έγραψε ένα γράμμα στον άνδρα της:

«Μονοιέ!...

"Ή κυρία σας μου επέταξε το μπιλλιετάκι — είναι φοβερόν!... — όπου έστειλα με προσωπική μου σύστασις μία πτωχούλα για να πάρη γαλατάκι. Μάθετε, λοιπόν, ότι ή κυρία Κίτοσμήτρον είναι μία τοοκαρία που έχει μάτσο τους έραστας και έγω την έχωρια από τον πρώτο της σύζυγον...

"Και συχνά την θέλω τώρα εις άποκρυφα σημεία (έννοα γκαρσονιέρες) μετά φίλων νεαρών και έζρω γύ τί κάνεις; "Αν ένδιαφέρεσθε έσείς, έρευνήσατε και ρωτήσατε όλη την άριστοκρατία που γελά μαζί σας, καθότι σάς μετέβαλε εις άριστοκρατικούς κερασφόρον.

"Όσον περί το γάλα, θα άνοιξω μόνη μου παρρητήμα, θα το κάμω για ψυχικό, και θα μοιράζω αυτοπροσώπως και εξ ιδίων μου έξόδων γάλα στις πτωχούλες. Έάν πεινά, έξ έλθη να πιη. Και παραιομοίως, άν διψάει, περάστε περικαλώς να πιη και να μάθετε λεπτομερείας. Παρεκτός άν είθε έκ γενετής «κοκύ» και τα τοιαύτα δεν σάς ένδιαφέρουν.

Μετά τιμής, ιδιικής σας Μαντάμ Σουσού.»

Καθυστερόγραφον. — Να την φάρ στο κεφάλι, να μάθη να προσβάλη μία μαντάμ Σουσού.

Μετά τιμής, ιδιικής σας 'Η ίδια.

Το γράμμα αυτό έστάλη στο σπίτι της κυρίας Κίτοσμήτρον.

Το πήρε ο άντρας της και έμεινε κατάπληκτος.

Το διάβασε και ή ίδια και έμεινε με το στόμα άνοιχτό.

Δραματική σκηνή συνέβη στο σπίτι τους και ήταν αδύνατο να καταλάβη ή τέως αντίπαλος της Σουσούς πως και γιατί, ύστερα από τόσα χρόνια, την θυμήθηκε ή πυργοδέσποινα του Βούθουλα.

Όσο για την Σουσού, ήταν ένθουσιασμένη:

— Όπου ηγαίνει ή κάρτα μου έννοα να ύποκλίνωνται. Και πρέπει να γνωρίζουν οι σακλές γαλατούδες ότι και από τον Βούθουλα άκόμα κυβερνώ το Κολωνάκι!...

■ ■ ■

Δ. ΨΑΘΑΣ

ΧΑΙΡΕΚΑΚΙΑ

"Η παπαδιά. — Μα τί έχεις, σήμερα, παπά, και πηδάς απ' τη χαρά σου; 'Ο παπάς. — Άστα, άστα, θα παντρέψω σήμερα τό... μεγαλύτερο έχθρό μου!

ΠΑΝΤΟΤΕ Η ΙΔΙΑ

— Άχ, άντρα μου!... Κουράστηκα πολύ σήμερα... είμαι μισοπεσμένη!... — Παλι μισό; Ποτέ σου δεν έννοεις, τέλος πάντων, να τελειώσης μία δουλειά!...

■ ■ ■

ΣΤΟ ΠΑΡΚΟ

Δεσποινίς. — Αυτός ο νέος εκεί άπέναντι μ' έννοει, κύριε πόλιομαν, πόλιομαν. — Πώς συμβαίνει αυτό; Έγω βλέπω ότι δεν σάς κυττάζει καθόλου.

Δεσποινίς. — Γι' αυτό άκριβώς μ' έννοει.

■ ■ ■

ΓΥΝΑΙΚΕΙΑ ΗΛΙΚΙΑ

Πρόεδρος. — Μάρτυς, πόσων χρόνων είδατε; — Δέκα, κύριε Πρόεδρε!

Πρόεδρος. — Έ, μα τότε, πόσων χρόνων είσαστε όταν γεννηθήκατε;

Τὰ άμίμητα του Σχόλλ

ΙΣΤΟΡΙΟΥΛΕΣ ΚΑΙ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

"Ο Σχόλλ μπήκε κάποτε σ' ένα άπό τα περιπτέρια του δήμου για την έκπληρωσι κάποιας έντελως φυσικής ανάγκης. Τόν είκαν προλάβει όμως έλλοι, και το περίπτερο ήταν γεμάτο κείνη την ώρα από... πελάτες.

"Ο Σχόλλ έπείετο. Χωρίς λοιπόν ν' άργοπορήσει έδγκηκε από το περίπτερο και διευσθύνθηκε προς την έξωτερική του πλευρά.

— Έ! Τί κάνετε εκεί, κύριε! του ρώναζε ένας πόλιομαν που τόν είδε.

— Δεν βλέπεis, φίλε μου; Το περίπτερο μέσα είναι γεμάτο... Τί θέλεις να κάνω;...

— Ναί, μα άν όλοι άρχιζαν να κάνουν σάν και εγώ... — Άν όλοι κάνουν σάν και μένα... το περίπτερο θα ήταν άδειο, φίλε μου και θάδρισκα θεοί!...

■ ■ ■

Μιλούσαν κάποτε για κάποιον... άκραιο κριτικό.

— Γιατί άποφεύγετε να συζητήσατε μαζί του; ρώτησαν τόν Σχόλλ.

— Άπλούστατα: Γιατί όταν μόν δεν είναι τής γνώμης μου, λυπούμαι για λογαριασμό του, όταν όμως συμφωνή μαζί μου, έ, τότε, άνπουκώ για λογαριασμό μου!...

■ ■ ■

Συζητούσαν κάποτε για έναν λαϊκό μυθιστοριογράφο, συγγραφέα έργων με σκοτεινέσις περιπετυώδεις ύποθεσεις, τόν όποιον κατηγόρουσαν ότι έπεριποιείτο περισσότερο το γράψιμό του από τόν εαυτό του.

— Αυτός ο διαβολό... Χ... έλεγε έννας συνάδελφός του έχει μέν ταλέντο, αλλά ή φαντασία του είναι τρομερά σκοτεινή και πένθημη.

— Και, δυστυχώς, στυπηλήρωσε ο Σχόλλ, έχει φαντασία... ως τα νύχια!

■ ■ ■

"Η κυρία Μ..., έλεγε κάποιος στον Σχόλλ, άποφάσισε να κλείση την πόρτα της σ' όλες τις ύπόπτου ήθικης γυναίκες.

— Μα πως θα τα καταφέρη τότε να... ληή ή ίδια στο σπίτι της; ρώτησε ήρεμα ο καυστικός χιουμοριστής.

■ ■ ■

— Πιστεύετε στον θεό; έρώτησε μία μέρα κάποιος τόν Σχόλλ;

— Ο Σχόλλ έσκέφθηκε λίγο και ύστερα άπάντησε: — Όχι κάθε μέρα. ■ ■ ■

"Ο χιουμοριστής Λέων Σαπρόν, φίλος του Σχόλλ, σκεπτικός και πνευματώδης συγγραφέας, περίφημος δε για τις μονομαχίες του με διάφορες προσωπικότητες των γραμμάτων που είχε τισράει με την τοσκατερή πέννα του, πέθανε. 'Ο πολιτευτής 'Εμιλ Κορρά έθωρπσε καθόν τον του να έκωνητο έναν λόγο πάνω από τόν τάφο του. Ένώ όμως άπήγγειλε τόν έπικήδειο λόγο του συγκινήθηκε τόσο ώστε τάχασε και... άρχισε να μπερδεύη το όνομα του Σαπρόν με το όνομα του Σχόλλ.

"Ο Σχόλλ που παρίστατο κατά την έκφώνησιν του λόγου, στο τέλος έχασε την ύπομνή του.

— Άσπρε τα δατεία, Κορρά, ρώναζε στον ρήτορα, γιατί στο τέλος θα το πάρη και ο θάνατος στα σοβαρά!...

■ ■ ■

— Τί κάνει ο Β...; ρώτησε κάποτε τόν Σχόλλ κάποιος για έναν κοινό τους φίλο.

— Τιποτέ... — Δηλαδή;... — Τερενιλάζει. Τα δάκτυλά του δεν τα χραιοποιεί ούτε τίποτε.

— Ώστε έτσι; — Ναί... ούτε καν για να καθαρίζη τη... μύτη του!

■ ■ ■

Μία μέρα ο Σχόλλ, λογομάχησε μ' έναν δημοσιογράφο, γνωστότο, για διάφορες άνηλικές πράξεις. Παραφέρθηκε δε τόσο, ώστε σε μία στιγμή του είπε: — Θα έπρεπε να σάς σπάσω τα μούτρα!

— Και γιατί δεν το κάνετε; τόν ρώτησε έρωτικά εκείνος.

— Θέλετε να μάθετε γιατί δεν σάς ιπαταίξω; Αυτό θέλετε να σάς πώ; — Άκριβώς.

— Γιατί δεν φορώ τα γάντια μου και ροδούμαι μήπως λερωθώ!...

21^ο Ο Ζανζόντ δεν ήξερε πώς να εκφράσει την ευγνωσύνη του στον Γεράρδο.

Πέρασαν ακόμη δεκαπέντε ημέρες. Η κατάσταση της γρηάς Ζανζόντ είχε βελτιωθεί περισσότερο. Σηκώνονταν τώρα απ' το κρεβάτι της και περπατούσε μέσα στο δωμάτιο. Κι' όταν μία μέρα ρώτησε ο Ζανζόντ τον νεαρό γιατρό, αν η μητέρα του ήταν σε κατάσταση να ταξιδεύει, ο Γεράρδος του απάντησε καταφατικά.

Πραγματικά, σε λίγες μέρες, η γρηά Ζανζόντ κι ο Κρασσοκάντας ήταν έτοιμοι για ταξίδι. Λίγη ώρα πριν φύγουν, ο Ζανζόντ πλησίασε τη Μαρκελίνα και της είπε: —Κυρία Μαρκελίνα, δεν θα ξεχάσω ποτέ το καλό που μάς έκαμπε. Η ζωή μου σ' ανήκει. Άν ποτέ σ'ας χρειασθώ για οποιαδήποτε δουλειά ένας άνθρωπος άφωτισμένος, υποσχέστε μου ότι δεν θα διατάσσει να με καλέσει.

—Μάλιστα, Ζανζόντ, του είπε η Μαρκελίνα. Σε θεωρώ φίλο μου κι' όταν παρουσιασθώ ή ανάγκη για την οποία μου μιλάς, θ' απευθυνθώ αδιατάκτως σε σένα.

—Κι' αν χρειασθώ το κεφάλι μου για να σωθώ κανένα πρόσωπο από τα άγαστά σου, δεν θα διατάσσει να με καλέσει.

—Δεν θα διατάσω, Ζανζόντ. —Περιφώνησε! Και το άστείο κυρία Μαρκελίνα, έχω μια ιδέα, πώς, προτού αποβάνω θα ετύχησω να σ'ας κάνω καμιά μεγάλη έκδοσή σου... Ποιά; —Α! αυτό είναι! —Α! αυτό είναι!

Κατέβηκε κατόπιν τη σκάλα κρατώντας τη μητέρα του κι' απομακρύνθηκε.

Πέρασαν αρκετοί μήνες. Όταν μία μέρα παρουσιάσθηκε ξαφνικά στη Μαρκελίνα και της είπε:

—Κυρία Μαρκελίνα έρχομαι να σ'ας κάνω μια πρόταση. Πούλησα το σπίτι μου που είχα στη Βρένη κι' εγκαταστάθηκα με τη μητέρα μου στο Κρέιλ. Έκεί πέρα ο κόσμος είναι καλός και καταδεκτικός. Όλα κα' έχουν μ'α δεν έχουν γιατρό. Γι' αυτό έρχομαι να σ'ας πω ότι θα ήταν μ'α πρώτη τάξεως εδκαίρια για τον κ. Γεράρδο, αν θα θέλατε να εγκατασταθήτε εκεί πέρα.

Η Μαρκελίνα τον ευχαρίστησε θερμά:

—Καλέ μου Ζανζόντ, του είπε, με συγκινεί το ενδιαφέρον σου. Θα συνεχισθώ με τον Γεράρδο κι' εκείνος θ' αποφασίσει.

Ο Ζανζόντ έφυγε ευχαριστημένος. Πραγματικά, το μεσημέρι η Μαρκελίνα ανακοίνωσε στο Γεράρδο την πρόταση του Ζανζόντ. Ο Γεράρδος δεν τη βρήκε άσχημη. Πετάχτηκε ως το Κρέιλ, έζητασε τα πράγματα, έμεινε ικανοποιημένος κι' έπειτα από λίγες μέρες εγκαταστάθηκε εκεί με τη μητέρα του και την αδελφή του.

Νοίκισαν ένα κομψό σπίτικι κοντά στον Λεϊνχρα.

—Άγαπητή μου μητέρα, είπε ο Γεράρδος στη Μαρκελίνα, τόσα χρόνια εργάστηκες εσύ για μάς, τώρα όμως ήρθε ο καιρός να ξεκουρασθής.

Η Μαρκελίνα τον άγκάλιασε και τον φίλησε στοργικά.

Η ζωή στο Κρέιλ περνούσε ειρηνικά. Η Μαρκελίνα άρχισε να ελπίζει ότι οι συμφορές της ζωής πέρασαν πια γι' αυτήν οριστικά.

ξαγρύπνησε κοντά στο κρεβάτι του Βαλόν, ο οποίος την άλλαξε μέρα το πρωί ήταν καλύτερα.

—Πρέπει να φύγω τώρα, είπε ο Γεράρδος στο Ροβέρτο. Θα έλθω ο γιατρός της οικογένειάς σας και συνεπώς εγώ δεν σ'ας είμαι πλέον χρήσιμος. Έκαμα το καθήκον μου. Ο πατέρας σας είναι καλύτερα.

—Μη διαζέστε τόσο γιατρέ, του είπε ο Ροβέρτος, σφίγγοντάς του με συγκίνηση το χέρι. Δεν θα ξεχάσω ποτέ το καλό που μάς έκαμπε. Θα γίνετε φίλος της οικογένειάς μου και θα σ'ας βλέπουμε συχνά.

Ο Λουδοβίκος Βαλόν που παρακολουθούσε τη συζήτηση αυτή εξαπλώθηκε στο κρεβάτι του, γύρισε για μία στιγμή κι' έρώτησε τον Γεράρδο.

—Πώς ονομάζεστε, κύριε;

—Γεράρδος Λαγκάν, απάντησε ο γιατρός.

Στο άκουσμα του ονόματος αυτού ο Λουδοβίκος Βαλόν κύτταξε το Γεράρδο περιέργα.

—Λαγκάν; ρώτησε ο άρρωστος προσπαθώντας να θυμηθώ πού είχε ακούσει το όνομα αυτό. —Α! θυμάμαι τώρα. Είχα γνωρίσει προ ετών μία νεαρή γυναίκα με το όνομα αυτό... Είχε ένα γιού και μία κόρη...

—Έχω αδελφή, είπε ο Γεράρδος.

—Ναι, ναι, το παιδί είχε το όνομα Γεράρδος και η κόρη λεγόταν Σοφία. Είστε λοιπόν ο γιός της Μαρκελίνας Λαγκάν; Ζη' ακόμα η μητέρα σας;

—Ναι, απάντησε ο Γεράρδος. Μένουμε μαζί στο Κρέιλ.

Ο Βαλόν έκλεισε τα μάτια του και βυθίστηκε σε σκέψεις.

—Γιατρέ, είπε κατόπιν στον Γεράρδο, πέστε στη μητέρα σας ότι είμαι ο Λουδοβίκος Βαλόν. Δεν θα έχω ξεχάσει το όνομά μου. Και πείτε της ακόμα ότι μου σώσατε τη ζωή. Είμαι βέβαιος ότι θα την ευχαρίστηση.

Πραγματικά, όταν ο Γεράρδος γύρισε σπίτι του, είπε στη μητέρα του:

—Προσέφερα τις υπηρεσίες μου κι' έωσα από το θάνατο σχεδόν ένα παλιό γνώριμό σας.

—Ποιόν; απόρησε η Μαρκελίνα.

—Τον εργοστασιάρχη Λουδοβίκο Βαλόν.

—Πραγματικά, είπε η Μαρκελίνα

μελαγχολικά, ο Βαλόν είχε παλαιός καλός γνώριμος. Και αφού του έωσατε τη ζωή, του εξόφλησε ένα χρέος. Ο Βαλόν σε είχε σώσει άλλοτε, όταν ήσουν μικρός, κι' είχε πέσει στο Ίσκηουνα.

—Περίεργο! Δεν μου έκαμε δόλο λόγο γι' αυτό.

—Αυτό άποδεικνύει παιδί μου, ότι εξακολουθεί να είναι αγαθός και μετριοφρων, όπως τα νεύρα του.

Λίγες μέρες αργότερα το άμαξι του Βαλόν σταμάτησε μπρός στο σπίτι της Μαρκελίνας.

Αυτή τη φορά βρισκόταν πάνω στ' άμαξι ο Λουδοβίκος Βαλόν. Πόσο ήταν άλλαγμένος! Τα χρόνια τον είχαν κι' αυτόν καταβάλει. Είχε γίνει παχύσαρκος, αιματώδης φαλακρός. Τα γένεια που ήσαν κατάλευκα, ανέθηκε επάνω και βρήκε μπροστά στη Μαρκελίνα. Έκλεινε τον γνώριμο αμέσως. Δεν συνέθε έμως το ίδιο και με τον Βαλόν. Κύτταξε διατακτικά τη Μαρκελίνα και τη ρώτησε:

—Η κυρία Λαγκάν, παρακαλώ; Ζητά την μητέρα του γιατρού κ. Γεράρδου.

—Εγώ είμαι, Λουδοβίκε, απάντησε λυπημένη η Μαρκελίνα. Δεν μ'α' αναγνωρίσατε λοιπόν;

Ο Λουδοβίκος της έσφιξε συγκινημένος το χέρι.

—Συγχώρησέ με, Μαρκελίνα, που δεν σε γνώρισα αμέσως. Είκοσι χρόνια πέρασαν από τότε που φυγες μακριά και δεν σε ξανάβιδα πιά. Μην ανησυχής όμως, ωραία της Κολάσεως. Από τόν παλιό μου μεγάλο έρωτα δεν μένει πλέον παρά η θλιβερή ανάμνησής και η πικρή μελαγχολία. Καθώς βλέπετε δεν παντρεύτηκα. Έμεινα πιστός εις την άνάμνησίν σας. Μά τώρα πια είναι άργα, αν και εξακολουθήτε να εισθε ώραια κάτω από τ'άστρα σας μαλλιά.

Η Μαρκελίνα κούνησε μελαγχολικά το κεφάλι της και ο Λουδοβίκος άλλαξε όμιλία.

—Ο Γεράρδος σας, της είπε, έγινε ώραιό παλληκάρι και περιφρονής γιατρός. Αυτός θα είναι πια ο γιατρός μου.

—Σ' ευχαριστώ, Λουδοβίκε. Είσε πολύ καλός.

Ο Γεράρδος, συνέχισε ο Βαλόν, πρέπει ν' αποκτήσει πελατεία και για να γίνει αυτό πρέπει να γνωρισθώ με τόν καλό κόσμο εδώ στο Κρέιλ. Αυτή τη φροντίδα θα την αναλάβω εγώ. Κάθε χρόνο αυτή την εποχή δίνω στην έπαυλή μου ένα μεγάλο ύπαιθρο χορό.

Γιορτάζουμε έτσι την επέτειο τών γενεθλίων του γιου μου Ροβέρτου. Στο χορό αυτόν έρχεται πολύς και καλός κόσμος. Είναι όλοι μετρητοί. —Ανδρες και γυναίκες φορούν φορεσιές του τύπου τών. Σε παρακαλώ λοιπόν, Μαρκελίνα, να ρήθς στο χορό αυτό και σ'α' μαζί με το Γεράρδο και τη Σοφία.

—Σ' ευχαριστώ Λουδοβίκε, είπε η Μαρκελίνα, αυτό που μου ζητάς είναι κάπως δύσκολο. Ζω έντελώς απομονωμένη κι' αποφεύγω τις γιορτές.

—Οχι, όχι, πρέπει να ρήθτε χάριν τών παιδιών σας, φώναξε ο Βαλόν.

—Εστω, είπε η Μαρκελίνα, θα έλθω, αλλά θα μείνω στη σκιά. Δεν θέλω να με συστήσετε σε κανέναν.

Ο Λουδοβίκος της το υποσχέθηκε. Της έσφιξε κατόπιν το χέρι, ανέθηκε στ' άμαξι κι' ανεχώρησε.

Όταν η Μαρκελίνα είπε αργότερα στο Γεράρδο στη Σοφία τα της επισκέψεως του Βαλόν της της προσκλήσεως των στο χορό που θα γινόταν στις 22 'Ιουλίου, εκείνοι χάρηκαν υπερβολικά.

—Θα έτοιμάσω μ'α φορεσιά χωριάτικη, που θα είναι τρέλλα, είπε η Σοφία.

Η Μαρκελίνα χαμογέλασε.

—Θα σε βοηθήσω κι' εγώ, της είπε, γιατί θέλω να είσαι ώραια.

ΣΤΟ ΕΠΟΜΕΝΟ: Η συνέχεια.

ΚΩΣΤΑ ΑΘΑΝΑΤΟΥ

ΟΙ ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΤΟΥ ΗΣΑΥ

Ο μαλλιαρός κυνηγός τών θηρίων. — φαγάς, πότης, γυναϊκάς και κακοκέφαλος. — Πώς παραχώρησε τα δικαιώματά του. Για ένα πιάτο φακής! — Το χαρμί του. — Ο τρόμος της Ρεβέκκας. — Η φυγή του 'Ιακώβ.

ΚΑΘΩΣ και η Σάρα του 'Αβραάμ, στείρα ήταν στην αρχή και η ύψη τους η Ρεβέκα, η σύζυγος του 'Ισαάκ. Αυτή η γενιά, δηλαδή, που γέμισε τόν κόσμο ύστερα με παιδιά, πάλαιψε πολύ με τη στειρότητα και παρά λίγο θ' εξαλείριζε. Άλλα, μεταχειριζόντουσαν θάνατα και συχνά πετύχαιναν τη γονιμότητα τών γυναικών.

Ετσι, κ' η Ρεβέκα άρχισε κάποτε να τεκνοποιεί.

Το πρώτο της αγόρι — γιατί κατόπιν είχε και δεύτερο — που τόβγαλε 'Ησαύ, τήν τρομάζε με τήν όψη του αμέσως μόλις συνήλθε από τούς πόνοους της γέννας και το σήκωσε στα χέρια της. Ήταν περισσότρο αρκούδι παρά άνθρωπος.

Παιδί της όμως ήτανε, τί να τόκανε;

Είχε μια όκα τρίχα άπάνω του. Σκεπαζόντουσαν από το πυκνό μαλλί το πρόσωπό του, το κεφάλι του, ο λαιμός του, τα μπράτσα του, το στήθος, η πλάτη, τα σκέλη, όλο του το κορμί. Κι' όσο μεγάλωνε γινόταν άγριμι ουσωτό και σ' όλες τις εκδηλώσεις του. Έτσι μονάχα έζηγείται και το γιati ή μάννα του, ενώ ήταν τόσο ενάρετη νοικοκυρά, δεν κατάφερε ποτέ να τ' αγαπήσει όσο θάθελε κι' άριερώθηκε μέχρις αδικίας στον άλλο της γιού, τόν 'Ιακώβ.

Τρόμος και φόβος στο σπιτιού ο μαλλιαρός, αυτός κρεμνταλάς. Δουλεία δεν έννοούσε να μάθει τί θα πεί. Λιμάριζε βέλν κ' έσπινε ζόδερνες κι' από τη νύχτα του θεού έβγαίνει στα βόνα κυνηγώντας τα θέρια. Όρθιος νορρίλας έμοιαζε στην παρθένα σιωπηλή προαιδέα τών δασών. Κ' ήθελε και να φάει και να πιεί σ'α θέριο. Έφτανε στην κουζίνα απότομα και ξεσκέπαζε τούς τεντζερέδες άνταπλα, ριχνόταν στο πιάτο άφίπτα και πασαλειμένος με σάλτσες, πάλι έφευγε. Έτσι, μία μέρα για μία γαδάθα νερόδραστη φακή, έκασε τα πρωτόδικα. Τά έθιμα ήταν όπως τών λόρδων εκείνο τόν καιρό. Δηλαδή, κληρονομώσεσ ολόκληρη τήν περιουσία το πρώτο παιδί. Η δόλια η Ρεβέκα έτρεμε:

— Όχι! Άν τα πάρει στα χέρια του αυτός, θαήκαμε! — άναστέναζε διαρκώς. Όπως, λοιπόν, έκασε πεινασμένος ο 'Ησαύ, η Ρεβέκα όρμηνεβη τόν 'Ιακώβ, κι' ο 'Ησαύ έξεχώρησε πρόθυμα όλο του τα δικαιώματα για ένα πιάτο φαί. Κι' αργότερα πάλι, με το άλλο κόλπο, του να διπλώσει τα χέρια του 'Ιακώβ με προδίες η Ρεβέκα, ο γέρο 'Ισαάκ πούχε χάσει το φως του, έδωσε τήν εύχή του στον 'Ιακώβ. Ο μαλλιαρός όμως κυνηγός της ζούγκλας δεν ήταν μονάχα φαγάς. Έπινε κι' όλας και τένα φέρνε ταλλά, στο μεθύσι άπάνω παντρεύόταν κι' όποια του θρεθεί! Κακοκέφαλος, κανέναν δεν άκουγε.

κι' ο 'Ισαήλ αυτός μία κόρη, τήν Μαελέθ. Ο 'Ησαύ τήν άνα κάλυψε. Τήν όρθηκε του γούστου του. Δεν ήταν άλλως τε και πολύ δύσκολος στην έκλογή του. Γυναίκα ήταν, νέα ήταν, συγγένισά του ήταν. Και χωρίς πολλά λόγια τήν παντρεύτηκε κι' αυτήν και τήν κου θάλπσε οπίτι του.

Άπο τότε, η άμοιρη Ρεβέκα δεν ήθελε πια να ζεί! 'Αφιέρωσε όλότελα όλη της τη σπουγή στον 'Ιακώβ. Ο 'Ησαύ όμως δεν σήκωνε πολλά. Τά χάδια της μητέρας του για τόν άδελφό του τόν πεισματάνων.

Άρχισε ν' άνάβη και να φλογίζεται. Αυτός ο 'Ιακώβ του καθόταν στο στομάχι. Άρχισαν λοιπόν νέες κρίσεις, νέες φαγούρες. Το μαλλιαρό άντριμ άρχισε να δείχνει τα δόντια του. Κι' ένα θρόδυ, πάνω στον άγριο θυμό του, το είπε, στή μητέρα του ξεκάθαρα για τόν άδερφό του:

— Θα τόν σκοτώσω σάν κυνήγι να πούχασω!

— Βρε άμάν.

— Τίποτα.

Οι γυναίκες του, η 'Ιουδήθ του Βειρή, η Βισαμέθ του 'Αιλών και η Μαελέθ του 'Ισαήλ, που δεν έπαψαν να του άραδιάζουν παιδιά, ενώ μεταξύ τούς σκοτωνόντουσαν όλη τήν ώρα, βρέθηκαν μαζί του σίμφωνες και οι τρείς:

— Κάμε κάτι, τέλος πάντων, να καθαρίσει εδώ μέσα αυτή η κατάστασι, του είπαν.

— Άφρισε ο 'Ησαύ.

—Νομίζετε πως τόν φοβάμαι; ρώτησε άγρια.

— Τότε τί κάθεται με σταυρωμένα τα χέρια;

— Πολύ καλά... Θα όπτε...θα τόν σκοτώσω σάν άγριμι. Άγριο κιάλας.

Άκουσε τα λόγια του η Ρεβέκα και τρώμαζε, λαχτάρισε. Κι' άν και ήταν ακόμα νύχτα, έτρεφε και σήκωσε κρυφά ή δύστυχη μάννα τόν 'Ιακώβ από τόν ύπνο του:

— όνγε, παιδάκι μου, γρήγορα!

— Όχι πολύ. Μία σφαίρα του τρώπει το ένα μάγουλο!

—Πώς το ένα μάγουλο και όχι και τα δύο; Δεν καταλαβαίνω! παρατήρησε ο Ναπολέων.

—Κι' όμως είναι άπλούστατο, έζηγνυσε ο ύπαξιωματικός. Κατά καλή τύχη, ο στρατηγός είχε έκείνη τη στιγμή το στόμα του άνοιχτό κι' έτσι ή σφαίρα τρώπει το μάγουλο και βγήκε απ' το άνοιχτό στόμα του.

—Α! φώναξε ο Ναπολέων γελάοντας. Νά επί τέλους και μία περίπτωση! που ο γενναίος μου Μιρά δεν άνοίξει άσκοπώς το στόμα του.

ΤΟΥ ΒΙΑ

Ο σοφός Βίας ταξίδευε κάποτε μαζί με μερικούς άνηθίκους και διεφθαρμένους νέους, όταν ξαφνικά πιάκωσε φοβερή θάλασσα-στρατιά. Μερικοί απ' τούς νέους άρχισαν τότε να επικαλούνται τόν θεό της θάλασσας Ποσειδών.

— Σαόπατε, δυστυχισμένοι! τούς συμβούλεψε ο σοφός συνταξιώτης τών. Γιατί άν ο Ποσειδών μάθι πως έισθε εδώ, θα μάς πνίξη ασφαλώς όλους!...

γορα!

— Τί τρέχει; ρώταε ο άγουροζυγηνέος 'Ιακώβ.

—Ο άδελφός σου ο 'Ησαύ θέλει να σε σκοτώσει!

— Και πού να πάω;

— Στόν άδερφό μου, μακριά να σωθείς! Άς πεθάνω, τουλάχιστο, μονάχα εγώ! Έκει θα βρείς και καμμία φρόνιμη κοπέλλα.

Όπου φύγει - φύγει ο 'Ιακώβ. Σηκώνεται μέσα στή νύχτα κατατρομαγμένος κι' άφρησε το σπιτί του.

Και ο 'Ησαύ, άνενόχλητος πιά, γλεντούσε και μεθύουσε με το χαρμί του...

ΚΩΣΤΑΣ ΑΘΑΝΑΤΟΣ

Ιστορικά ΑΝΕΚΔΟΤΑ

ΤΟΥ ΕΡΡΙΚΟΥ 4ου

Περιπλανηθείς κάποτε μέσα σ' ένα δάσος τού Βερμαντουά ο 'Ερρίκος 4ος συνήντησε ένα χωρικό τόν όποιο παρακώλεσε να τού χρησιμεύσει για οδηγός. Καθ' όδόν ο άγαθός χωρικός είπε στον βασιλέα:

—Κύριε θα είσθε ασφαλώς ένας άπό τούς καλύτερους άξιωματικούς τού βασιλέως. Αύτάν δεν τόν είδα ποτέ. Μήπως λοιπόν θα μπορούσατε να με βοηθήσετε να τόν πλησιάσω σήμερα και να τόν ιδώ;

—Ευχαριστώσ όπάντησε ο 'Ερρίκος. Όταν θα φθάσω δεν έρχει παρά να μείνεις κοντά μου και τότε θα προσέξω μεταξύ άλλων έκείνον πού θα μάς πλησιάσουν έκείνον πού θα εξακολουθή να φορή το καπέλλο του. Αυτός θα είναι ο βασιλιάς!

Μόλις έφθασαν στο κυνηγετικό περλίπτερο, όλοι οι άξιμοί πού είχαν άνησυχήσει για τήν εξασφάλισαν και έζωγαλαν όλοι τά καπέλλα τους.

Ο χωρικός πού συνόδευε τόν 'Ερρίκο τόν 4ον εξακολουθούσε να φορή το καπέλλο του. Και τότε ο βασιλεύς στραφόμενος πρός τó μέρος του του είπε:

— Και τώρα άγαπητέ μου, αναγνωρίζετε μήπως τόν βασιλέα; Μά την αλήθεια, κύριε, άπάντησε με άφέλεια ο χωρικός, η έσπε είσθε ή εγώ, γιατί μόνο έμεις οι δύο φορούμε τά καπέλλα μας!

ΤΟΥ ΝΑΠΟΛΕΟΝΤΟΣ

Κατά τήν διάρκεια μιας σκληρής μάχης, ο Ναπολέων είδε να καταφθάνει ένας ύπαξιωματικός ο όποιος του άνήγγειλε:

— Μεγαλειότατε, ο στρατηγός Μιρά πληγώθηκε στο πεδίο της μάχης.

—Είσε σοβαρό το τραύμα; ρώτησε ο αυτόκράτορας.

—Όχι πολύ. Μία σφαίρα του τρώπει το ένα μάγουλο!

—Πώς το ένα μάγουλο και όχι και τα δύο; Δεν καταλαβαίνω! παρατήρησε ο Ναπολέων.

—Κι' όμως είναι άπλούστατο, έζηγνυσε ο ύπαξιωματικός. Κατά καλή τύχη, ο στρατηγός είχε έκείνη τη στιγμή το στόμα του άνοιχτό κι' έτσι ή σφαίρα τρώπει το μάγουλο και βγήκε απ' το άνοιχτό στόμα του.

—Α! φώναξε ο Ναπολέων γελάοντας. Νά επί τέλους και μία περίπτωση! που ο γενναίος μου Μιρά δεν άνοίξει άσκοπώς το στόμα του.

ΤΟΥ ΒΙΑ

Ο σοφός Βίας ταξίδευε κάποτε μαζί με μερικούς άνηθίκους και διεφθαρμένους νέους, όταν ξαφνικά πιάκωσε φοβερή θάλασσα-στρατιά. Μερικοί απ' τούς νέους άρχισαν τότε να επικαλούνται τόν θεό της θάλασσας Ποσειδών.

— Σαόπατε, δυστυχισμένοι! τούς συμβούλεψε ο σοφός συνταξιώτης τών. Γιατί άν ο Ποσειδών μάθι πως έισθε εδώ, θα μάς πνίξη ασφαλώς όλους!...

γορα!

— Τί τρέχει; ρώταε ο άγουροζυγηνέος 'Ιακώβ.

—Ο άδελφός σου ο 'Ησαύ θέλει να σε σκοτώσει!

— Και πού να πάω;

— Στόν άδερφό μου, μακριά να σωθείς! Άς πεθάνω, τουλάχιστο, μονάχα εγώ! Έκει θα βρείς και καμμία φρόνιμη κοπέλλα.

Όπου φύγει - φύγει ο 'Ιακώβ. Σηκώνεται μέσα στή νύχτα κατατρομαγμένος κι' άφρησε το σπιτί του.

Και ο 'Ησαύ, άνενόχλητος πιά, γλεντούσε και μεθύουσε με το χαρμί του...

ΚΩΣΤΑΣ ΑΘΑΝΑΤΟΣ

8° — "Αν με απατήσης, θα πεθάνω! είπε η 'Ινές, χωρίς να χάρη το χαμόγελο από τα χείλη της.

— Θα πεθάνω από το ωραίο μαλακό κεράκι σου, δεν είναι έτσι; ρώτησε ο Μοραλές χαμογελώντας και αυτός.

— Ναι, από το μικρό κεράκι μου, που ζέρει περίφημα να χειρίζεται το στίλετο, έχε το υπ' όψιν σου.

— Θυμάσαι Πρώτης τάξεως συζήτοισ μεταύ άρραβωνιασμένων.

"Εκείνη πήγε και τριφώθηκε άπάνω του, άκούμπισε το μικρό της κεφάλι με τα πλούσια κατάμαυρα μαλλιά στον ώμο του.

— Έ' αγαπώ, του ψιθύρισε. "Αν δεν σ' άγαπούσα, δε θα σου μιλούσα έτσι. Μα έζέρω πώς σ' άρέσουν οι όμορφες κοπέλλες. "Ελα, φίλσέ με, και πάμε να χορέψουμε.

Τούδωσε τα χείλη της. Αυτός της τάσφιξε μέσα στα δικά του, άγρια σκληρά. Μπορούσε να είναι από άνάπη, μπορούσε και από λύσσα αυτό το φιλή, που της μάτωσε τα χείλη. Σεφώνισε βραχνά η 'Ινές, μα δεν τραβήχθηκε. "Ανατριχιάζοντας σύγκοιρη άφέθηκε στην άγκαλιά του και άρκοιαν το κορό. Τα δέντρα φαίνονταν παράξενα μέσα στο μισοκόταδο και στα πολύχρωμα φώτα που σκορπούσαν τα λαμπυρίδια. Οι άναθυμιάσεις της γειτονικής πετρελαιοπηγής έκαναν ώρα με την ώρα τόν άέρα όλο και πιο πνιγνό. Μεθυσμένοι από τη βαρεία άτμόσφαιρα, τα ζευγάρια τραβιόνταν στις άπόμερες γωνίες του δάσους. Η 'Ινές ψιθύρισε στον άρραβωνιαστικό της:

— "Ορκίσω μου πώς μ' άγαπάς, πώς έμένα μονάχα άναπαύς στον κόσμο;

— Στο όρκίζουαι, άποκρίθηκε αυτός και έσφιξε με μανία το χέρι του στη μέση της. "Εκείνη τη στιγμή όμως τα μάτια του άντίκρουσαν τα μάτια της Περίλιτας. Χόρεψε με τόν άρραβωνιαστικό της η κοπέλλα. Η εὐτυχία φαίνονταν ζωγραφισμένη στο πρόσωπό της. Το κεφάλι της έγερνε άπαλά στον ώμο του και το κορμί της λικνιζόταν από μπράτσο του με έμπιστοσύνη και με καμάρια.

Δάγκωσε ο Μοραλές με μανία τα χείλη του. Η ματιά πούρριξε στην Περίλιτα ήταν ματιά πόθου και μίσους μαζί. Μα η κοπέλλα δεν κατέβασε τα μάτια της. Τόν κύτταξε με ήρεμη υπερηφάνεια και έξακολούθησε να χορεύει στο μπράτσο του άρραβωνιαστικού της.

Ο ΜΟΡΑΛΕΣ ΕΞΑΛΛΟΣ

"Από το άνοιχτό παράθυρο, η Περίλιτα κύτταξε το φεγγάρι που έμπαινε άσπυμένο και της κάιδεσε τα γυμνά της μπράτσα και τα μαύρα ζέπλεκα μαλλιά της. Η υπέρτα της κοιμόταν δίπλα της και η άνάστα της κανονική, ήταν ο μόνος θόρυβος που άκουγόταν στη σιγαλιά της νύχτας.

Το μυαλό της κοπέλλας έτρεχε. Η νύχτα αυτή ήταν η πιο εὐτυχισμένη νύχτα της ζωής της. Τα πόδια της ήταν μουδια σμένα από την κούραση του κορού.

Είχε πέσει μετά τα μεσάνυχτα, άποστα μένι στο κρεβάτι της και όμως ό ύπνος δεν ήθελε νάρθει. Το κορμί της άνατριχίαζε άκόμα, σαν θυμόταν το άγκάλιασμα του Ραμόν, το σφιζίμο του χεριού του στη μέση της. "Ανοιγε τα μάτια της και έβλεπε μπροστά της στο μισοσκόταδο τα μάτια του, τα σσοβάρα και θαβαία, να της γελάνε. "Ο, θα ήθελε να τα φιλή, να τα φιλή αυτά τα μάτια, ώπου να πεθάνη...

Αυτή τή είχε κάνει να γελάσουν. Ήταν τόσο θλιμμένα ως τώρα. "Απόψε όμως τή είδε γελαστό, εὐτυχισμένα και η καρδιά της πλημμύριζε από εὐτυχία στη σκέψη πως αυτή είχε διώξει τη λύπη από το πρόσωπο του άναπημένου της. Τώρα καταλάβαινε τή θά ή άγάπη. Τή νύχτα εκείνη που είχε μείνει άγρυπνη, όταν είχε χορέψει με τόν Μοραλές, στην άλλη γιορτή, ήταν και τότε σά μεθυσμένη. Νόμιζε πως είχε έρωτευθεί. Μα τώρα γελοῦσε. Τί κουτή που ήταν, τί άπειρη! "Απόψε ένοιωσε τή θά ή άγάπη. "Απόψε καταλάβαινε πως τόν άγαπούσε με όλη της τήν υπαρέ τόν Ραμόν. Για χάρη του θά μπορούσε να κάνει όποιαδήποτε θυσία. Για χάρη του θά μπορούσε να ύποφέρει, να πεινάσει, να βασανιστεί.

Τα μάτια της δούρκωναν από τρυφερότητα, καθώς συλλογιζόταν πως μπορούσε να του γλυκάνη τη ζωή, πως θά κατάφερνε να ξεχάσει ό άναπημένος της τις πίκρες που είχε τραβήξει. "Αξάφνα, ένω τα μάτια της κύτταζαν από το παράθυρο μακριά, το φεγγάρι και ό νοῦς της έτρεχε σέ χαρούμενα όνειρα, πετάχθηκε. Στο χαμηλό άνοιχτό παράθυρο στεκόταν κάποια σκιά. Ποτέ δεν έδειχναν τα παράθυρά τους, όόδο κανένα δεν είχαν, το ήξεραν, ότωκας ήσαν και οι δυο γυναικες και κακό σέ κανέναν δεν έκαναν, τί είχαν να φοβηθούν; Στην άρχη, η Περίλιτα δεν τρόμαξε, όπως είπαμε.

Θαντάσθηκε πως κανέναν περαστικό διαβάτης θά κύτταζε από περιέργεια. Τήν άλλη στιγμή όμως κοκκάλωσε. Γιατί στο φως του φεγγαριού άναγνώρισε τόν Μοραλές "Αλοίνα.

Κάθισε στο κρεβάτι της, προσπαθώντας με τή χέρια της να κρύψει τούς γυμνούς της ώμους.

— Περίλιτα! φώναξε ο Μοραλές βραχνά.

— Τί θέλεις τέτοια ώρα εδώ, άφέντη μου; ρώτησε η κοπέλλα με τρεμμένη φωνή.

— Περίλιτα, άποκρίθηκε εκείνος, θέλω να σου μιλήσω.

— Άδριο το πρωί, θά ξημερώση η μέρα. Τί θέλεις τέτοια ώρα, τί έχεις να μου πής;

— "Ανοιξέ μου, Περίλιτα. Θέλω να σου μιλήσω τώρα, αυτή τη στιγμή.

Νοιώθοντας μια τρεμούλα σ' όλο της το κορμί, σπκώθηκε από το κρεβάτι της η Περίλιτα και έβριξε ένα σάλι στους ώμους της. "Επειτα πριν του άνοιξη τήν πόρτα, ζύπνησε τη μπτέρα της.

— Άς μās βοηθήσει η Παναγία, ψιθύρισε η άρρωστη. Δεν μ' άρέσει αυτή η έπίσκεψη.

Στάθηκε η Περίλιτα δαλόρθη, περιήφανη στο κατόπι το σπιτιού της. Η φωνή της άκούσθηκε σοδορή, έπίσημη στη σιγαλιά.

— Νά, άφέντη, σου άνοιξα. Πές μου γρήγορα τί έχεις να μου πής. "Αν περνούσε κανένας απέξω και μ' έβλεπε να μιλω μαζί σου τέτοια ώρα, το ξέρεις πως θά έκαναν τήν ύπόληψή μου;

— Περίλιτα, άποκρίθηκε ο Μοραλές με βραχνή φωνή. Μου χρωστάς μια άπάντησι.

— Ποία άπάντησι;

— "Ελα δά, μη μου κάνης τή κουτή. Ξέρεις. Σου τό είπα, πως περιμένω τήν άπάντησή σου. Πότε θά γίνης δική μου;

Τό γέλιο της Περίλιτας αντίδρασε στη σιγαλιά, ειρωνικό, σκληρό.

— "Αλήθεια, άφέντη μου, περιμένεις από μένα τέτοια άπάντησι; Μου φαίνεται πως κάνεις λάθος "Από τήν άρραβωνιαστική σου πρέπη να περιμένης αυτή τήν άπάντησι.

— Όχι από τήν άρραβωνιαστική ενός άλλου.

— Άσε, Περίλιτα, αυτή τήν ειρωνία. "Είσαι κοπέλλα έξυπνη. Τί σημασία έχει και άν είμαι άρραβωνιασμένος. Μπορεί να τήν παντρευτεί τήν 'Ινές Ζάμπρα, από συμφόν έπειδή είνε πλούσια, μά μπορεί και να άλλαξω γνώμη, και να μί τήν παντρευτώ καθόλου. Τί σημασία έχει αυτό; "Εσένα σ' άγαπώ. Μονάχα έσένα άγαπώ.

— Μοραλές "Αλοίνα, γελάστικες. Μη νομίζης ότι τήν άγάπη μου τήν χαρίζω έτσι άφήφιστα. "Οποιος μ' άγαπάει, θά με στεφανώθει. Και όποιον άγαπάω ένώ, έκείνον θά πάρω άντρα μου.

— Και μού λές πως άγαπάς τόν Ραμόν; "Εσύ προχθές ήσουν έτοιμη να δεχθής τήν άγάπη μου.

— Νόμιζα, άφέντη μου, πως η ταπεινή ένώ είχα σταθή άξια να κερδίσω τήν καρδιά σου.

— Μα τήν κέρδισες, Περίλιτα. "Αφού σου λές πως σ' άγαπώ.

— Τό ίδιο λές και στη ντόνα 'Ινές; Σου εξήγησα...

— Τα ίδια θά εξήγησ και σέ κείνη. "Οχι, άφέντη μου. Δεν είμαι άξια να γίνω αντίζηλος της άρραβωνιαστικής σου. Δεν θέλω να γίνω.

— Περίλιτα, φώναξε άνυπόμονα ο Μοραλές. Λές κουταμάρες τώρα. Είσαι έξυπνη κοπέλλα. Το ξέρεις πως από τη δική μου τήν άγάπη θά ώφελιθής πολλά. Είμαι πλούσιος. "Εργάζεσαι στο κτήμα μου. Μπορώ να κάνω πολλά για σένα, Μονάχα θέλω να μ' άγαπήσης.

— Μοραλές "Αλοίνα, μού ζήτησε να σου δώσω κάτι που δεν τό έξουσιάζω πιά. Η καρδιά μου είνε δοσμένη στον Ραμόν Λαρτές.

— Ο Μοραλές δάγκασε τα χείλη του.

— Περίλιτα είπες βραχνά, σέ ίκετεύω, μη με κάνης δυστυχισμένο... Δέξου τήν άγάπη μου. Δές, άπόψε η νύχτα μās καλεϊ για έρωτα. "Ελα μαζί μου. Οί όδριοι είνε έρμηκοί. "Ελα μαζί μου, μέσα στις μανανιές, άνασπίνοντας τις εύδιές, θά καταλάβης τί θά ή άγάπη.

— Η Περίλιτα έσφιξε τις γροθίες της.

— Πήγαινε, άποκρίθηκε με φωνή βραχνή, πίναινε, άφέντη μου. Μη με κρατς άλλο εδώ.

— Ο Μοραλές άκούμπισε το πόδι του με σα στο κατόπι το ώματίου, με μια κίνηση πούδειχνε πως κάθε άλλο παρά είχε διάθεσι να ύποχωρήσει.

— Όχι, άποκρίθηκε σκοτεινός. Δεν μπορείς να με διώξης έτσι. Ξεχνάς πως είμαι;

— Δεν ξεχνάω τίποτε, Μοραλές "Αλοίνα. Γι' αυτό σου λέω, πίναινε. Πήγαινε στην άρραβωνιαστική σου. Είνε όμορφη, φαίνεται θερμή και έρωτευμένη. Τί θέλεις από μένα τί φτωχιά;

— Άντι να τής άποκριθίς ο Μοραλές πέρασε με μια άπότομη κίνηση το χέρι του στη μέση της κοπέλλας. Τα χείλη του θά ναυσα ζήτησαν τα δικά της, Σεφνιασμένη αυτή, έμεινε μια στιγμή άκίνητη στην άγκαλιά του. Τα χείλη του κόλλησαν στα χείλη της άγρια, σκληρά.

— Άφέντη, Σεφώνισε η άρρωστη μπτέρα από το κρεβάτι της. "Αν έχρης Θεό, λυπήσου.

— Μα ο Μοραλές δεν άκουγε τήν δύστυχη γυναικα.

— Η Περίλιτα ώστόσο κατάρωσε να έλευθερώση τα χείλη της από τα δικά του. Το χέρι του όμως στη μέση της τήν έσφιγγε σφιχτά.

— Μοραλές "Αλοίνα, φώναξε "Αν δεν μ' άφήσης αυτή τη στιγμή, θά φωνάξω βοήθεια.

— Δεν θά τό κάνης αυτό, γέλασε εκείνος βραχνά. Δεν θά τό κάνης, γιατί φοβάσαι μη χάσης τήν ύπόληψή σου, μη τό μάθης ο όμορφονίος σου...

— Φύγε! όγγυηξέ η Περίλιτα. Φύγε. Μη παίζης με μένα, μη με περνάς για τόσο άδύνατη κοπέλλα.

— Ξέρεις και εσύ να παίζης με το στυλέτο; γέλασε ο Μοραλές. "Όλες οι κοπέλλες σ' αυτό τόν τόπο φοδερίζουν τούς άντρες που τούς άγαπούν με τό στυλέτο.

— Όχι, άφέντη μου, άποκρίθηκε ήρεμα η Περίλιτα, ένώ δεν έζέρω να παίζω με τό στίλετο. Γιατί ένώ φτωχία καθώς είμαι, δεν σκεφθήκα πως θάχω ποτέ άνάγκη να τό μεταχειριστώ. Σήμερα όμως θά έπω ότι θάπρεπε να ζέρω αυτή τήν τέχνη.

— Νομίζεις, κουτό κορίτσι, πως θά φοβόμουν ένα στίλετο μέσα σ' ένα τέτοιο μαλακό κεράκι; Γελείσαι, Περίλιτα. Η άγάπη μου δεν ζέρει έμπόδια.

— Έκανε πάλι να τήν τραβήξει άπάνω του. Η Περίλιτα όμως τραβήχθηκε και με ύπ άπεράθρωπη προσπάθεια ζέφυγε από τα χέρια του.

ΣΤΟ ΕΡΧΟΜΕΝΟ: Η συνέκεια.

Μια εύγενική ψυχή

Οταν έμάθαμε πως η Νίνα είχε άρραβωνιασθή το Χρήστο έβειναμε με άνοιχτό το στόμα. "Εκουνήσαμε το κεφάλι μας μελαγχολικά και είπαμε:

— Τό καίμενο τό κορίτσι! Πάει χαμένο.

Σάν περισσότερο φίλος της οικονειίας, άνέλαβα ένώ τήν ήρωική προσπάθεια ν' άνοιξω τα μάτια της κοπέλλας. Μπορεί να μην ήξερε καλά τί άνθρωπος ήταν ο Χρήστος. "Ετρεξα πρώτα:

— Κούνησε και κείνος τό κεφάλι του, άκούσας ότως είχαμε κάνει κι' έμεις, άναστεινάς έθαβαία και μού είπε:

— Δυστυχώς, παιδί μου, είνε αλήθεια.

— Καλά κι' έσείς δεν μπορούσατε να έμπόδιστε αυτή τη λυβερή ιστορία;

— Άν δοκίμασα λέει; Δέκα όλόκληρες μέρες παιδεύομουν να κέρω τη Νίνα ν' άλλαξη γνώμη.

— Κι' έκείνη;

— Όσο έπέμενε ένώ να τήν άποτρίμω, τόσο έπέμενε έκείνη να τόν πάρη. Κι' όταν άποφασίσα να τήν μεταχειριστώ τό άγριο με άπειλησε ότι άν δεν τής τόν δώσωμε θ' άποκτονήσει. "Ε, τί να κάνω; "Υποχώρησα...

— Άς τόν πάρη. "Εκείνη θά μετανοήσει.

— Άν έκανα κι' ένώ μια άπόπειρα;

— Κάνε, άλλα νομίζω πως θά είνε χυδαίος κόπος.

— Άς δοκιμάσω... Λόγια θά εζοδίσω.

Και τή εζοδίσω.

— Βρέ Νίνα, ξέρεις τί άνθρώπος είνε αυτός που θέλεις να πάρης;

— Ξέρω.

— Είνε χαρτοπαίκτης. Ι'ά περισσότερα προκιά ο ήλιος τόν καλημερίζει στο πράσινο τραπέζι.

— Τό ξέρω!

— Πίνε! "Εγώ τόν έχω πιάσει ένα σωρό φορές πτώμα στο σπιτί...

— Τό ξέρω!

— Είνε γυναικάς! Δεν αφήνει γυναικα που να μη τής ριχτεί.

— Τό ξέρω!

— Είνε σπάταλος. "Όσα βγάξει τή παίζε τα πίνει και τή γλεντά χωρίς να σκεφτεί τί θ' άποκινή αόριο.

— Κι' αυτό τό ξέρω, όπως έζω άκόμα ότι είνε γνωστός τύπος σ' όλα τα καμπαρέ.

— Και τόν παίρνεις;

— Τόν παίρνω!

— Δεν μπορεί να καταλάβω έσας τις γυναικες, μερικές φορές. Τόσο πολύ λοιπόν, είσαι έρωτευμένη μαζί του.

— Για να σου τήν αλήθεια, είμαι θέσβια έρωτευμένη άλλα όχι και τρελλά. Θά μπορούσα να κάνω και χωρίς αυτόν.

— Τότε γιατί τόν παίρνεις;

— Για να τόν διορθώσω. Τόχω θάλει πέισμα, αυτόν τόν άντρωπο, τό χαρτοπαίκτη, τό υπεκρη, το σπάταλο, το γυναικά που έχει όλα τα έλαττώματα του κόσμου, να τόν κάνω άγγελο. Νά τόν κώω, τό χαρτί το ένχρητί το ποτιό. Νά τόν κάνω τύπο και ύπογραμμό άνθρώπου. Νά τόν βλέπετε, έσείς οι γνωστοί του, και να μί τόν γνωρίζετε. Νά λέτε: Αυτός είνε ο Χρήστος;

— Και πιστεύεις πως θά τόν διορθώσης;

— Είμαι θέβαιη γι' αυτό.

— Με ποιά τρόπο;

— Με τήν άγάπη μου. Μία γυναικα με τήν άγάπη της μπορεί ν' άλλαξη έντελώς τη ζωή ενός άνθρώπου. Φτάνει να τό βάλει σκοπό και να ζέρη να δουλέψη τήν έπιτηροή της άπάνω στον άντρα που άγαπάει.

— Μα, βρέ Νίνα, άφού λές πως δεν είσαι και τόσο έρωτευμένη μαζί του γιατί δεν προτιμάς να πάρης έναν άντρα που να έχη όλα τα προτερήματα που θέ-

λεις να δώσης στο Χρήστο; Δέκα σοι ο Θεός ύπάρχουν καθώς πρέπει κύριοι, που παίζουν πίνουν και γλεντούν με τό κανονικό μέτρο. "Ετσι θέβγαινες και από ένα φοβερό κόπο.

— Δεν μπορείς να καταλάβής έμάς τις γυναικες. Κώστα. Δεν μπορείς. "Όταν μās μπη κάτι στο μυαλό, δεν θγαινει με κανένα τρόπο.

— Νίνα μου, σου εύχομαι να πετύχης αυτό που θέλεις.

— Θά τό πετύχω Κώστα. Αυτό είνε ο σκοπός της ζωής μου.

— Όμολογώ ότι αυτή η εύγενική προσπάθεια που έπαίρνεις σπάνη της η Νίνα με συγκίνησε. Νά πάρη ένα διεφθαρμένο τύπο στα χέρια τη και να τόν κώνη άνθρωπο! Τί περιέργες λεπτότητες κατατράχουν κόποτε τις γυναικες ψυχές!...

Πέρασαν από τότε δυο χρόνια. Η Νίνα παντρεύτηκε, έφτιαξε ξεχωριστό σπιτί, ζούσε σέ άλλο κύκλο, έπαμα να τήν βλέπω πιά. Συμβαίνει συχνά να χάνονται από τη ζωή μας πρόσωπα που είχαμε συνηθίσει να τά νιώθουμε σαν δικά μας...

Αίγος καιρός περνά και τα θυμάμεσ πια σαν κάτι μακρινό σαν νάχουν φύγει σέ ταβίδι, ή σαν νάχουν πεθάνει. "Ετσι και με τη Νίνα...

Και μια νύχτα, προχωρημένη ώρα, καθώς πεινούσα έξω από ένα καμπαρέ, δεν έζέρω πως ήρθε η Νίνα στο νοο μου.

— Τί νάγινε αυτή η κοπέλλα; άναρωτήθηκα.

Στάθηκε έξω από το καμπαρέ για ν' αγοράσω τσιγάρα. Σαφηνικά κάτι φωνές τραβήξαν τήν προσο-

—————

—————

—————

—————

—————

—————

—————

—————

—————

—————

—————

—————

—————

—————

—————

—————

—————

—————

—————

—————

—————

—————

χή μου. Η βαρεία κρουτώληνη πόρτα του καπνιστή άνοιξε και είδα δυο γκαρσόνια κι' ένα γκαρμύ να τραβάνη. Ο σωφέρ του αυτοκινήτου που στεκόταν μπροστά στο καμπαρέ, άνοιξε τη πόρτα του άμαξιού. Στεκόμουν και παρακολούθουσα τη σκηνή με περιέργεια. Δεν δινετε και σεις ένα χέρι να τούς βάλουμε στο αυτοκίνητο; μού είπε το ένα γκαρσόνι. Είπε μολύβια και οι δυο!

Κι' όταν πλησίασα για να βοηθήσω, στάθηκε με κατάπληξη. Τα πρόσωπα ήσαν γνωστά μου. Ο Χρήστος και η Νίνα. Βρισκόντουσαν κι' οι δυο σέ μια κατάστασι άξιοθρήνητη. "Εκείνος δεν μιλούσε καθόλου. "Εκείνη που και που άνοιγε τα χείλη της για να ψιθυρίσει μερικά άκαταλόγητα κομμένα λόγια.

— Θά παραήπιαν όπώψε! είπα στους άνθρώπους που βοηθούσα για να μαρκάρουν τούς παληούς μου γνωστούς.

— Μπιά! μού άπάντησε το ένα γκαρσόνι. "Ηπιαν όσο κάθε βράδυ! Και κάθε βράδυ γίνεται αυτή η δουλειά που έλέπετε.

Με πολύ κόπο καταφέραμε να σωρίσουμε το ζευγάρι στο έσωτερικό του αυτοκινήτου. "Ο σωφέρ έκλεισε τις πόρτες κι' έβαλε τη μηχανή του έμπους.

— Δεν θά το δώσης τήν διεύθυνση το σπιτιού τους; είπα στα γκαρσόνια.

— Δεν χρειάζεται. "Ο σωφέρ τήν ζέρει. Τους πάει τακτικά...

Τό αυτοκίνητο χάθηκε μέσα στο σκοτάδι της νύχτας με τό μεθυσμένο φορτίο του. "Εγώ άναψα ένα τσιγάρο.

— Καυμένη Νίνα, ψιθύρισα.

— Εύχρηστος για τή θούθεια είπε το προσωπικό το κέντρου και χάθηκε πίσω από τήν κρουστάλλη πόρτα.

Τή στιγμή εκείνη διέκρινα χαμω στο πεζοδρόμιο μια γυναικαία τσάντα. Τήν πήρα τήν άνοιξα. Τραβήξα μια κάρτα και διάβασα:

«Κος και Κα Χρ. Α...» Βρήκα και τή διεύθυνση το σπιτιού.

Κατά το μεσημέρι της άλλης μέρας χτυπούσε τό κουδούνι του σπιτιού.

— Θέλω τήν κυρία.

— Έδωσα τήν κάρτα μου και πε-

—————

—————

—————

—————

—————

—————

—————

—————

—————

—————

—————

—————

—————

—————

—————

—————

—————

—————

—————

Θα πιστεύατε ΠΟΤΕ ΟΤΙ...

* Σ' ένα γαλλικό χωριό του "Ερρώ, ύπάρχει ένα καθωναστικό στην κορυφή του όποιου έχουν φυτρώσει δυο δένδρα ύψους 3 μέτρων το καθένα;

* Κάποιος σύζυγος στη Γαλλία ζήτησε διαζόγιο, γιατί άκουσε τή γυναικα του να παραμιλάει στον ύπνο της και να φωνάζη: «Ρονήρε! Ρονήρε!» ένώ αυτός όνομάζεται Βερνάρδος;

* Ένας Βέλγος μηχανολόγος κατασκεύασε ένα ραδιόφωνο, τόσο μικρό, ώστε έχώρεσε όλόκληρο μέσα σ' ένα... στυλόγραφο;

* Ός το έτος 1769 τα βατόα χεία ήσαν άγνωστα στην "Ιαλανδία;

* Σέ μια πολυμελή οικόγενεια Ταϊγνάνων στην Ούγκανδία, όλα τα μέλη της έχουν στα πόδια και στα χέρια από εξη δάκτυλα;

* Τα σελιγκάρια έχουν 20.000 δόντια;

ΤΟ ΛΟΥΛΟΥΔΙ ΤΗΣ ΡΟΔΙΑΣ

ΜΙΚΡΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ

Ταξίδεψα στην Αφρική. Κατά τα μέσα του Σεπτεμβρίου έφθασα στην περιοχή του Έννερεά κι' έστειλα μερικούς ανθρώπους μου στο βασίλειά εκείνης της φυλής, ζητώντας προστασία. Για να τον ευχαριστήσω του έστειλα και μερικά δώρα. Πουθενά άλλο το δώρα δεν έχουν τόσο αξία όσο στην Αφρική. Και το ίδιο θράδυ που ο βασιλέας των Έννερεά πήρε τα δώρα, μου έστειλε ένα άσπρο μουλάρι με πλούσια κεντημένα στρώματα, ιδία για να με φέρουν στο κονάκι του, ένδεξις μεγάλης τιμής.

Ο Άμπά - Κέλλα, ο βασιλιάς, έδωσε διαταγή να μου παραχωρηθούν όλες οι ευκολίες που θα ζητούσα και όταν ήθελα να φύγω μια ένοπλη συνοδεία θα με συνοδεύει ως τα σύνορα. Ήταν ένας άξιας άνθρωπος και θα μπορούσα να πω ωραίο. Περί του τριάντα χρόνων. Το κακινό, μελαχροινό πρόσωπό του ήταν στολισμένο με ένα γενάκι κάτω από δύο σειρές κατάσπαρα δόντια και τα μάτια του είχαν μιάν ήδονική χαύνοσι. Μου έκανε και αυτός αρκετά δώρα: δυο δέρματα λεοπαρδάλειων, ένα δέμα φτερά στρουθοκάμηλου και - το πολυτιμότερο απ' όλα - ένα καϊμαλί από δόντι φαγόκερου, σκοτωμένου μ' έγχυμένο, που είχε τη δύναμη να εξευμενίζει τα πνεύματα.

Ο Άμπά - Ντουλά, ο ύπασιος της που μου έφερε τα δώρα μου έκανε νόημα μ' ένα πονηρό κλείσιμο του ματιού πως στην καλύτερα που μου παραχωρήθηκε, θα ευρίσκα ένα δώρα ακόμα πιο ωραίο, και με κάλεσε να περάσω. Μπήκα. Από μια γωνία της καλύτερης άκουσα ένα ελαφρό στεναγμό. Πρόσεξα περισσότερο. Μαζεμένη πάνω σε μια φάβα είδα μια μικρούλα που με κυττούσε με δυο τρομαγμένα μάτια, όπως τα μάτια μιας γαζέλλας που είδε λιοντάρι. Αφού τακτοποιήθηκαν κάπως, πλσίασα στο κορίτσι και το έφερα στο φως, πιάνοντας το από το χέρι.

Όταν το κούταξα καλά, μου ήρθε να γελάσω. Θα ήταν ένας δώδεκα χρόνων, πάνω - κάτω, και παρ' ότι ήταν τελείως ανεπτυγμένο, δεν έπαυε να έχει ένα παιδικό αθώο ύφος που ξεγάνιζε όλες τις σκέψεις.

Πάντα χαρούμενη και γλυκεία, λίγο δειλή, άλλοτε πάλι τολμηρή, μου καθόταν στα γόνατά κι' έσπασε το γέλιό μου με τα δυο ωραία της χεράκια, προσφέροντάς μου τα όρεκτικά χείλη της που είχαν μια παράξενη γεύση τροπικού καρπού.

Τέλος, ήρθε η μέρα να φύγω. Το Λουλουδί της Ροδιάς - γιατί έτσι την έλεγαν - έκλειψε και για να την παρηγορήσω τη γέμισα δώρα. Της χάρισα ένα κολλί με φυτίκια ρουμπινία, καρφίτσες, ένα κα θρεπτικό. Μα τα μάτια της ήταν καρφωμένα γιομάτα δαυμαστό στο δόντι του φαγόκερου που μου είχε χάρισει ο βασιλιάς. Την φάτσα αν το θέλν.

«Αω! Αω!...» έκανε η μικρή με τα χέρια σηκωμένα.

Δεν ήθελε να πιστέψω πως της το χάριζα. Μα όταν είδε την επιμονή μου, το πήρε, το φίλησε και το φύλαγε στο στήθος της. Την ίδια μέρα έφυγα διοντάς υπόσχεση στο Λουλουδί της Ροδιάς πως στο γυρισμό μου θα την ζητούσα και πως θα της έφερνα καινούργια δώρα. Είχα φτάσει σχεδόν στο σύνορο των Νουβί - Μπιάλο, όταν η συνοδεία μου με πληροφορήθηκε για δυο ιππείς που με ζητούσαν.

Είπε απεσταλμένοι του βασιλιά, μου είπαν.

Οι ιππείς ήρθαν από Άμπά - Ντουλά που μου είχε φέρει στη σκηνή τα δώρα του βασιλιά.

Κύριε, μου είπε ο Άμπά - Ντουλά, δίδοντάς μου ένα δέμα διπλωμένο με φύλλα παπύρου και δεμένο με ένα άρωματιωμένο κόρτο, ο βασιλιάς, που ο Θεός να τον κάνει μεγάλο σαν τα βουνά του Αράτ, σε χαιρετάει και σου στέλνει αυτό το δέμα. Σε έκλεψαν, κύριε, και σου επιστρέφουμε το κλεμμένο πράγμα. Μαζί θα όρθς και την απόδειξη πως τιμωρήθηκε ο κλέφτης.

«Εμένα έκλεψαν; Δεν το ξέρω, είπα εκπληκτός.

«Έλυσα το δέμα και το ξετύλιξα. Ένα φρικτό αϊόθημα με κυριέψε. Μέσα βρήκα το δόντι του φαγόκερου που μου είχε χάρισει ο βασιλιάς κι' ένα μικρό παιδικό χέρι κομμένο από τον καρπό! Είχε τα δάκτυλα κυρτωμένα στον ύστατο άπελπισμό νο οπασμό.

— Τι είναι αυτό; ρώτησα με μιάν έκφραση φρίκης.

— Είναι το χέρι της μικρής σκλάβας που ο βασιλιάς σου είχε στείλει στη σκηνή. Σε είχε κλέψει, κύριε, σου είχε πάρει το καϊμαλί και τιμωρήθηκε.

— Ο, κακούργος! φώναξα. Της το χάρισα εγώ.

Ο Άμπά - Ντουλά σκυθρωπάσε.

— Δεν είναι δυνατόν, κύριε, είπε. Το καϊμαλί είναι εξαιρετικό. Έξευμενίζει τα πνεύματα. Θα ήθελα να δωσω μια καμουτοκία στο πρόσωπο εκείνου του ανόητου, μα η αγωνία νίκησε το θυμό μου.

— Φτώχο, χρυσό μου Λουλουδί! είπα και με έπνιξε ένας λυγμός. Το λεπτό χεράκι που μου χάιδε το γένοι και μου τύλιγε το λαιμό ήταν εκεί μπροστά μου δίχως ζωή, ξερό, σα μια ρίζα φωτό.

— Και το κορίτσι τι το κάνατε; ρώτησα τον Άμπά - Ντουλά.

— Πέθανε, κύριε. Έχασε όλο το αίμα του...
ΦΡΑΤΖΕΣΚΟ ΠΕΡΡΙ

Ποιά είναι η ιδεώδης σύζυγος

Το αιώσιο πρόβλημα. — Ένα διαφωτιστικό θεδριαράκι. — Τι γράφει ο Γάλλος ευθυμογράφος Μάξ Όρελ — Ποιά είναι η καλύτερη σύζυγος. — Πώς θα την... εξηκνιάσετε. — Μακρυνά από τις γυναίκες που δεν γελουν. — Οι κόρες που αγαπούν τον πατέρα τους ιδεώδης σύζυγοι κτλ.

Το ζήτημα πως πρέπει να είναι η γυναίκα την οποία θα θέληση ο άντρας να διαλέξη για σύζυγο της ζωής του, απασχολεί όλους δεν εγνώρισαν την οξείτητα των βελών της Αφροδίτης και οι όποιοι έννοούν να εύρουν την μέλ- λουσα σύζυγό τους άφου μελετή- σουν καλά τον χαρακτήρα δεκά- δων κι' εκατοντάδων γυναικών, τις οποίες θα γνωρίσουν. Το πρό- βλημα είναι πολυπλοκό βέβαια, γιατί τίποτε δεν είναι πιο δύσκολο, απ' τη διάγνωση του γυναικείου χαρακτήρα. Πολλοί που έχουν επι- δοθή στη γυναικεία ψυχολογία, α- ποπειράθηκαν να δώσουν το κλειδί του μυστηρίου της γυναικείας. Ένας απ' αυτούς είναι και ο πρόσφατος άσπασμος Γάλλος σατυρικός Μάξ Όρελ, ο οποίος, σ' ένα μικρό το- μύδιον που τυπώθηκε μετά τον θάνατό του, στο Παρίσι, παρέχει υπό χιουμοριστικό τύπον τις ελ- λειψότητες στο μέγα ερώτημα της επιτυχούς εκλογής μιας καλής συ- ζύγου:

— «Νυμφεύσου, λέει ο εξυπνό- τατος αυτός συγγραφέας, γυναίκα πιο κοντή από σενα. Μη νυμφευ- θής γυναίκα που δεν μπορεί να γελάσει με την καρδιά της. Ο χαρνακτήρ κάθε ανθρώπου μεθαι- νεται από τον τρόπο που γελάει. Μη παντρευθής γυναίκα που γελάει βεβιασμένα. Νυμφεύσου γυναίκα η οποία μπορεί να εκτίμηση μια άσπεκτοτητα και η οποία βλέπει όλα τα πράγματα απ' την καλή τους όψη.

«Μη πάρης γυναίκα, η οποία κατακρίνει τα πάντα και κορο- ιδεύει τις φίλες της, μόλις γυρί- σουν στις πλατές. Νυμφεύσου γυ- ναίκα η οποία βρίσκει πάντα λέ- ξεις για να υπερασπισθί εκείνους τους όποιους κατηγορούν μπροστά της. Νυμφεύσου μια φιλόδοξη...

«Αν οδηγήσής στο θέατρο τη μηνητή σου και δεν έχεις κρατή- σει τις θέσεις εκ των προτέρων, νυμφεύσου αυτήν, όταν όθς πως το λάθος σου αυτό δεν τη θυμώνει και δέχεται να πάη να καθίσση και στη γαλερία μαζί σου. Η νέα που θα φερθή έτσι, ασφαλώς είναι καλή και αγαθή.

«Όταν απαντήσής στο δρόμο σου ζητιάνο και θέλησας να του δώσεις έλεημοσύνη, μη νυμφευθής την γυναίκα που θα τη αυτή τη στιγμή για τον ζητιάνο:

— «Ισως εινε κανέναν άπαιτεμόν, ο οποίος πίνει ότι του δίνουμε στις ταβέρνες.

«Αν την παρατήρησι αυτή την κινήσι σου και η γυναίκα που θα σε συνοδεύη απαντήσει:

— Δεν πειράζει κι' αν πηγαίνη στις ταβέρνες ο δυστυχισμένος. Κάνει σήμερα τόσο κρύο κι' ένα πτηρή κρασί θα τον ώφελήση. Την γυναίκα που θα σου το πη αυτό νυμφεύσου την.

«Προσπάθησε να μάθης για μια γυναίκα που ενδιαφέρεσαι τι δια- θέσεις έχει όταν ξυπνά. Αν ξυ- πνάει με το γέλιο στα χείλη, συμ- φεύσου αυτήν. Αν όμως κατσου- φιάζει και δυστροπεί, μη την νυμ- φευθείς! Η δοκιμή είναι αλάνθασ- τη. Μη νυμφευθής γυναίκα, η ό- ποια έχει τους τρόπους του καλού λεγομένου κόσμου. Η κόρη που φυλάει το μεδίσαιο της για τους ξένους ενώ εινε γκρινιάρια στο σπίτι της, για τους δικούς της, δεν εινε πλκασμένη για τον συζυ- γικό βίο. Αν μηνησευθής μια τέ- τοια κόρη, θα σε περιποήται στην αρχή, γιατί θα είσαι ξένος γι' αυτήν ακόμη. Όταν όμως γίνη σύζυγος σου, να είσαι βέβαιος πως θα σου φερθή όπως φερνόνται και στο σπίτι της και προς τους δι- κούς της.

«Μη νυμφευθής γυναίκα που την έπισκέπτεσαι κι' σ' άφνει να την περιμένη μια ώρα για να στο- λισθί εν τώ μεταξύ και να σου παρουσιάσθι τουαλετταρισμένη. Αν όμως έλθη άμείως με τα μαλ- λιά προχειρώς διορθωμένα και με

το φόρεμα του σπιτιού, νυμφεύ- σου την και μάλιστα αν δεν σπεύ- σης να σου ζητήση συγγνώμη για την άπλημελεια της. Νυμφεύσου την κόρη που φροντίζει να έχει πάντα φρέσκα ταιγάρια ο πατέρας της, που φροντίζει για το δωμάτιο της, εργασίας του, που καθαρίζει την πία του, που τον περιποιείται και τον χαϊδεύει παντοiotρόπως και τον φωνάζει με χαϊδευτικά όνο- ματα.

«Η κόρη που περιποιείται τον πατέρα της, που δεν τον άφνει να βγύ έξω χωρίς να τον ξεσκονισή, που τον άναπάει, που φροντίζει γι' αυτόν, θα δείξη αύριο το ίδιο ενδιαφέρον και για το σύζυγό της. Καλότυχος ο πατέρας που έχει μια τέτοια κόρη! Καλότυχος ο σύζυ- γος που έχει μια τέτοια γυναίκα!

ΑΛΗΘΙΝΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

ΔΕΚΑΤΕΙΝΑ ΛΕΓΕΝΑ

«Δός μου τα χείλια σου...»

της νοικοκυρούλας, άρχισε να γί- νεται σιγά - σιγά βόρος... Όταν ο Τέλης τόνιωσε από καταλα- θε πως η ζωή του στο πλευρό της Κατερίνας γινόταν άβυσσος. Θα- πρεπε να θυσιάση την καριέρα του, που εγωιστικά τον έσπρωχνε μακριά της... Πως ήταν δυνατόν ο καλλιτέχνης ν' άπαρνηθί χειρο- κροτήματα, δόξα, χρήματα και ν' άποφασισή να θάψη σάν υπάλλη- λος στο πλευρό μιας γυναικείας που δεν του έλεγε πια τίποτε;

...Και μια μέρα, η Κατερίνα θρέθηκε μόνι «Ένα σύντομο γράμ- μα του είχε αναλάβει να της εξή- γηση, πως σ' ένα ευαγύρι η ά- γαστη του ένος δέ σπάνει να γε- μίσει και το άλλιο της ζωής ο- ταν μάλιστα αυτός ο άλλος έχει να παλαύσει με τόσους τερασμούς συγκεντρωμένους άπάνω του σαν τις άχτίνες ενός ήλιου...

ΑΝΑΜΝΗΣΕΙΣ...

Η Κατερίνα δεν παραπάνεθη- κε. Λες και το πέριμενε... Έσπου- το το κεφάλι της μοιρολατρικά, κι' άφρησε τη ζωή της να κυλήση χωρίς ελπίδα, χωρίς ενδιαφέρον... χωρίς έρωτα!... Πικ να ζήση, έ- γαστηκε σκληρά χωρίς ποτέ να παραπάνεθί... Όταν γύριζε τα βράδια στο σπίτι της, έκλεινε την πόρτα της στη μούτρα του κόσμου, κι' έμενε μοναχή, με τις άναμνήσεις της... Σεφούλιζε μέσ' στη ψυχή της το άλμπουμ που πα- ρελθόντος και έσάπιασε με την φαντασία τις σελίδες που άνα- θάνει για πάντα... Πολλές φορές της άρεσε να κουνιζή το παλιό γραμμόφωνό της και ν' άκούη με μιούσικιστα μιλία τη φωνή του να της τραγουδά στη πλάκα:

«Δός μου τα χείλια σου και πάρε τα δικά μου...»

«Όταν το τραγουδί που της είχε τόσες φορές μουρμουρίσει στ' αυτιάς, σιγά - σιγά, με φυτίλική φωνή άπαι τραγουδούσε μόνο γι' αυτή κι' όχι για τον κό- σμο. Και η Κατερίνα με δάκρυα στα μάτια, απ' το δάθος ενός δω- ωραίου παρακολούθησε τον θρί- αμβό που άναμνιζόταν της στο τραγουδί το δικό της...

«Από κει και πέρα... το άνέβα- σμα ήταν εύκολο κι' ο Τέλης έ- φτασε γρήγορα ψηλά. Τό προ- τάθηκε μια ύποπτοφία στο έξωτε- ρικό. Τότε όμως, για τον τραγου- διστή που γινότανε διάσημος, η μικρή νυμφουλά, ποίχε όλα τα προτερήματα και τα ελαττώματα

«ΔΟΣ ΜΟΥ ΤΑ ΧΕΙΛΙΑ ΣΟΥ...»

Κάποιο βράδυ η Κατερίνα γύ-

ΣΤΙΚΑΚΟΣ

ΑΦΙΗΤΗΤΗ

Άντι γάρθη ηροφούλα ζωντανή στην έκκλησία τη τη ισοχουρι- (σημένη)

Τι κρίμα! Είσασαι χρόνια πριν (γενή) την φέρουνε νυ νυφούλα πεθα- (μένη).

Την τριγυρνά ο οί άλλος χρι- (στανος) και την φιλούει ά άγνωστον (ξένο) και μόνο ένας τοιπό παλιν κανεί άσάλευτος σε μια τα γωνία προσ- (μένη)

Με χείλη άμαρτωλά και κο- (λασμένα) δεν θέλει να φιλήση την παρ- (θένα) καθώς προστά;... (τ' του παππά) Αφίλητη κι' έσσαν έξουσε ά- (κόμα) αφίλητη κι' έσσαν χωθή στο (χώρα) τέτοια την κλειδί και την ά- (γαπιά).

Γ. ΑΡΑΒΟΣΙΝΗΣ

Οι άρχαιότεροι ήσαν σοφώτεροι μας

Οι άνακαλύψεις των. — Έγνώριζαν το τηλεσκόπιο. — Είχαν τους κεραυνούς στις διαταγές των. — Χρησιμοποιούσαν τον άτμό. — Τό φυτικό άλάτι. — Όπου το μολύβι μεταβάλλεται σε χρυσάφι. — Τό γυαλί που δεν έσπαζε ποτέ... κλπ. κλπ.

Άπό ένα εξαιρετικό ένδιαφέ- ροντος συγγραφέα, το όποιον έ- ξεδούη τελευταίας και στο όποιον ύποστηρίζεται άναντιρρήτως ότι οι άρχαιοι ήσαν περισσότερο προ- οδευμένοι από μας άποσπώμεν, χάριν των άναγνωστών μας τό κά- ταθι, τόσον ένδιαφέροντα όσο και περίεργα.

Και πρώτα - πρώτα άστοκαλύ- πτεται ότι πολλούς αιώνας παλαι ότερα ήσαν γνωστά τό τηλεσκό- πιο. Ένα χειρόγραφο που 13ου αιώνας άναφέρει ότι ο Πτολεμαίος παρατηρούσε τους άστέρους με ένα σωλήνα άποτελούμενον από διάφορα κομμάτια.

Στα έρείπια του Έρακλείου έπίση έχουν άνακαλύψθι φακοί ισχυρότεροι των χρησιμοποιούμε- νων σήμερον.

Ο Έραβλινος άναφέρει ότι ο Πυθαγόρας είχε άνακαλύψει ά- ποτελεσματικά έργαλεία για την

ακού καθώς και γυαλιά για την όρασι.

Ο Άγαθίας μας άποκαλύπτει ότι κατά τον δον αιώνα ο περί- φημος άρχιτέκτων Άνθέμιος ο Τραλλιανός χρησιμοποιούσε τον άτμό ως κινητήριο δύναμη, κα- τάρθωσε δέ μ' αυτόν να μετατο- πισθι μια...όλόκληρη στέγη!

Άλλά έδώ και κάτι πιο πα- ραδοξο άκούη:

Ο Άνθέμιος — γράφει κάποι- ος συγγραφέας — κατάρθωνε να ρίχνη άστραπές και κεραυνούς κατά της οίκιας του έχθρου του Ζήνωνος!

Εκτός όμως του Άνθέμιου και οι Δωριείς Ιερείς ο Ίηδοι, οι Χαλδαίοι και οι Αιγύπτιοι ήξε- ραν να έλκύουν και να...δεσμεύ- ουν ακόμη τον κεραυνό.

Στα θυσιαστήρια τους μάλιστα τα ζώα που έθυσιάζαν, τά έκαί- γαν με κεραυνούς τους όποιους προσκαλούσαν την ίδιαν έκείνη στιγμή!

Όταν ο Άλαρίκος έπολιόρκη- σε την πόλιν Ναρχιαν, οι Έτρου- ρικοί Ιερείς έπροκάλεσαν έναντί- ον του πληθος κεραυνών και τον άνάγκασαν να φύγη κακήν κα- κώς!

Ο Καλλιγούλας άγόρασε από ένα Χαλδαίο μάγο το μυστικό να διεύθυνη τους κεραυνούς όπου αυτό ήθελε και να άντιτάσση κατά των φυσικών άστραπών και βρον- τών γεννητές που έκαναν μάλιστα τον ίδιο και περισσότερο κρότο!

Κατά τον Σουϊταν και τα Έκρο- νικά της Άλεξάνδρειας, ο Ζω- ροάστρης κινούνειαν να αιχμαλω- τισθί υπό του Νίνου, άπετεφάρω- από κεραυνών, τον όποιον έπρο- κάλεσεν ο ίδιος άπ' τα σύννεφα, παρουσία των μαθητών του.

Και τώρα άς προχωρήσωμε σε άλλες έφευρέσεις και άνακαλύ- ψεις:

Ο Βάρων άναφέρει ότι οι κάτοικοι μερικόν τόπων έλλείπει θαλασσιού άλατος και όρυκτου τοιούτου κατασκευάζαν άλάτι ά- πό διάφορα φυτά τό όποια άπε- τεφώναν.

Ο Κάκος έξηγάγε χρυσόν έκ του άρσενικού.

Η Κλεοπάτρα θέλουσα σ' ένα γεύμα τον άπερθεύσε σε πολυτί- λεια τον έραστή της Άντώνιον, άνέλυσε και έπαι, τη βοήθεια του Διοσκουρίδου ένα μαγανιάρη άξίας πολλών εκατομμυρίων.

Αυτό άποδεικνύει ότι ο Διο- σκουρίδης έγνώριζε την χρήση διαλυτικών τά όποια άναμνιζεί έμεις σήμερα.

Ο Έλβετίος, ο Βάν Χελμών και ο έκ Πίσης Βέρλινγ μετέβα- λαν τό μολύβι και τον υδράργυρο σε χρυσάφι!

Επίσης η διατήρησι των μου- ριών υπό των Αιγυπτίων διά χη- μικών προπαρασκευών είχε φτά- σει στον ύπερτατο βαθμό.

Όταν έρέθηκε ο νεκρός της κόρης του Βασιμπίχου, φαινόταν αυτή νέα και άφρατα, σαν να είχε πεθάνει πρό όλίγων μόλις στιγ- μών ενώ όντως ήταν είχε άπέλ-θει το κόσμος τούτου προ 4000 και πλέον έτών.

Εξ άλλου ο άυτοκράτωρ Ά- δριανός έστειλε ές ένα έκ των ύπαιθρων τρία γυαλίνα ποτήρια που είχαν την ιδιότητα να παίρνουν διάφορα χρώματα ανάλογως του μέρους άπ' το όποιο τά έκτύπα- ζες.

Τέλος κατά τον Άραβα 16ου «Αέν...Άλχόκι οι Αιγύπτιοι ήξε- ραν να φτιάχνουν άγγεια από γυα- λι τά όποια δεν έσπαζαν ποτέ και ήσαν γερά σαν σιδερένια! Τέτοια πράγμα εινε καθώς θα έβρετε, τελείως άγνωστον σήμερα.

Η ΚΟΡΗ ΤΗΣ ΑΡΤΙΣΤΑΣ

ΕΚΛΕΚΤΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Εκείνο το πρωί η Λίνα έκανε την τουαλέττα της στο κομψό μπουντουάρ της συμπληρώνοντας τις μι- κροπεριμέρειες που άπαιτούντο για την διατήρη- σης όμορφίας της, την όποιαν είχε άρχισει να προ- σβάλλη ο χρόνος... Άζαφνα η ύπνερβια της την ειδοποίησε ότι κάποια Κλοτίλδη, την ζητούσε. Μό- λης άκουσε το όνομα αυτό, η Λίνα άνπούχθηκε. Κλο- τίλδη! Κλοτίλδη ήταν η μεγαλύ- τερη άδελφή της, στην όποια εί- κε έμπιστευθί την φύλαξη της κόρης της. Συνήθως, όταν της τό επέτρεπε η πολυκύμαντη ζωή της πήγαινε στην έπαρχία και η έπισκέπτονταν. Άπορούσε τώ να πως έρχόταν η άδελφή της στο Μιούζικ - κώλ; Τί συνέβαι- νε;

— Φέρτε την έδώ, είπε η ύπν- ερβια της.

Μπαίνοντας μέσα η Κλοτίλδη έπρεσε στην άγκαλιά της Λίνας.

— Τί τρέχει; φώναξε έξαφνι.

— Η όράνον εινε άσυνήθιστα στην υγεία της. Μα άκριβώς γι' αυτήν...άναγκασθήκα ναρθω στο Παρίσι.

— Έλα, κάθου. Κλοτίλδη, και λέγε μου.

— Ήθελα να σου γράψω, μα τό βρήκα λίγο δύ- σκολο αυτό. Δεν θα μπορούσαμε να συνεννοηθώ- με με γράμματα. Πήρα λοιπόν το τριάνο και να- μαι!... Άκού λοιπόν, Λίνα. Κάποιος νέος την ζητάει να την πάρη γυναίκα του. Βλέπεις εινε κομψή, και όμορφη η όράνον. Ο νέος λέγεται Ουμπέρτος Μα- ράντ και εινε ένα πολύ καλό παιδί, σοβαρό και τι- μιο. Μοναχογιός από καλή οικογένεια. Ο πατέρας του εινε δικαστικός. Έχει χηρέψει και όλος ο κό- σμος τον σέβεται και τον εκτιμάει.

— Καλά όλα αυτά. Σκέψου όμως και μένα. Δεν θα μάθουν ποιά είμαι;

— Εινε αλήθεια. Λίνα πως πάει να σπάση το κε- φάλι μου μ' αυτή την ιστορία. Άχ, τι ζωή και αυτή. Νάφερες τι κρυφό παράπονο έχω... Και μήπως δεν σε πάντρεψα...

— Μ' επάντρεψες μ' έναν πλθίο. Άς τ' άφήσου- με τώρα αυτά, Κλοτίλδη. Λέγε μου για τον νέο...

— Έ, λοιπόν, η όράνον μας τον άναπάει και α- τή. Μου τό εξομολογήθηκε χθές τό βράδυ.

Η Λίνα την κούταξε χωρίς να πη λέξι. Η Κλοτίλ- δη συνέχισε:

— Ξέρεις πόσο σ' αγαπάει η όράνον. Εινε μάλι- στα υπερίφανη που γράφουν τα φύλλα τόσο επαινε- τικά λόγια για σενα. Και τό λέει παντού. Μα σ' η ίδια της τό άπηνόητες. Όταν λοιπόν ο Ουμπέρ- τος της είπε πως θέλει να την παντρευθί, του ά- πάντησε: (Σας προειδοποίη ότι η μαμά μου εινε άρτίστα πασίγνωστη!) Εκείνης τη ρώτησε ποιά εί- σαι. Μα αυτή δεν τού είπε τίποτε πριν σε συμβου- λευθί. Ο Ουμπέρτος μίλησε και με τό γέρο - δι- καστικό, τον πατέρα του. Τού είπε πως αγαπάει τη όράνον. Μα αυτός του έκανε όλόκληρη σκηνή.

Άλλά ο Ουμπέρτος έπείμενε και ο πατέρας του πείσθηκε στο τέλος.

Χθές, λοιπόν, μου κουδαλήθηκε ο γέρο - Μα- ράντ, ο όποιος μου είπε:

— Ξέρω πως τα παιδιά άναμνιζονται και δεν μπο- ρώ να τού άρνθώ τό γάμο αυτό. Έπειτα και η άνηψία σας εινε ένα καλό κορίτσι. Και εξ άλλου τά παιδιά δεν πρέπει να πληρώνουν τα σφάλματα των γονέων!

— Τα σφάλματα!... Τον γέρο - πλθίο!

— Έπειτα η προίκα... Ο κ. Μαράντ μου μίλησε για την προέλευσι της προίκας της.

Η Λίνα έμινε κατακόκκινη.

— Πες του, λοιπόν, ότι τό κέρδιος παίζοντας στο θέατρο. Όσο για τ' άλλα λεπτά, έ, αυτά τά κρατάω για τό λούρα μου!

— Μου είπε ακόμα, ότι πρέπει να διακόψης κάθε σχέση με την κόρη σου... Να μη την έξαπαθής πιά.

— Είσαι βέβαια ότι η όράνον τον αγαπάει;

— Βεβαίωτά. Άφου σου είπα πως μου μιλούσε χθές τό βράδυ και έκλεινε. Τί πρέπει να κάνουμε τώρα, λέγε. Εγώ τάχω χαμένα.

— Κάθου. Κλοτίλδη, να φάμε μαζί και τό λέμε. Είμαι άποφασισμένη να πάη η ίδια να συναντήσω αυτόν τον άστυρο κύριο Μαράντ.

— Λίνα, σε παρακαλώ, μην κάνης άνοπισές. Πρό πάντος άνοπισές. Λυπάσαι τή όράνον, το παιδί σου.

Την άλλη μέρα ο γέρο - Μαράντ δέχτηκε την έπι- σκεψί της κυρίας Λίνας Βαλάντ (τό όνομα τού ά- γρός της). Και όταν όστερα από λίγη ώρα η Κλοτίλ- δη είδε την άδελφή της, έτρεξε κοντά της και την ρώτησε άνυπόμονα:

— Τί έγινε; Τα κατάφερες;

Η Λίνα πήρε τό συνθημένο ύφος της και είπε:

— Άύριο ο γέρο - Μαράντ θα 'ρθή να μου ζητή- ση έπίσημως τό χέρι της όράνος.

— Έμαθε ποιά είσαι;

Η Λίνα έγνεψε (ναι) με τό κεφάλι χαμογελών- τας. Και πρόσθεσε:

— Είχαμε γνωρισθεί άλλοτε. Αυτός ο γέρο - μου- φλούρης ήταν άλλωστε σπουδαίος γλεντιντζής. Με γνώ- ρισε μάλιστα να πάω και πάλι να τον έπισκευθώ. Ά- κούς; Να ζανανά! Όλα τελείωσαν λοιπόν! Ο γα- υος θα γίνη. Βλέπεις τί άξίζει να εινε μια γυναίκα άρτίστα;

ΟΡ. ΜΠΟΥΤΕ

Ο άρχιερέας όμως άν πρόφτασε την άρπαξη από το χέρι του έσώκατο το μαχαίρι που κρατούσε για να το βύθισή στο στήθος της. Ξαφνικά όμως, ένα δυνατό, σιδερένιο χέρι άρπαξε και συγκράτησε το δικό του. Ήταν ο γυιός του.

Μόλις τον αντίκρουσε ο άρχιερέας κατελήφθη από λύσσα. Καί χωρίς να διστάση γύρισε προς το μέρος του, άφησε τη Μώντ, τον άρπαξε από το λαιμό και βύθισε το μαχαίρι στην καρδιά του.

Ο άτυχος νέος σωριάσθηκε κάτω νεκρός. Είχε θυσιασθή για να σώση τη Λευκή Θεά.

Η Μώντ βλέποντας τον στο δάπεδο, μέσα στο αίμα, το οποίο έτρεχε άθρονο άπ' την πληγή του, άφησε μία κρουγή φρίκης.

Ο άρχιερέας έτοιμαζόταν τώρα να έπιτεθή εκ νέου έναντιον της. Μά δεν έπρόλαβε να πραγματοποιήση τους έγκληματικούς σκοπούς του. Σάν μαρινόμενος λέων άδριμισε μέσα στην αίθουσα ο Μάδσεν ακολουθούμενος από τον Στάνλεϊ και τον μαύρο γίγαντα, τον πρώην άρχηγό των δούλων.

Μ' ένα πήδημα ο Μάδσεν κατέφθασε τον άρχιερέα και του κατέφερε ένα τρομερό γρόνθο κατακέφαλα. Ικανόν να σκοτώσει και ταύρο. Ο άρχιερέας της "Αστάρτης σωριάσθηκε κάτω άναίσθητος.

Έλεύθεροι πια στις κινήσεις των οι δύο Λευκοί, βοηθούμενοι κι' από τον μαύρο γίγαντα, άρπαξαν τά κιβώτια με τους θησαυρούς της Θεάς, τά όποια είχαν κρύψει εκεί και ακολουθούμενοι από την Μώντ έφρεξαν προς την πεδιάδα και έπειθήστηκαν από άεροπλάνου. Για ν' άπογειωθή όμως το άεροπλάνο έπρεπε να έπισκευασθή το μοτέρ του κι' αυτό άκριβώς έκανε ο δόνητος του, όταν συνέβη κάτι το άπρόοπτο.

Οι μαύροι, βλέποντας τον λευκό πονόγυρο άοχηγύ τους ν' άνεβαίνει στο άεροπλάνο άντισύχνησαν.

Το πελώριο πουλί θά μάς πάρι τον άρχηγό μας, φώναξαν.

Κι' ήταν έτοιμοι να έπιτεθούν κατά το άεροπλάνο. Βλέποντας τον κίνδυνο ο Μάδσεν είπε στους συντρόφους του:

Μην άνησυχείτε. Θά κατέσω μια στιγμή να τους καστήρωσάω και θά γυρίσω.

Κατέβηκε πραγματικά κι' άσχησε να μιλάει και να καταπαύει τους μαύρους, όταν ξαφνικά ένας τρομερή βροντή άντηχισε. Η νή έσπευσσε κάτω από τά πόδια τους. Έποέκειτο περί ισχυρού τόπου σεισμού. Ο νάος και τά κτίρια των "Οριζώντων κατέρρευσαν σ' έρείπια.

Οι μαύροι άρχισαν νά κραυγάζουν και νά φεύγουν έντρομοι. Οι περισσότεροι όμως έπescαν μέσα στα βάραθρα τά όποια άνοιγνόν κλειναν σαν τεράστια φλεγόμενα στώματα.

Πρό της μεγάλης αούτης καταστροφής ο Μάδσεν θέλησε να πηδήσει από άεροπλάνο, το όποιο είχε έπισκευασθή τώρα κι' ήταν έτοιμο να πετάξει. Μά δεν πρόλαβε. Η νή άνοιξε ξαφνικά μπρος στα πόδια του, και φλόγες και καπνός τον περιτύλιξαν και γκρεμίστηκε μέσα στο άπείριστο χάσμα του έδάφους.

Η Μώντ που είχε δη από το άεροπλάνο την τρομερή αυτή σκηνή, άφησε μία κρουγή φρίκης. Μά ήταν άρρωστιά. Ο Στάνλεϊ της έσφιξε το χέρι, ενώ ο Τσάιλις φώναζε στον άεροπόρο:

— Άπογειώσου γρήγορα για τ' όνομα του Θεού! Δεν έλπεισε ότι κοιτούσαμε να καούμε σαν πυροτέχνημα!

Πραγματικά, γύρω τους χαλούσε ο κόσμος.

Εύτυχός το άεροπλάνο άναυλώθηκε έγκαιώς κι' άπομακρύνθηκε από τον τόπο της καταστροφής.

Η Μώντ με σκυμμένο το κεφάλι έκλαιγε άταπρήορτα ψιθυρίζοντας τρυφερά:

— Φτωχέ Μάδσεν! Καλέ και άφοσιωμένο φίλε! Δεν θά σε λησμονήσω ποτέ.

ΜΕΡΟΣ ΣΤ'

Η ΕΥΕΡΓΕΤΙΣ ΤΗΣ ΑΝΘΡΩΠΟΤΗΤΟΣ

Το άεροπλάνο δεν άργησε να

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΜΥΣΤΗΡΙΟΥ
ΚΑΙ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΝ

φθάση στη πόλι του Φάλτσερ. Η Μώντ όμως και ο Άλλαν Στάνλεϊ δεν έμειναν εκεί παρά έλάχιστο καιρό. Έφωγαν άμέσως για την Άμερική όπου η Μώντ έδέχθη να γίνει σύζυγος του Άμερικανού Στάνλεϊ ο όποιος την έλάτρευε και ο όποιος την έκτιμούσε ίδιαίτερως.

Με τους θησαυρούς της "Αστάρτης τους όποιους είχαν πάρει μαζί τους η Μώντ και ο Στάνλεϊ ήσαν οι πλουσιώτεροι άνθρωποι του κόσμου.

Έτσι, μόρρεσαν ν' άγοράσουν ένα έρσι στη μέση ενός ποταμού και νά έγκατασταθούν εκεί.

Η Μώντ άρχισε να διαβέτη μεγάλα ποσά για φιλανθρωπικούς σκοπούς, σχολεία, όρφανοτροφεία, γηροκομεία κλπ.

Και μία μέρα που έπήγε να έπισκεφθή ένα από τά ιδρύματα αυτά συμπάσθηκε τόσο ένα ώραίο όρφανο έφηβο, τον Κρέντο Μέρβιλ, όστε τον παρέλασε και τον έγκατέστησε στο μέγαρό της.

Λίγος καιρός πέρασε. "Ενα πρωί ο Άλλαν Στάνλεϊ άνεκοίνωσε στη Μώντ ότι θά πήγαινε να κόμει κάμρες σ' ένα μηχανήμα δικής του έπινοήσεως, το όποιοι κατασκεύαζε

στον κόσμο, όπως έλεγαν, θά έσωζε τον κόσμο από τους πολέμους, γιατί θά μπορούσε να λυώνη από μακριά τά μέταλλα.

Τη στιγμή που θά χωριζόταν από τη Μώντ ο Άλλαν, την άγκάλασε τρυφερά και τη φίλησε.

Ο Κρέντο βρισκόταν μέσα στην αίθουσα και μόλις είδε το τρυφερό άγκάλιασμα των λατρευόμενων συζύγων χλώμασε και ταραχτηκε.

Όταν ο Άλλαν κατέβηκε κι' έφυγε με το αυτοκίνητό του η Μώντ

άντελήφθη την ταραχή του Κρέντο και τον ρώτησε:

— Τι σου συμβαίνει άγαπητό μου παιδί; Γιατ είσαι έτσι χλωμός;

Ο Κρέντο όμως έκρυψε το μυστικό του.

— Τίποτε! κυρία. Μία μικρή άδυσθεσία...

— Πήγαινε τότε στο δωμάτιό σου ν' άναπαύθης παιδί μου.

Ο Κρέντο κατέβηκε στο δωμάτιό του όπου άρχισε να βηματίζει πάνω κάτω μονολογώντας:

Τόν άγαπάει λοιπόν τόσο! Τόν λατρεύει μέχρις αυτού του σημείου; Θεέ μου! Είμαι τόσο δυστυχισμένος!

Κι' άρχισε να κλαίη βουδά, πονεμένα.

Ξαφνικά σήκωσε το κεφάλι του και φώναξε:

— Όχι, δεν μπορώ, δεν έχω το δικαίωμα να μένω πια σ' αυτό το σπίτι!... Λατρεύονται. Το δικό μου αίθισμα δεν μπορεί να βρή θέσι στη καρδιά της. Πρέπει να φύγω.

Νά μη την ξαναϊδώ πιά.

Κάθισε άμέσως στο γραφείο του κι' έγραψε την παρακάτω έπιστολή:

«Άγαπητή Κυρία,

Σας ζητώ συγγνώμη που θά σας λυπήσω, σάς που υπήρξατε τόσο καλή για μένα, για λόγους που δεν μπορώ να σας εξηγήσω, πρέπει να φύγω μακριά σας.

Σας εύχαριστώ εκ βάθους ψυχής για τς περιποιήσεις σας και την ειλικρινή σας άγάπη. Χαίρετε, κυρία. Θά σας είμαι εύγνώμων σ' όλη μου τη ζωή».

Κρέντο Μέρβιλ.

Άφησε το γράμμα αυτό πάνω στο τραπέζι του, φόρεσε γρήγορα γρήγορα το πανωφόρι του, κατέ-

θηκε κάτω κι' έφυγε λέγοντας στο θυρωρό πώς πηγαίνει να κάνει ένα περίπατο για να πάρη άέρα.

Όταν λίγη ώρα κατόπιν η Μώντ μπήκε στο δωμάτιό του, άνησυχη για την υγεία του, άπόρησε που δεν τον βρήκε εκεί. Το βλέμμα της όμως έπεσε άμέσως στην έπιστολή του Κρέντο, την όποια πήρε και διάβασε:

— Παράξενο, είπε χωρίς ν' άνησυχήση περισσότερο. Τι να συνέβη άραγε στο καλό αυτό παιδί; Θά τρέξω όμως στο όρφανοτροφείο και θά το μάθω.

II

...ΟΠΟΥ ΕΠΑΝΕΜΦΑΝΙΖΕΤΑΙ
Ο ΜΟΡΦΥ

Την άλλη μέρα ο Στάνλεϊ άποφάσισε να κόμει τά πρώτα του πειράματα σε μικρό κύκλο καλεσμένων. Για να το έπιτύχη αυτό είχε κατασκευάσει ένα μικρότερο μηχανήμα τοποθετημένο σ' ένα εδούργο περλίτρο. Για την έπιτυχία δεν είχε την παραμικρή άμφισβόλια.

— Όλα πηγαίνουν καλά, άγαπητή μου Μώντ, είχε πει στη σύζυγό του, κι' εκείνη τον άγκάλιασε και τον φίλησε με ίκανοποίησι και λατρεία.

Πραγματικά, την άλλη μέρα άποστά στους ξένους του ο Άλλαν έκανε στο περιήμο πείραμά του. Και το πείραμα εκείνο είχε καταπληκτική έπιτυχία. Μέσα σε λίγη ώρα κατόρθωσε να λυώση και να μεταβάλλη σε όγυρο ένα όγκο στερεού μετάλλου που βρισκόταν σ' άπόσταση δεκαεπτά μέτρων.

Οι παριστάμενοι έμειναν κατάπληκτοι. Κι' έσπευσαν να τον συγχαρούν με την καρδιά τους.

Ένας μόνον υπήρξε ψυχρός κι' έπιφυλακτικός άπέναντί του. Τον συγχόρη τυπικά χωρίς να του δόση καν το χέρι. Ο άνθρωπος αυτός ήταν υψηλός, με άμειπτή περιβολή, διπλωμάτου, ξένος, όπως φαινόταν, με διαπεραστικό βλέμμα. Φορούσε μονόκλ, το όποιο έπαίξε διαρκώς στο χέρι του νευρικό.

Δεν ήταν άγνωστος ο άνθρωπος αυτός. Ήταν ο βαρώνος Μόρφυ, διπλωματικός άντιπρόσωπος ξένης δυναμείας.

... ..

Το άπόγευμα της ίδιας ημέρας ο γραμματεός του Μόρφυ, ένας νέος τετραπέροτος κι' ένεργητικός, έπικέφθηκε εκ μέρους του πρεσβευτού τον Άλλαν Στάνλεϊ και του πρότεινε ν' άγοράση το μηχανήμα του σ' όποιάδηποτε τιμή, όσον δήποτε μεγάλη και άν ήταν.

Ο Στάνλεϊ άκουσε κατάπληκτος την πρότασι αυτή.

— Το μηχανήμα μου, είπε ρητά και καταγορηματικά, προορίζεται για το καλό της ανθρωπότητας. Δεν το κατασκευάσα για να κερδοσκοπώ, άλλα για να σταταήσουν οι αμαρτηρές συρράξεις μεταξύ των κρατών.

Ο γραμματεός γύρισε κι' άνέφερε στον Μόρφυ τά λόγια του μηχανικού.

Το πρόσωπο του ξένου διπλωμάτου παραμορφώθηκε από λύσσα. Έσφίξε με όργη και πείσμα τις γροθιές του κι' έφώναξε:

— Θά του το πάρω διά της βίας το μηχανήμα του, κι' άν ακόμα παραστή ανάγκη να βαδίσω επί πτωμάτων!

Κατόπιν όταν ήρμισε κάπως είπε στον γραμματεά του:

— Περμένε με εδώ, Δέν θ' άργήσω να γυρίσω. Έχω να σου δώσω διάφορες έντολές.

Κατέβηκε κατόπιν κάτω, μπήκε στο αυτοκίνητό του και πήγε στη διεύθυνσι της άστυνομίας.

Με την διεύθυνσι της άστυνομίας ο Μόρφυ συνδέσταν στενάτα.

Ο άστυνομικός τον είχε διευκολύνει πολλές φορές εχθρόντας το καθήκον του και δεχόμενος σημαντικά χρηματικά δώρα.

Ο Μόρφυ μπήκε στο γραφείο του με πολλή οικειότητα, έξπλωσε σε μία πολυθρόνα και μπήκε άμέσως στο θέμα του:

ΣΤΟ ΕΠΟΜΕΝΟ: Η συνέχεια.

Καζανόβας

Ο «κατακτητής των χιλίων παρθένων»

Φοβερός γόνος.. Τρομερός ξελογιστής των γυναικών καρδίων. Ποιος δεν έχει άκούσει για τον Καζανόβα, τον μεγάλο αυτό τυχοδιώκτη του 17ου αιώνος και ποιος δεν έχει διαβάσει τά σκανδαλώδη έρωτικά κατορθώματά του. Έγυρσε όλο τον κόσμο οκεδόν. Έζησε σ' όλες τις πριγκιπικές και βασιλικές Αύλές και έκαταλλεόμενος με τέχνη την γοητεία του, τρελάδες γυναικοθήρες, μετάρθε όλα τά επαγγέλματα — άδσες, ιεροκήρυς, διπλωμάτης, στρατιωτικός — για να πλησιάρι εύκολάτερα τά θύματα του.

Ο Καζανόβας δεν σεβάστηκε ούτε τά νεάτα, ούτε τά γηρατεία των γυναικών. Ούτε την άδωα παιδούλα, ούτε την όμορφη κυρία, ούτε την υπέρβρια, ούτε την καλόγρια... Άνάππος το χρίμα όσο και τόν έρωτα και ήταν τόσο έπιδέσιος ν' άποκτά το χρίμα με τόν έρωτα, όσο και τόν έρωτα με το χρίμα... Και όμως, ο θρυλικός αυτός γόνος, ο άσυγκίνητος καρδιοκλέφτης, δέχθηκε κάποτε ένα πολύ σκληρό μάθημα έρωτικής συμπεριφοράς από μία μικρούλα ακόλουθο, που έπεχείρησε να κατακτήη.

Ήταν η έποχή που είχε γυρίσει στην Βενετία, ύστερα από μία πολυετή έξορία, με τήν άπόφασι — όπως ίσχυρίζεται στα "Άπομνημονεύματά του" — να ζήρι πια μία φρόνιμη ζωή.

Το όπτι όπου έμενε ήταν μία έξοχική έπαυσι, από την τάρτασα της όποιας φαινόταν η ύπεροχη θα των άσμενίων καναλιών. Σ' αυτή την τάρτασα συνήθιζε να άνεβαίνει τακτικά ο Καζανόβας και να ρευδάζει... Την τρίτη μέρα όμως της άφιξής του, τόν άπέσπασε από τήν ρέμη του η σέβητα σιλουέττα μιας χαριτωμένης νέας, που παρουσιάσθηκε στην τάρτασα του γειτονικού σπιτιού όροϋσε ένα άνάλαφο φόρεμα, που άφινε να διακρίνεται όλο το καλλίγραμο σώμα της και οιγοταγυρούδους κάποιον εύθυμο σκοπό. Ο κοσμονυρισμένος γόνος ηλεκτρίσθηκε άμέσως. Μία άκόμη θεακτική λεία. Μία άκόμη ώραία γυναικά... Τι τύχη!...

Πλησίασε στην άκρη της τάρτασας και χωρίς διαταγή, φώναξε στην άγνωστη, με τήν χαδιάρικη φωνή του:

— Μου έπιτρέπετε, δεσποινίς, να εύλογώη την τύχη που σάς έστειλε σαν καλό και παρήγορο άγγελό επί μοναξιά μου;

Η νέα ξαφνιάσθηκε. Μά, μόλις στράφηκε και είδε τον Καζανόβα, του χαμογέλασε μ' έπικλεία.

Είσεθ μία γοητευτική ύπαρξι, δεσποινίς, συνέχισε ο γόνος. Και είμαι δέβσιος ότι μπορείτε, άν το θελήσετε, να κάμετε εύθυμώμεν... όπως είμαι έγώ.

— Ά, προχωρήτε πολύ, δλέπω, κυρία! Τόν δέικνε η νέα.

Είσεθ τόσο σύντομη κι ζωή, δεσποινίς. Κανείς δεν ζέρε τι το έπιφυλάσσει η έπαύριον... Γι' αυτό, όποιος άφινει τήν εύτυχία να περνά χωρίς να τήν χαιρείται, κινδυνεύει να μνή τήν ζανσουνάντησ πo τέ πιά.

Η νέα χαμήλωσε το κεφάλι κοκκινίζοντας. Δεν έχετε να κάμετε με κανένα τυχαίο, συνέχισε ο γόνος. Όνομάζομαι Ιάκωβος Καζανόβας, ίππότης ντρε Σειγκάλι.

— Ό, σάς έρω, κυρία, ψιθυρίσε δειλά η νέα. Ξέρω πολύ καλά όλη τή ζωή σας.

— Και σείς πιά είσεθε;

— Μία ταπεινή ακόλουθος της δουκίσσης

ντρε Βερσέλ. Μία άσημη κοπέλλα που ύπηρετεί πιστά τήν κυρία της για νά ζήσι.

Η δουκίσσα, ήρθε πριν λίγες μέρες στη Βενετία άπογοιτευμένη άπ' τή ζωή, χήρα στα είκοσιτρία της χρόνια, για νά ξεχάση λίγο τόν πόνο της.

Θά πρέπει να είναι πολύ ώραία η δουκίσσα για να μνή φοβάται, νάχη ακόλουθο της μία τόσο γοητευτική κοπέλλα σαν και σάς...

— Ό, είναι πολύ ώραία η δουκίσσα, είπε η νέα, με μία δόσι ζηλοτυπίας. Μά, δεν τήν συγκινεί πιά ο έρως...

Είμαι δέβσιος ότι δεν θά σιμυαίνη το ίδιο και με σάς, δεσποινίς... Άλήθεια, πώς σας λένε;

— Λύντια.

Τήν ίδια στιγμή ο Καζανόβας, χωρίς να χάζη καιρό, πήδησε στην πλαγινή τάρτασα και θρόνθηκε κοντά στη νέα. Έκείνη τρομαγμένη, άφισε μία κραυγή φόβου μά ο Καζανόβας τήν είχε άγκάλιασε ήδη με περιπάθεια και τής έκλεισε το στόμα μ' ένα πυγμή φίλι.

Από τή στιγμή εκείνη η Λύντια έγινε έρωμένη του Καζανόβα και του χάρισε — στιγμής άνεπιντης εύτυχίας...

Μά, ένα βράδυ, ο Καζανόβας άντίκρουσε τήν δουκίσσα ντρε Βερσέλ. Τί ήταν το θαύμα εκείνου της όμορφιάς!... Τί θεία όπτασία ήταν εκείνη!...

Αυτή είχε η γυναικά που πρέπει να κατακτήσει όπωσδήποτε, αν έθελω νάμαι άξιος της φίλης μου, σκέφθηκε ο Καζανόβας.

Πώς όμως; Με ποιόν τρόπο; "Α. ναι!... Θά ήταν εύκολάτα άν τόν βοηθούσε η Λύντια. "Ετσι, μία μέρα, χωρίς δόλο και διστάση, έκαμε τήν πρότασι αυτή στην Λύντια.

— Όστε πάψατε να μ' άναπαίτε; φώναξε η Λύντια και ζέσπασε σε κλάματα.

Τότε ο δαίμόνιος γόνος θρόκε το έπικρίπια που τήν έπεισε:

— Κουτή! Δεν καταλαβαίνεις ότι άν το ζήτη αυτό είναι για να ταπεινώσω τόν εύγυισμό και τήν περιφάνεια της που με χτυποϋν στα νεύρα; θανάτίζομαι να σ' ένοχλή και σένα το «ύφος» αυτής της ψηλοτύτας.

Ναι, έχεις δίκιο... παραδέχθηκε η Λύντια.

Και του ύποσκέθηκε να τόν βοηθήση. Πράγματι, ύστερα από τρείς μέρες, είπε στον Καζανόβα.

— Η δουκίσσα άνυπομονεί να σε δει. Της μίλησα τόσο για σένα που τής κέντησα τήν έπιθυμία να σε γνωρίσι. Σε περιμένει άπόψε το σούρουπο στο δωμάτιό της. Θά σε δόνηγσω ένώ.

Το ίδιο βράδυ ο Καζανόβας δρασκέλιζε τήν διπλανή τάρτασα. Σε λίγο φάνηκε η Λύντια.

Βιάστηκε πολύ, του είπε. Έπρεπε να άσπηση να νυχτώση καλή. Η δουκίσσα δεν θά μπόρεσε να σε δεχθή άκόμη. Έλα, ωστόσο, μαζί μου. Θά περιμένω λίγο.

Κατέβηκαν μέσα στο όπτι, δεικόνασε ένα διάδρομο και σταμάτησαν μπρος σε μία ντουλάπα. Η Λύντια άνοιξε το ένα φύλλο της:

— Μείνε εδώ μέσα, ως πού να έρθω να σε καλέσω. του είπε.

Και χωρίς να περιμένη άπάντησί του, ξανάκλεισε το φύλλο της ντουλάπας. Η ώρα περνούσε. Ο χώρος μέσα στη ντουλάπα ήταν πολύ στενός και ο Καζανόβας δεν μπόρϋσε να κινήθι. Σε λίγο τά μέλη του μεδίσσαν και άρχισαν να του πονούν...

Περιμένα πολλή ώρα άκόμη, χωρίς νάρι χειρά κανείς να τόν φωνάξει. Είκε άρχίσει ήδη να πεινά, να δίψα και να κρυώνη, όταν η πόρτα της ντουλάπας επί τέλους άνοιξε!

Τότε πρόσεξε ότι είχε νυχτώσει όλο τέλα.

— Λύντια! φώναξε.

Δέν είναι η Λύντια, του άπάντησε μία βραχνή φωνή γριάς. Η Λύντια έφυγε μαζί με τήν δουκίσσα.

— Και γιατί μ' είχατε τόσον ώρα εδώ μέσα;

Ήταν έντολή της Λύντιας να μη σάς άνοιξω προτού νυχτώση...

Ο Καζανόβας δεν χρειάσθηκε περισσότερα για να καταλάβη. Η Λύντια, δείχνοντάς του τόσο προθυμία να τόν γνωρίση με τήν δουκίσσα δεν ήθελε παρά να τόν έκδικήθι... Και τόν έκδικήθηκε, πράγματι, σκληρά.

Άπογοιτευμένος ο μεγάλος τυχοδιώκτης, ξεκίνησε κατόπιν για μία νέα περιόδια άνα τόν κόσμο.

Άφου γύρισε έανά όλη τήν Εύρωπη, άφου άπάτησε δεκάδες άπλοϊκών γυναικών και τελευταία τήν μαρκίσσα ντ' Ονερρέ, άποβάνοντας πιά διαρκώς χρήματα με τήν ύπόσχεσι ότι θα τής ζανασώση τήν... νεότητα, άφου φυλακίσθηκε έπανει λημμένος απ' Γαλλία, Όλλανδία και Ίσπανία, για σκανδαλώδεις άπάτες, τέλος

Η μόδα του ντεκολτέ

Γά ντεκολτέ κατά τήν Άναγέννησιν — Το παράδειγμα της Λουκρητίας Βοργία. — Η καλαισθησία των κυριών επί Λουδοβίκου ΙΔ' — Ντεκολτέ τρίγωνα, τετράγωνα και στρογγυλά. — Ντεκολτέ... γραμματοκιδώτια. — Τί γράφει ένας σύγχρονος ποιητής. — Ντεκολτέ σκανδαλώδη. — Το ντεκολτέ στο θέατρο κτλ. κτλ.

Όπως όλα τά πράγματα, έχει και το ντεκολτέ τήν ιστορία του. Ός τήν έποχή της Άναγεννήσεως το ντεκολτέ των κυριών ήταν όπωσδήποτε σεμνό.

Η περίφημη Λουκρητία Βοργία που είχε γνωστή για τά όργια της, έγινε άπορρη με τς έλευθεριότητες της να καταστήσει και το ντεκολτέ των κυριών λιγάκι ζεστοίπωτο. Οι γυναικές της έποχής της παρασύρθηκαν τόσο από αυτή, ώστε άνοιξαν τά ντεκολτέ τους

500 δεν έπρεπε. Αυτό υπήρξε άπορρη να έπέμβουν οι άρχαί και να όρισουν με διαταγή το άνοιγμα του ντεκολτέ.

Όπως όμως άναφέρει η ιστορία, ποτέ οι κυρίες δεν ήζεραν να δείχνουν τήν όμορφη τήν ντεκολτέ των όσο στην έποχή του Λουδοβίκου ΧΙΥ. Οι λευκοί λαιμοί και άλαβάστρινοι ώμοι έπεδεικνύοντο τότε με το παραπάνω, το ντεκολτέ δέ έπλασιωνόταν από πολυτίμες έρίμες.

Η λεπή μόδα του Ροκοκό που ήρθε κατόπιν δεν είχε τη χάρη και τήν όμορφη της προηγουμένης έποχής, κατά τήν όποία όσο μακριά ήταν η ρούσα, τόσο πιο πολύ άνοιχτό και το τρίγωνο του ντεκολτέ.

Τά ντεκολτέ του 16ου αιώνος, το όποιο άποθανάτισε ο Βαττί σους ζωγραφικούς πίνακας του ήταν τετράγωνο, δεν άφινε δε να φαίνονται οι ώμοι.

Η μόδα που ήρθε κατόπιν με τη στενή μυτερή μέση τοποθετούσε το στήθος ψηλά και άφινε να φαίνεται ένα μυτερό ντεκολτέ.

Κατά τήν έποχή του Μ. Ναπολέοντος, η μόδα έμπνέεται από τήν άρκαϊότητα και έπικρατεί η άπλότης. Το ντεκολτέ έγινε πάλι στρογγυλό και σε υνόν.

Το ντεκολτέ της Παλινορθώσεως του 1830 άφινει να φαίνονται οι καμπύλες του ώμου και όλες οι όμορφίες του λαιμού. Και έρχόμαστε πλέον στη σύγχρονη έποχή. Το σημερινό ντεκολτέ το ζέρετε όλοι. Έχει πάρει τέτοιο όμορφο, όσο σε μερικά μπέρ έχει έπέμνη το Κράτος και η Έκκλησία. Έμπρος άρκτα άνοιχτό, πίσω δε φθάνει μέχρι της μέσης!

Σε παλαιότερες έποχές το ντεκολτέ έκρησσεν, νιά... γραμματοκιδώτια! Αυτό θά πότε γίνεται και σήμερα. Άλλά σήμερα η κορητικότητα του στήθους είναι έλαττωσι, γιατί η μόδα πιά έχει άπολοπώση δαα. Άλλοτε πιά διατόρη, η θεότης αυτή έστένευσε τη μέση σαν δακτυλίδι και όρθωνε το στήθος προς τά επάνω σαν να ήταν άληθινό φρούριο! Έκει μέσα χωρούσαν πλέον άνέπατα έρωτικά ραδασάκια.

Κάποιος ποι

Μυστηριώδης Εγκλημα

ΕΥΘΥΜΗ ΙΣΤΟΡΙΟΥΛΑ

Τούλα στο μεθύσι όπως του συνέβαινε συνήθως, ο Ζεφυρέν Πα του γύριζε στο σπίτι του. Τα λεφτά που κέρδιζε κουβαλώντας τις αποσκευές διαφόρων επιβατών, τα κατέθετε στα ταμεία των διαφόρων... ταξερών που συναντούσε στο δρόμο του. Σ' αυτά τα χάγια λοιπόν, ο Ζεφυρέν προχωρούσε τρι κλάροντας και μονολογώντας :

—Τού μπάρμπα Ρουκέν τ'ο κρασί είνε τ'ο καλύτερο... Έκείνο τ'ο Ζερμό είνε νερόμενο 75 %. 'Ακούς εκεί να δαχί νερό στο κρασί του! 'Ο κόσμος γέμισε κλέφτες και κατεργαρούς. Δεν είνε πιά δυνατός να ζήση ένας τίμιος άνθρωπος. Πρέπει ν' αυτοκτονήσω!

Σιγά - σιγά η αυτοκτονία του έγινε έμμονη σκέψη. Πώς να την πραγματοποιήσει όμως; — Θά περνα στο ποτάμι να πνιγώ... Έτσι όμως που έτσι θα πάει νερό στο λαρύγγι μου... Αύτο δεν είνε θάνατος αντίθετα ένδε άνεγνωρισμένου κρασσοπατέρα. Καλύτερα να κρεμαστώ σ' αυτό τ'ο δέντρο!

Ο Ζεφυρέν όμως άφροντας τ'ο δέντρο στο οποίο στήριχταν έχασε την ισορροπία του και κυλιόσθηκε καταγής. Οι προσπαθειές του να άναστηθεί δεν έφεραν κανένα αποτέλεσμα και στο τέλος έμεινε ξεπλωμένος ανάσκελα μέσα σ' ένα χαντάκι. Σά λίγο κοιμόταν τον ύπνο του δικαίου.

Πέρασε σέ λίγο ένα αυτοκίνητο τ'ο δολοχός. Ξαφνικά μία στραβομηνία και τ'ο αυτοκίνητο πήδησε τ'ο χαντάκι. 'Ο σωφέρ με δυσκολία κατόρθωσε να σταματήσει μπροστά στο δέντρο που ήταν πρό άλλινου τ'ο στήριγμα του Ζεφυρέν.

Η προίκα και η ιστορία της

Τί έγινετο κατά την αρχαιότητα. — Μέτρα για τις άσχημες και άζήττες κόρες στην Άσσυρία. — Οι προίκες στην αρχαία Αθήνα. — Η πιο πολυφερνή νύφη. — Ένας εξαδάλμος τ'ο Ιωάννου του Χρυσοστόμου κατά των προικοθηρών. — Οι προίκες επί Μ. Ναπολέοντος. — Πώς τ'ο έσκασε ένας προικοθήρας. — Τα κιώτια της Βασιλίσσης Αμαλίας.

Δέν είνε σημερινό τ'ο ζήτημα της προίκας. Άπαρόλησε την άνθρωπότητα απ' τούς αρχαιολάττες χρόνους. Στην Άσσυρία, έπειδή τ'ο διορφα κορίτσια παντρεύονταν εύκολα κι' έμεναν άζήτητα τ' άσχημα, καθιερώθηκε ο έξης νόμος: "Όλες οι παρθένες που ήσαν σέ ώρα γάμου μαζεύονταν σ' ένα ναό και οι μόν άρταίες πουλόντουσαν σαν σέ κείνους που ήθελαν να τις πάρουν γυναίκες, από τ'ο συλλεγόμενα δέ χρήματα οι ιερείς έπροίκιζαν τις άσχημες ή όποιες εύρισκαν συζύγους προικοθήρες.

Νέτσι, όσοι ήθελαν διορφή γυναίκα, έπληρωναν, όσοι όμως ήθελαν χρήματα έπαιρναν γυναίκα άσχημη...

Ο Δήμος τ'Αθηνών έπροίκισε με 30 μνάς τις θυγατέρες τ'ο "δικαίου" Άρριστείδη που πέθανε φτωχός. Ση μεσαία τάξη άναφέρουντ'ο προίκες 40—129 μνά. Η μεγαλύτερη στην αρχαία Έλλάδα άναφερομένη προίκα είνε εκείνη

Μιά γυναίκα κραυγή φρίκης άκούστηκε τότε. —Κυττάξετε μέσα στο χαντάκι αυτόν τόν άνθρωπο. Θά τόν σκοτώσαμε! Είνε φρικτό... 'Ο κύριος που συνόδευε την κυρία έτρεξε κοντά στον Ζεφυρέν, άνοιξε τ'ο πορτοφόλι του, έβγαλε δέκα κολλαριστά χιλιάφραγκα και τ'ά έχωσε σέ μία απ' τις τσέπες του...θύματος χωρίς να φροντίση να δ'ή άν ζούσε ή άν είχε κιόλας πεθάνει...

Σέ λίγο πέρασαν απ' εκεί δυό χωροφύλακες με τ'ο λαγωνικό τους. Ξαφνικά τ'ο σκυλί χάθηκε μέσα στο χαντάκι και γύρισε κρατώντας στα δόντια του ένα μαχαίρι.

Υποπτα πράγματα! Φιθύρισε ο ένοχοπαράτης 'Ικιντόρ. Τ'ο σκυλί ένανούρισε στο χαντάκι κι' άρχισε να σκάβη με τ'ο μπροστινό του πόδια τ'ο χώμα.

Οι δυό χωροφύλακες έτρεξαν κοντά του και είδαν να κρατ'ή στα δόντια του ένα κομμάτι πανί —που άσφαλώς θά ήταν από πυρκαμιά — με μερικές κόκκινες κηλίδες επάνω.

— Αίμα! φώναξαν οι δυό χωροφύλακες.

Ο 'Ικιντόρ έσκυψε πάλι και έβριχε ένα μακρυλό κόκκολο άπογυμνωμένο απ' τ'ο κρέας.

Φρικαστικό έγκλημα! Φιθύρισαν οι χωροφύλακες. Έκομαν τ'ο θύμα κομματάκια και τ'ο έθαψαν κάπου εδω κοντά. Πάμε να είδοποιήσουμε τόν εισαγγελέα.

Μόλις μαθεύτηκε στο χωριό ή έξεαφάνισις τ'ο Ζεφυρέν Πατού όλοι πίστεψαν πώς αυτός θά ήταν τ'ο σκοτωμένος. Τό σπίτι του ήταν κατόικειστο κι' έλειπε και ή γυναίκα του.

Θά τούς σκότωσαν και τούς δυό! σκέφτηκαν μερικοί.

Και ο άνακριτής συμφώνησε μαζί τους· γιατί τ'ο πανί φανόνταν να προέρχεται μάλλον από γυναίκα ποικαμία. Ο Ιατροδικαστής πάλι άπεφάνθη ότι τ'ο κόκκολο που είχε βρεθεί ήταν ανθρώπινος μπρός.

Τά πράγματα όμως δεν άφηναν να πάρουν άλλο δρόμο, πολύ δυσάρετο για τόν δυστυχή Ζεφυρέν. Ένας χωροφύλακας τόν άνακάλυψε μέσα στο χαντάκι όπου ένακόλουθόσε να κοιμάται και τόν ώδήγησε άμέσως μπροστά στον εισαγγελέα. Έκείνος 'ολις τόν είδε μπροστά του... ζωντανό, τόν έχασε κυριολεκτικά.

—Πώς; δεν πέθανες; τόν ρώτησε.

— Έτσι φαίνεται, κύριε εισαγγελέα.

—Έφθον δεν είνε θύμα, σκέφθηκε ο δικαστής, αυτό σημαίνει ότι είνε ο δράστης τ'ο έγκλημά του. Σκότωσε τήν γυναίκα του.

—Ψάξετε τον! διέταξε τούς χωροφύλακες.

Έκείνοι όπάκουσαν κι' έβγαλαν απ' τή τσέπη του τ'ά δέκα κολλαριστά χιλιάφραγκα. —Πού τ'ά έβριχε αυτό; ρώτησε άυστηρά ο εισαγγελέας. —Εγώ...εγώ δεν είχα δεκάρα. Δεν είνε δικά μου! διαμαρτυρήθηκε ο Ζεφυρέν.

—Κακοήγου! φώναξε ο εισαγγελέας. Σκότωσε τήν γυναίκα σου για να τής πάρης τις οικονομίες της.

—Τι έκανε λείε; —Ναί, μέσα στο δάσος. Νά και τ'ο όπλο με τ'ο οποίο διέπραξες τόν φόνο. Τήν έκοψες κομματάκια κι' ύστερα τήν έθαψες. Προτιμότερο να όμολογήσης.

Τήν άλλη μέρα όμως ή υπόθεση αυτή υπερδεύτηκε άκόμη περισσότερο. Μιά γυναίκα έπεσκέφθη τόν εισαγγελέα με λυγμούς. —Είμαι ή γυναίκα τ'ο Ζεφυρέν Πατού! είπε.

—Πώς; δεν πεθάνε ότε σεις; Μά κυρία μου κάνατε πολύ άσχημα. Καταρρίπτετε όλο τ'ο κατηγορητήριο.

—Είχα πάει στην άδελφή μου και τ'άρα μόλις γύρισα. —"Έλα λοιπόν σκότωσε ο παλάνθρωπος! σκέφθηκε ο εισαγγελέας. Και διέταξε άμέσως να μεταφέρουν τόν κατηγορούμενο στον τόπο τ'ο έγκληματος, για τ'ά τόν έξεαναγκάσουν να όμολογήση πού είχε θάψει τ'ο υπόλοιπο πτώμα.

Έκεί στον τόπο τ'ο έγκληματος έβριχαν έναν άνθρωπο γονατισμένο να ψάξη μέσα στα χόρτα.

—Τι ζητάς εκεί; ρώτησε ο εισαγγελέας.

—Ένα μαχαίρι που έχασα χθές. Χθές τ'ο μεσημέρι φάγαμε με τήν γυναίκα μου εδω πάνω στα χορταρικά. Καθώς έκοβα ψωμί όμως έκοφα τ'ο δαχτυλό μου. Η γυναίκα μου μου έκανε ένα έπιδεσμο από τ'ο ποικαμίσιο που φορούσα.

Μήπως είνε αυτό τ'ο μαχαίρι σου; ρώτησε ο εισαγγελέας. Δείχνοντες τ'ο μαχαίρι πούχε άνακαλύψει ο λαγωνικός.

—Ναί, αυτό είνε.

—Μά τ'ο κόκκολο τότε; —Πουό κόκκολο;.. Μήπως λέτε για τ'ο μπουτί;.. Ά ναι, φάγαμε ένα άνοισιο μπουτί και βέβαια πετάξαμε τ'ο κόκκολο!

Ο εισαγγελέας κύτταξε λοξά τόν Ιατροδικαστή που είχε μείνει ...x o k k a λ o.

—Έτσι ο Ζεφυρέν άπεδεύχθη άθως και τ'ο έδωσαν πίσω τ'ά δέκα μυστηριώδη χιλιάφραγκα. Τήν στιγμή όμως τ'ο ήγιναν να τ'ά βάλν στην τσέπη του, έπεσέβη τ'ο δικηγόρος που είχε αναλάβει τήν υπερασπισί του.

Μην ξεχνάτε τόν λογαριασμό μου, είπε. 9.920 φράγκα.

—Και τι θά μου μείνη έμένα; —80 φράγκα για μερικά ποτικαρία! ΖΑΝ ΜΠΡΕΝΤΙΕ

λανεϊκές και τέλος τις κοροϊφίες τών ύπηρετών που θά λένε μεταξ'ό τους: "Ο πεινασμένος, ο κουρελιάρης, ο άτιμος τών άτιμών, τί είχε όταν ήρθε; Δεν είνε όλα τής κυρίας;..."

Στους νεώτερους χρόνους οι προίκες άρχισαν να πέφτουν σαν χρυσή βροχή. Ο Μέγας Ναπολέων έπροίκιζε με ολόκληρα έκατομμύρια τούς άξιωματικούς του και τ'ο κορίτσια τών στρατηγών του. Τότε όμως συνέβη και τ'ο άκόλουθο άποροδόκητο: Ο Γάλλος κόμης Έδρσ, άμέσως μετά τήν τελετή τ'ο γάμου του, μόλις έσέπωσε τήν προίκα 1.200.000 λίδρες έγκατέλειψε τήν άσχημομούρα νύφη και γίνηκε άφαντος.

Σχετικώς με τις βασιλικές προίκες άναφέρεται τ'ο άκόλουθο ανέκδοτο:

Άίγες μέρες μετά τήν άφιξη της Αμαλίας στην Έλλάδα τ'ο γαλλικό βασιείο αποτίθισε στον Πειραιά πολυάριθμα κιώτια με τήν επιγραφή τ'ο "Θάβος. Οι Πειραιώτες κατελήφθησαν από ζωήρη συγκίνηση. Είχε διαδοθή ότι τ'ο κιώτια εκείνα είχαν μέσα τ'ο προικία της Βασιλίσσης. Έννοιζται ότι ή περιέργεια έκορυφώθη. Όλοι έπεριμεναν να ίδουν πράγματα και θαύματα να έγιναι άπό τ'ά μαγικά εκείνα κιώτια, τ'ά δώσε οι γυναίκες που φοιτάζονταν ύπέρτοχα φορέματα και τ'ο

ΑΠ' ΟΛΟ τόν κόσμο

ΤΟ ΣΑΤΑΝΙΚΟ ΚΟΛΠΟ ΕΝΟΣ ΛΩΠΟΥΤΟΥ

Η άστυνομίας της Δανίας έθεσε τελευταίως τέρμα στην έγκληματική δράσι ενός διασημού κλεφτοκοττά, ο οποίος τόν τελευταίο καιρό άφάνισε κυριολεκτικά τ'ο κοτέτσι των περιχώρων της Κοπεγχάγης. Ο κλεφτοκοττάς αυτός όνόματι Μέλχανν, δρούσε κατά έναν τρόπο έντελως πρωτότυπο: κατά τ'ο σούρουπο, πλησίαζε στις αλλές και στο περιβάλλον και σκόρπιζε στο έδαφος κριθάρι, τ'ο οποίο είχε προηγουμένως μουσκέψει στο οινόπνευμα. Κατόπιν άπομακρυνόταν, τρύπωνε κάπου και περιμενε ύπομονητικά. Στ'ό μεταξύ αυτό οι κόττες, οι πειτεινί, οι γάλλοι κι' οι γαλλοπολεις που έτρωγαν τ'ο κριθάρι δεν άργούσαν να ζαλιστούν και να σωριαστούν κάτω ναρκωμένες.

Όταν σκετινιζαίε, ο πρωτότυπος λωποδότης έμεινε άδόρυχα στις αλλές και μάζευε με τήν ήσυχία του τ'α ναρκωμένα πολυερίκα.

Η άστυνομία, ή οποία είχε βρή τ'ο μελά της απ' τούς χωρικούς, ύποπτεύθηκε τέλος τόν Μέλχανν, τόν παρακολούθησε, και στο τέλος άνακάλυψε τ'ο σατανικό κόλπο του. Κατόπιν αυτόν τον συνέλαβαν και πρόκειται να δικαστή προσεχώς στην Κοπεγχάγη.

ΑΣΦΑΛΕΙΣ ΓΙΑ ΤΙΣ ΓΕΡΟΝΤΟΚΟΡΕΣ

Πληροφορίες από τ'ο Μπουένος Άϊρες, άναφέρουν ότι στις "Ηνωμένες Πολιτείες, μία Ασφαλιστική Έταιρεία έγκαινισε ειδικό τμήμα τ'ο οποίο θ'άσφαλιζε και θ' άποζημιώνη τις νέες έκείνες που δεν θά έχουν τήν τάχη να παντρευτούν φθάνοντας σέ μία ώριμη ή ηλικία.

Πληρώνοντας κάθε τριμηνία ένα ώρισμένο χρηματικό ποσόν κάθε κάθε κοπέλα, θά μπορεί, άν δεν τής χαμογελάση ή τύχη και δεν συναντήση τ'ο πριγκιποπούλο τών όνειρων της, να εισπράττει ένα άρεκά σεβάστο ποσόν, με τ'ο οποίο θά περνά με σχετική άνεσι τ'ο υπόλοιπο τής ζωής της.

Φυσικά τ'ο ποσόν που θά καταβάλλεται κάθε τριμηνία, ποικίλει άνάλογα με τήν ηλικία της κοπέλας και με τ'ο ποσόν τής άποζημιώσεως που θά ήθελε να εισπράττει.

Καθώς γράφουν οι έφημερίδες, οι πρωτότυπες αυτές ασφαλίσσεις σημειώσαν μεγάλη επιτυχία μεταξ'ό των Αμερικανίδων.

ρουχικό τής πρώτης νύφης τ'ο νεαρό Βασίλειου τής Έλλάδος.

Εξάφνα σάν κεραυνός έπεσε κατά τής πόλεως μία άπογοητευτική διάδοσις: Τά κιώτια δεν είχαν μέσα ποικια, άλλ' άπλούστατο και κοινάτα χόμα! Και νά πώς:

Ο "Θάβος που είχε πάει στην Βαυαρία, σκέφθηκε να μεταφύγει στην Έλλάδα φυτά και άνθη που εύδοκιμούν στις έπαρχίες τ'ο Ρήνου.

Ήταν ή έποχή τ'ο σχηματισμού τ'ο Βασιλικού Κήπου, για τόν όποιον ο πρώτος Βασίλειος έτρεφε ζωηρότατο ενδιαφέρον. Ήθεώρησε λοιπόν καλό να μεταφέρει και τ'ο χόμα στο όποιον τ'α φυτά και τ'α άνθη σ'ά ήσαν συνήθιστα. Και τ'α πολυάριθμα κιώτια έφθασαν έτοιμα για τ'α ποιοθετηθούν στο χόμα τ'ο Βασιλικού Κήπου.

Τ'ο σκάνδαλο έξάσασε με τήν άποκάλυψι αυτή. Οι έφημερίδες διερμήνευσαν τήν κοινή άνασκαψισι. Η "Ελπίς" τ'ο Λεβίδου έγραψε δριμυτότατο άρθρο εναντίον τής περιφρονησεως ήτις άπεδούθη εις τ'ο ένδοξον έλληνικόν χόμα!...Και ή δυστυχισμένη Αμαλία, νύφη άλλων ήμερών, έδοκίμασε τις πρώτες πίκρες...

Τα Καμώματα της Ζαμφώς

Τό θαλασσινό νερό

— Θά π'ς στη θάλασσα, Ζαμφώ; — Η ερώτησι γινότανε άπό μία παχεία γειτόνισσα, τήν Άγγελική τ'ο Κράχτη. Η Ζαμφώ, καθισμένη στο κατώφλι της, έμπάλωνε τ'α ρούχα τών παιδιών της. Σταμάτησε τ'ο ράφιμο, κύτταξε τήν Άγγελική με άπορία και σταυροκοπήθηκε:

— Έλα Χριστέ και Παναία, είπε. Καλέ ποιά θάλασσα; Τ'ο ξεροπόταμο πού έχωμε κοντά μας;

— Στο θάληρο, καλέ. Τ'ο Άναλήψεως σήμερα.

— Μά τώρα κογιονάρεις, Άγγελική μου; Πώς να πάω δυό ώρες δρόμο; Μή χειρότερα. Μάτε νάμωστε στη Σμύρνη να θυγ'άπ' τ'ο Γαλάζιο και να βρεθώ στο Κέ. Έδω, Χριστιανή μου, για να πάρη μία γυναίκα να κάνει μπάνιο στο γιολό, πρέπει να δώρη τ'ο ντεμεσοῦτι τ'ο σπιτιού τ'οπ...

— Καλά λές, καυμένη Ζαμφώ, μά εγώ θά πάω με τόν άραμπά τ'ο κουμπάρου μου, να βρωχ'ό στη θάλασσα σήμερα τ'ο Άναλήψεως, πού τ'άχω καλό για τόν ποικέφαλο. Θά φέρω και μία μαλλιαρή πέτρα να τή ριξω μέσα στο σπίτι για τ'οι κορίτσιοι.

— Άχ! Πούν' έκείνα τ'α χρόνια πού ήπαιρνα θάλασσα από Νταραγάτσι από σάραντα κύματα κ' ήδρέχαμε ούλο στο σπίτι τ'ο κεφάλι για τόν ποικέφαλο. Πώς να καταλάβης εδω πιά τ'οι πίσμες μέρες, πώς να άισταν'ής πώς σήμερα έχωμε τ'ο Άναλήψεως! Άποῦντο μεσημέρι, τήν ώρα πού ήκτυπούσανε οι καμπάνες, ήδρεχούμαστε με θάλασσινό νερό ούλες. Για δέ, καυμένη Άγγελική, φέρε μου ένα μπουκάλι θάλασσα για τ'α παιδιά, να χαρής τ'ο στέφανό σου.

— Πάω κι' έννοια σου, θά σου φέρω. — Η γειτόνισσα έφυγε, σέ λίγη όμως ώρα φάνηκε κάποιος φαρφάς και ζήτησε τήν Τερψιθέα τήν κουνιάδα της.

— Τί τή θές, είνε στην έκκλησιά, είπεν ή Ζαμφώ.

— Μου παράγγειλε να τής φέρω λίγη θάλασσα σήμερα, είπεν ο άνθρωπος. Νά, εδω μέσα στο μπουκάλι είνε.

— Δό μου τ'ην και τ'ή τ'ο δίνω, είπε πρό θυμα ή Ζαμφώ. Σέ πλέρωσε;

— Ναί, μ' έχει πληρωμένο.

Ο άνθρωπος άφισε τ'ο μπουκάλι και έφυγε. Η Ζαμφώ τ'ο άδειασε σ' ένα δικό της και τ'άκρυψε.

— Τυχρη ήμουμε, είπε. Έτσι θά κάνω τ'ο άντ'έρι τ'ο Άναλήψεως.

Πήγε μέσα και καθάρισε ψάρια για να τ'ηνανίση και δέν είπε τίποτε στην κουνιάδα της, όταν γύρισε από τή λειτουργία. Τ'ο μεσημέρι βραχνάκε με τ'ο θαλασσινό νερό και έδρεξε και τ'α παιδιά της.

Κατά τις δύοισι, θυμήθηκε ή Τερψιθέα τήν παραγγελία πού έκανε στον φαρά και φώναξε από τήν κάμαρά της:

— Ζαμφώ! Ηφ'ερανε ένα μπουκάλι για μένα;

— Ναί, εδω τ'άχω!

Και πρίν κατέβη να τ'ο πάρη ή Τερψιθέα, έτρεξε στη θύση να τ'ο γεμίση νερό. Τ'ο νερό ήταν σταματημένο από τις δυό. Σκέφθηκε πώς θάποεπε νάνε κι' άλλμυρό.

Πήρε τήν πιατέλλα πού καθάρισε τ'α ψάρια και έχυσε τ'ο νερό με τ' άλάτι, μέσα στο μπουκάλι.

Η Τερψιθέα τ'ο πήρε και έχυσε για να πλύνη τ'ο μούτρα και τ'ο κεφάλι της. — Θούχι! Ξεφώνισεν ή γεροντοκόρη μόλις λούστηκε. Καλέ αυτό θρωμά φάρλα!...

Η Ζαμφώ έκανε τήν μισοκακόμοιρη και τήν ανήχηρη:

— Έχεις δίκιο, καυμένη Τερψιθέα, είπε. Μά δέν καταλαβαίνεις, φαράς είνε και σου τ'ο έθαλε απ' τόν κουβά πού βρέχει τ'ο πανέρι τ'ο Ηδού! Πρέπει να λουστ'ής γιατί σκυλοβρωμάς, καυμένη!

Άς σουείπε τέτοιο μπάνιο!

ΧΙΟΥΜΟΡ

ΑΠΟΔΕΙΞΙΣ

Η σύζυγος. — Ίσχυρίζεσαι ότι έρχεσαι πολύ άπό τ'ο κυνήγι! Όλο αυτό δέν πώς λές. Και πώς θά μου τ'ο άποδείξεις;

Ο σύζυγος. — Άποδείξεις ότι... δέν χτύπησα τίποτε!...

ΣΤΗΝ ΑΙΓΥΠΤΟ

Περιηγήτρια — Πόσων χρόνων να είνε αυτή ή μούμια; — Οδ'νός. — Ήμ! Γυναίκα δέν είνε; Μπορεί κανείς να μάθη ποτέ τ'α πραγματικά χρόνια μίας γυναίκας;

ΥΠΑΛΛΗΛΟΥ ΚΑΘΗΚΟΝΤΑ

Ένας μεγάλος διομήχανος καλεί στο γραφείο του τόν νέο υπάλληλο πού προσέλαβε και τόν έρωτά:

— Μήπως ο λογιότης μου σ'ας εξήγησε ποιά θά είνε τ'α καθήκοντά σου στην επιχείρησή μου;

— Βέβαια, κ. Διευθυντά. Μου άνέθεσε να τόν ξηπνώ μόλις όσες θλέπω να φθάνετε στο έργοστάσιο!...

ΟΜΟΙΟΤΗΣ

Η οικοδέσποινα φίλη τής οικοδέσποινας εξετάζει τόν μικρό γιού τής τελευταίας και παρατηρεί:

— Έχει τ'α μάτια τ'ο πατέρα του, τ'ο στόμα τής μητέρας του και τήν μύτη τής γιανιάς του.

— Και κάτι άλλο άκόμη... προσέτει ο μικρός διατακτικά. Έχω και τ'ο παντελόνι τ'ο μεγαλύτερο άδελφού μου.

ΛΑΚΩΝΙΚΟΤΗΣ

Ένας παπ'ς φεύγει για μία γειτονική πόλη και άφινει έντολη στον διάκο να τόν ειδοποιήση τηλεγραφικώς, με όσο τ'ο δυνατό λιγώτερες λέξεις, άν παρ'αστή άνάγκη.

Μερικές μέρες άργότερα ένας χωρικός πέθανε και τότε ο διάκος έστειλε στον παπά τ'ο άκόλουθο λακωνικό τηλεγράφημα: «Έλα πεθαμένος»!!!

ΑΣΧΗΜΗ ΓΛΩΣΣΑ

Η σύζυγος. — Κυττάξετε τήν γλώσσα μου, γιατρέ... Μήπως θά έπρεπε να υποβληθώ σέ καμιά δίαιτα;

Ο γιατρός. — Θά έπρεπε να τήν υποβάλετε σέ μακροχρόνιο άνάπαυσι!

Τό λακρινί τ'ο θρασυβούλα

Η ΩΡΑ

Στην ώρα δόθηκε παράκι' αυτό με γέμισε χαρά γιατί τ'ο καλοκαίρι, ό,τι να π'ς δέν τ'ο τραβά από τις δέκα τ'ο κρεβάτι, όπως καθένας ξέρει...

Άπό εδω και στο έξης δέν θά εγείρεται όδ'ς κανείς περι τήν ώρα ούτε στις έντεκα (παραπ' τήν ταβέρνα σάν μωρα θά φεύγουμε με φόρα).

Θάχω πιά όλο τόν και (ρό) να πίνω τις μισές (αωρό) να γίνουμαι σταφίδα και θά με παίρνουν (σπικωτό) στο σπίτι μου, με τ'ο (Χριστό) τάνω σέ μία (δα!)

Ο ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΑΣ

ΠΡΟΛΗΠΤΙΚΑ ΜΕΤΡΑ

Ο κρεοπωλ'ης. — Κυττάξε, γυναίκα, να μ'ην φωνήσε αυτές τις μέρες από τόν πακαλά που δρίσκεται άντίκρου στο μαγαζί μου.

— Γιατί; — Γιατί τ'ο δάνεισα τή μία από τις δυό ζυγαριές μου!

Τά Βάσανα τ'ο ΚΑΡΑΜΠΕΤ

Φασολάκια και λαλέδες

— "Όμορφο μέρες, Καραμπέτ, είπεν ή Σουρπούτσα. Τώρα άνοιξι ένεται, περδ'όλια να πάμε.

— Νά πάμε, γιαβρούμ!

Τ'ο ζευγάρι πήρε μαζί του μερικά θρασμένα αυγά, λίγο μπιστοურμά, τυρί και τραβ'εσε πέρα από τ'ο τέρμα Πατισίων.

Σ' ένα λαχανόκηπο, πίσω από ένα έσοχικό καφενείο, ή Σουρπούτσα είδε τις παπαρούνες να κοκκινίζουν.

— Άμην, γιαβρούμ, έντ'ω κατισμένους να κάνης, να φάμε. Όμορφο μέρος είνε, λαλέντες γεμάτο!

Πράγματι μπήκαν μέσα και έκείνη άρχιζε να κόβη παπαρούνες, έντ'ω εκείνος, με τόν κηπουρό μαζί, έκοβαν φασολάκια φρέσκα να τ'α πάρη σπίτι του.

Άλλα μ'ή γνωρίζοντας πώς να πλυνάση τ'α φωτίρια, πατούσε μέσα στο ρέμα τ'ο νερού, πού έτρεχε για να ποτίη τ'α φυτά και γέμιον τ'α παπούτσια του λάσπης, σέ δαμό πού είδε και έπαθε να τις ξεκολλήση.

Όταν έκείνη φορτώθηκε μπουκέτο τις παπαρούνες, κι' εκείνος ένα δικτάκι φασόλια, τράβηξαν σ'όν καφενείο, παράγγειλαν ούζο και άνοιξαν τ'α φαγητά τους.

— Φάε, Σουρπούτσα, μπισοτρίμα, περδ'όλι όρεξι κανεί.

Ρίχτηκαν και οι δυό με πραγματική όρεξι σ' αυγά, τ'

14^ο Τὸ ἀπόγευμα, ὅταν ἔφυγε πάλι ὁ ὄψωνος, ἡ Νέλλα ἔμεινε συλλογισμένη. Ἐπαίξαν τὰ παιδιὰ, ἔκαναν τὶς τρέλλες τους, μὰ τὸ γέλιο δὲν ἔρχόταν ὅπως ἄλλοτε αὐθόρμητο στὰ χεῖλη της.

Τὸ βράδυ, κούταξε πάλι τὸ ὄψωνο στὰ μάτια. Τὸ σύννεφο δὲν εἶχε φύγει ἀπὸ τὴ φυσιογνωμία του. Δὲν τὸν ἐρώτησε ὁ μῦθος, γιὰ νὰ μὴ τὸν νευρίσῃ πάλι. Πέρασαν καμπούρες ἡμέρες σὲ μιὰ παράξενη ἀτμόσφαιρα. Δίχως νὰ μπορῇ νὰ πρὶ τὴ ἀκρίβειαν ἦταν, ἡ Νέλλα ἐνοιῶνε πῶς καὶ συνέβαινε μέσα στὴν ψυχὴ της. Καὶ τὸ συνέβαινε μάλλον μέσα στὴν ψυχὴ τοῦ ὄψωνος καὶ αὐτὴ, σὺν καθρέφτης ἐνοιῶνε τὸ ἴδιο συννέφιασμα ὡς τὰ βάθη τῆς ὑπαρξείας της.

Τίποτε χειροποιαστὸ πάντως δὲν εἶχε συμῆ. Μὰ, καὶ σὺ τὸ ὅρος τοῦ ὄψωνος ἦταν παράξενο. Ὁ τόνος τῆς φωνῆς του τῆς φαινόταν πότε - πότε σὺν κούφιος. Τρόμαζε στιγμῆς - στιγμῆς γιὰ τὴ φωνὴν αὐτὴν σὰ νάκουγε ἀνάμεσα καὶ ἀπὸ χαρούμενα ὁκῶμα λόγια του, σὺν κάποιου λυγμοῦ. Ἀλλες στιγμῆς ἦταν ἀπότομος. Ὅχι βέβαια τίποτε σπουδαῖο. Ποτὲ δὲν τῆς κακομιλοῦσε. Ἀλλὰ ἀνεπαίσθητα πράγματα, πού τῆς ἔκαναν ἐντύπωση, γιὰ τὴν εἶχε συνηθισθῇ νὰ τῆς μιλᾷ πάντα τρυφερά. Ἐπειτα, καὶ ἄλλο πού τῆς ἔκανε ἐντύπωση ἦταν ὅτι δὲν ἔπαυε μὲ τὰ παιδιὰ. Ἀλλοτε ξετρελλαινόταν. Μόλις τοῦμενε μιὰ στιγμὴ ἐλευθερίαν, κυλοῦσαν κάτω ἀπὸ αὐτὸς, παίζοντας μὲ τὴ Λίνα, ἢ ἔπεισαν σὺν ἀγκαλιά του τὴ γλυκεῖα τὴ Μελίτα καὶ τὴ νανούριζε.

Αὐτὰ, κόπταν νὰ μῖας. Οὐτὲ τὰ ζύγωνε τὰ παιδιὰ, οὐτὲ καὶ τὰ φιλοῦσε πιά πρὶν κοιμηθῶν. Καθάρφανε λὲς καὶ τὸ ἔκανε ἐπίτηδες, τὴν ὥρα πού τὰ πλάγιαζε ἡ Νέλλα νὰ εἶνε αὐτὸς ἀπασχολημένος.

Μιὰ μέρα ὅμως ἡ Νέλλα ἔκλαψε γιὰ καλὰ. Εἶχαν φάει γιὰ βράδυ καὶ ὁ ὄψωνος καθόταν καὶ διάβαζε, ὅπως συνήθως. Ἡ Νέλλα πῆγε καὶ κάθισε στὰ γόνατά του. Ὅλες αὐτὲς τὶς ἡμέρες καὶ τὴν ἐμπόδιζε νὰ τοῦ φερθῇ παιχιδιάρικα καὶ τρυφερά σὺν ἄλλοτε. Ἀπόψε, ὅμως, τῆς φάνηκε ὁ ὄψωνος πὺρ χαρούμενος ἀπὸ ὅλες τὶς δραβίδες. Ἡ βροχὴ τοῦ ὀλεθροῦ ἦταν γλυκεῖα, σκεδὸν ἀνοιχτάκι. Καὶ ἡ καρδιὰ τῆς νέας γυναίκας πλημμύρισε ἀπὸ ἀγάπην. Σὺν τρελλοκόριτο, ἔτρεξε καὶ κώχηκε σὺν ἀγκαλιά του. Τὸ ἤξερε πῶς θὰ πετούσε τὸ βιβλίο του μακριὰ καὶ θὰ τὴ σήκωνε στὰ χεῖριά του. Ἐτοί τὸ ἔκανε πάντα. Καὶ ἡ Νέλλα ἀπέφυγε πολλὰς φορὲς νὰ ἔλθῃ κοντὰ του γιὰ νὰ μὴ τὸν διακόψῃ στὸ διάβασμά του.

Ἀπόψε ὅμως ὁ ὄψωνος, τῆς εἶπε ἀμέσως μὲ στενοχωρία.

— Ἀπόψε μὲ. Διαβάξω κάτι σπουδαῖο. Σὺν τρελλοῦ γατάκι τοῦ ἀράξε τὸ βιβλίο καὶ τοῦ ἔκλεισε. Ἐπειτα, μὲ τὰ μάτια κλειστά, περιέμενε τὴν τιμωρία της. Τὴν ἤξερε ἀπὲξ. Ἐνα φίλὸ μέσα στὸ στόμα, ἕνα φίλὸ πού θὰ τῆς ἔκοβε τὴν ἀναπνοή.

Ἀντὶ ὅμως γιὰ τὸ φίλὸ, ἐνοιῶσε τὰ χεῖρια τοῦ ὄψωνος νὰ τὴ σπρώχνουν μαλακά, ἀλλὰ σταθερά. Καὶ ἄκουσε τὴ φωνὴν του βροχινή.

— Νέλλα, ἔλα, σὲ παρακαλῶ, ἀφῆσέ με νὰ ἐργασθῶ.

Ὁ θυμὸς φούντωσε μέσα της γιὰ μιὰ στιγμὴ. Τὸν ἐκύτταξε μὲ μάτια πού πετοῦσαν φλόγες, καὶ τοῦ φώναξε:

— Ὁραῖα! Θὰ ἴδῃς καὶ ἐγὼ ἄλλαν φερά...

Μὰ τὴν ἄλλαν στιγμὴ ὁ θυμὸς της ἐπέπεσε. Τῆς φάνηκε πάλι αἰσάντος καὶ λυπημένους. Γι' αὐτὸ, ἐνῶ εἶχε σπικωθῇ, κώθηκε πάλι στὰ γόνατά του καὶ τοῦ ψιθύρισε:

— Ἐνα φίλὸ, ἕνα φιλάκι, ἀπὸ κείνα...

Καὶ θὰ σ' ἀφήσω.

Ἐγειρε τὸ κεφάλι της καὶ πρότεινε τὰ χεῖλη της διψασμένα.

Μιὰ στιγμὴ δίστασε ὁ ὄψωνος. Αὐτὴ ἡ στιγμὴ τὴν πάγωσε. Ἐπειτα ἀμέσως τὰ χεῖλη τὸν ἀκούμπησαν ἀπαλὰ στὸ μάγουλό της. Λὲς καὶ δὲν ἔβλεπε μπροστὰ του τὰ φλογισμένα της χεῖλη. Τὸ φίλὸ του ἦταν ἀνάλαφρο, ἀδελφικό.

Δίχως λὲξὶ τραβήχθηκε ἀπὸ κοντὰ του. Ἐτρεξε, γδύθηκε γρήγορα καὶ ἔπεσε στὸ κρεβάτι της. Σκέπασε καὶ τὸ κεφάλι της καὶ τὰ δάκρυά της μούσκεψαν τὸ μαξιλάρι της.

Δὲν τὴν ἄκουσε ὁ ὄψωνος νὰ κλαίῃ; Ποιὸς ξέρει. Ἀργῶς πολὺ νὰ ἔλθῃ καὶ αὐτὸς σὺν κρεββατοκάμαρα. Καὶ ὅταν ἦλθε καὶ ἔπεσε κοντὰ της, δὲν τὴν ῥώτησε σὺν ἀν κοιμήται. Πλάγιασε μὲ προφύλαξη, λὲς καὶ φοβόταν μὴ τὴν ἐμπνέσῃ. Ἡ Νέλλα ὅμως δὲν κοιμόταν. Ὅλη τὴ νύκτα παράδερνε, νοιώθοντας κάθε τόσο τὰ μάτια της νὰ θορυβῶνται. Καὶ καταλάβαινε πῶς καὶ ὁ ὄψωνος δὲν μπορούσε νὰ κοιμηθῇ. Τὴν ἄλλαν μέρα, μάτια περιέμενε τὸ φίλὸ στὰ χεῖλη πάλι ἡ Νέλλα. Πάλι φεύγοντας ὁ ὄψωνος τῆς ἔδωσε ἕνα ἀνάλαφρο φίλὸ στὸ μάγουλο.

Ἀναστένανε θορακὴ ἡ Νέλλα. Καὶ ἡ ἡμέρα πέρασε θλιμμένη.

ΛΙΓΑ ΛΟΓΙΑ ΤΡΟΜΕΡΑ

Κάπου δυὸ μῆνες πέρασαν ἔτσι. Ἀνεπαίσθητα ἡ ἀτμόσφαιρα στὸ σπίτι εἶχε γίνεθαι θαλασπία. Καὶ ἦλθε ἡ ἀνοιξί.

Μὲ τὶς πρῶτες ἀνοιχτάτικες ζέστες, ὁ ὄψωνος ἐνοιῶσε μεγαλότερη ἐξάντλησι. Τὰ ἀπογεύματα τώρα, ὅταν τείνεινε μὲ τοὺς ἀσθενεῖς πού δεχόταν στὸ σπίτι, δὲν ἔβγαίνε ἐξω. Καθόταν στὸ κηπίκι τοὺς μ' ἕνα βιβλίο στὸ χέρι. Πολλὰς φορὲς ἡ Νέλλα ὅμως παρατηροῦσε πῶς δὲν ἐδίαθαζε. Τὰ μάτια του κούταζαν ἀπάνω ἀπὸ τὸ βιβλίο, θλιμμένα, σκοτεινά. Μόλις ἀντιλαμβάνονταν πῶς τὸν παρατηροῦσε, τῆς ἔλεγε κάποιον ἀστεῖον καὶ ἔκανε πῶς ριχνόταν στὸ διάβασμα.

Ἐνα ἀπόγευμα, τὶς πρῶτες ἡμέρες τοῦ Ἀπριλίου, ἡ Νέλλα ὄνειαξε ἐξω μὲ τὰ παιδιὰ. Τάντους καὶ τὰ δυὸ ἀνοιχτάτικα, πῆρε καὶ τὴν ὑπέρητρα μαζί καὶ εἶπε τοῦ

Τὸ δυνάμειται ὁ γερὸς τοῦ ἐνὸς λεπτοῦ.

Ὁ τζαμπατζής

Ἀφοῦ ἔφαγε μιὰ μέρα καλὰ σ' ἕνα ρεστοράν, ὁ Τάκης, διάσημος τζαμπατζής, εἶπε στὸ γκαρόντι, τὴν στιγμὴ τοῦ τοῦ ἔφερνε τὸν λογαριασμό.

— Πῆς στὸν διευθυντὴ σου ὅτι δὲν ἔχω λεπτὰ νὰ τὸν πληρώσω. Ἐγὼ μὲ ὡραία φωνὴν καὶ θὰ ἐξοφλήσω τὸν λογαριασμό μου τραγουδῶντας τὸ ἕνα ὡραῖο τραγούδι.

Ὁ τρόπος αὐτὸς τῆς πληρωμῆς δὲν ἔρεσε καθόλου στὸν διευθυντὴ, ὁ ὁποῖος φώναζε θυμωμένος:

— Ὅχι, ἐγὼ θέλω παράδες. Ἀλλοῦ νὰ γὰρ πῆς τὰ τραγούδια σου.

— Ἐγὼ, ἐπέμεινε ὁ Τάκης, δὲ σου πῶ ἕνα τραγούδι καὶ ἂν σοῦ ἀρέσῃ ὁ φλάμπε τὸν λογαριασμό. Εἰδ' ἄλλως θὰ σὲ πληρώσω.

— Ἐστὺ, εἶπε υποχωρῶντας ὁ ἰδιοκτῆτης τοῦ ρεστοράν. Πρέπει ὅμως νὰ σοῦ ἀρέσῃ.

Ὁ Τάκης ἄρχισε τότε νὰ λέρη διάφορα τραγούδια ἀπὸ τὰ ὁποῖα ὅμως κατένευ δὲν ἄρεσε στὸν ξενοδόχο. Ἀπελπισμένος τότε ὁ Τάκης ἔθγαλε τὸ παρφαρμακωμένο ἀπὸ χιλιάρικα πορτοφόλι του καὶ δείχνοντάς το στὸν πανδοχέα, τοῦ εἶπε:

— Αὐτὸ πού θὰ σοῦ πῶ τώρα, ἀσφαλὺς θὰ σ' ἀρέσῃ!

Καὶ τραγουδοῦσε τὸ ἑξῆς δίστιχο:

Ἐλα, φίλε μου, μὴν κάνης τὸν κουτό, Πληρώσέ μου εὐθὺς τὸ φαγητό.

— Αὐτὸ μάλιστα! φώναξε χαρούμενος ὁ ξενοδόχος. Αὐτὸ μοῦ ἀρέσει.

Ὁ Τάκης τότε ξανάβαλε τὸ πορτοφόλι του σὺν τὴν τσέπη του καὶ εἶπε στὸν ξενοδόχο:

— Ἐφοῖς τὸ τραγούδι μου σοῦ ἀρέσει, ὁ λογαριασμός μου θεωρεῖται ἐξοφλημένος.

Καὶ παρῶντας τὸ καπέλλο του τράβηξε πρὸς τὴν πόρτα, ἐνῶ ὁ ξενοδόχος εἶχε μείνει μὲ τὸ στόμα ἀνοιχτό.

ΡΟΛΑΝ

φάνη πῶς θὰ ἀργοῦσαν ἴσως λιγάκι, γιὰ τὴ ἡμέρα ἦταν θαυμασία. Ὁ ὄψωνος εἶχε τελειώσει νὰ δέχεται τοὺς ἀσθενεῖς καὶ καθόταν μὲ τὸ βιβλίο του στὸ χέρι στὸν κήπο.

Ὅταν ἔγειρε λιγάκι ὁ ἥλιος ὅμως, ἔπιασε ψυχρά. Τότε ἡ Νέλλα σκέφθηκε καὶ πέρασε ἀπὸ τὴ Σοφίκα, πού εἶχε καμνὴ νὰ ἰδῇ τὰ παιδιὰ. Ἡ Σοφίκα ὅμως ἔλειπε ἀπὸ τὸ σπίτι καὶ ἡ μητέρα της παρακάλεσε τὴ Νέλλα νὰ ἀφήσῃ τὰ παιδιὰ στὸ σπίτι, ὥσπου νὰ ἔλθῃ ἡ Σοφίκα. Ἡ Νέλλα τὰ ἀφῆσε μὲ τὴν ὑπέρητρα καὶ ἡ ἰδία γύρισε στὸ σπίτι, καὶ νὰ εἰσέλθῃ.

Ἀνοίξε ἀθόρυβα τὴν πόρτα τοῦ κήπου. Καὶ τὴν ἔσπρωχνε νὰ μὴ ἔτσι ἀθόρυβα στὸ σπίτι της. Σὺν κάποια δύναμι ἀκατάβλητη μέσα της, τῆς ἔλεγε πῶς ἔπρεπε νὰ μὴ τὴν ἀντιληφθῇ ὁ ὄψωνος.

Ὅταν μπῆκε στὸ χυλῶ, εἶδε τὴν πόρτα τοῦ γραφείου τοῦ ὄψωνος κλειστή. Ἀκούσε ὅμως μέσα ὁμιλίες. Μιὰ ξένη ἀνδρική φωνή. Κανεῖς πελάτης ἴσως καθυστερημένος; Σπρωγμένη ἀπὸ ἀκατανίκητη περιέργεια ἡ Νέλλα, πῆγε σὺν τὴν κλινὰ πόρτα, πατώντας σὺν μύτης. Μιὰ ἑλινὴ πόρτα κωρίζε τὰ δυὸ δωμάτια. Κόλλησε τὸ αὐτὴ τῆς σ' αὐτὴ τὴν πόρτα. Μοῦνα γιὰ νὰ καταλάβῃ ἂν ἦταν κανένας πελάτης. Μὰ οἱ λίγες λέξεις πού ἄκουσε, τὴν κάρφωσαν σὺν θέσιν της σὺν κεραυνοχτυπημένη.

Ἡ ξένη φωνή, ῥώτησε:

— Μὰ εἰσαι θεδαῖος γι' αὐτὰ πού λές, ὄψων;

Καὶ ὁ ὄψωνος ἀποκρίθηκε μὲ φωνὴν κούφια, τσακισμένη.

— Βέβαιος; Κάτι παραπάνω. Εἰμαι πολὺ ἄρρωστος, Παῦλο.

Ὅλα γύρισαν γύρω ἀπὸ τὴ Νέλλα γιὰ μιὰ στιγμὴ. Ἡ κουβέντα μέσα ἐξακολουθοῦσε:

— Ἐγὼ σοῦ λέω πῶς εἶνε μιὰ ἀπλήρ ἀδυναμία, εἶπε ὁ Παῦλος.

Καὶ ὁ ὄψωνος ἀποκρίθηκε, πάντα βροχινά:

— Ἐτοί θέλπω καὶ ἐγὼ νὰ πιστέψω σὺν ἀρχῇ. Μὰ τώρα πιά δὲν χωρεῖ ἀμφιβολία. Εἶνε φανερά.

— Φυματίωσι; Τί τρομερὴ λέξι μεταχειρίζεσαι, ὄψων;

— Τὴν ἀληθινή, τὴν κυριολεξία. Δὲν φαντάζεσαι πῶς σπουδαῖα καὶ ἔγιναν γιὰ τὸς, γιὰ νὰ μὴ ξέρω τὶς ὀνομασίες τῶν ἀσθενειῶν;

— Ἀσε τὶς κουταμάρες! Ἐτοί εἶνε οἱ φυματίες; Ἐοῦ εἰσαι ἀκόμα γερός, δυνατός...

— Ἀκόμα. Πολὺ σωτὰ μιλάς. Δὲν εἰμαι ἀκόμα ἐρείπιον. Κοντεύω ὅμως νὰ γίνω. Καὶ θὰ εἶνε τόσο τρομερό...

Σώπασαν καὶ οἱ δυὸ τους μιὰ στιγμὴ. Ἡ Νέλλα φοβόταν πῶς θάκουγαν τὸν τρελὸ χτύπο τῆς καρδιάς της αὐτὲς τὶς στιγμῆς. Σὲ λίγο ὅμως ἡ συζήτηση συνεχίστηκε.

— Μὰ, πῆς μου, πῶς ἔγινε ἀπὸ τὴν ἀρχή; ῥώτησε ὁ Παῦλος.

— Νὰ, ἀποκρίθηκε ὁ ὄψωνος. Ἀπὸ μικρὸς εἶχα λεπτὴ ἰδιοσυγκρασία. Δεκαπέντε χρόνων ἐπάθα ἀδένες. Γιατρειοτάκα βέβαια, ἤμουν ἐντελὸς καλὰ. Ἐπειτα, ὅταν ἀρχισα νὰ κούραζμαι, φαίνεται πῶς δὲ βάσταζε ὁ ὀργανισμός μου. Μοῦ ἦλθαν ὅλα ἀνάποδα. Βλέπεις, ὅλα εἶνε μοιραία.

Ἄν δὲν ἐρωτευόμουν ἔτσι τρελλά, ἂν δὲν παντρευόμουν τόσο νέος, δὲ θὰ ἤμουν ὑποκείμενος νὰ ἐργάζομαι τόσο.

Ἀλλὰ καὶ ἂν ἔρχόταν τὰ πράγματα ὅπως τὰ εἶχα λογαριάσει, πάλι δὲν θὰ πάθαινα τίποτε. Μὰ εἶδες τί κυνηγῶ μούκανε ἡ μοῖρα; Πέθανε ὁ πεθερός μου. Ἐμεινε πάλιν μου ἡ κουνιάδα μου καὶ τὸ παιδί της. Μόλις ἄρχισε νὰ θγάξῃ καὶ αὐτὴ τὸ ψωμί της, νὰ σοῦ ἡ κατακεφαλιά! Σκοτώθηκε. Ἡ Νέλλα εἶνε μιὰ κοπέλα γεννημένη γιὰ νὰ χαρῇ τὴ ζωὴ της. Κάνω δὲ, τὴν μπορῶ γιὰ νὰ μὴ τῆς λείψῃ τίποτε. Ἀπὸ λὸν ἔκανα ὅ,τι μπόρεσα. Γιατὶ τώρα πιά...

Σώπασε. Καὶ ὁ ἄλλος γιὰ κάμποση ὥρα δὲν ἤξερε τί νὰ τοῦ πῇ. Ἐπειτα, τοῦ φώναξε μὲ χαρομένο τάχα ὕφος:

— Ἐλα δά, ὦπα! Δὲν εἶνε τόσο ἀσχημα ὅσο τὰ λές. Νὰ προσέξῃς λιγάκι τὸν ἑαυτὸ σου. Ἄς στερηθῇ καὶ ἡ γυναῖκα σου τίποτε.

— Τίποτε; Θὰ τὸ στερηθῇ ὅλα. Αὐτὴν συλλογίζομαι καὶ μοῦρεται τρέλλα. Ἀ, Παῦλο, δὲν ὑπάρχει χειρότερο μαρτύριο παρὰ ν' ἀγαπᾷς τόσο μιὰ γυναῖκα, νὰ θέλῃς νὰ τὴν κάνης εὐτυχισμένη, καὶ νὰ μὴ μπορῇς. Νὰ λαχταρᾷς νὰ τὴ σφίξῃς σὺν ἀγκαλιά σου καὶ νὰ τὴν φιλήσῃς κι' ὅμως νὰ συλλογίζοσαι πῶς τὸ φίλὸ σου αὐτὸ μὴ μπορεῖ νὰ εἶνε ὁ θάνατός της. Νὰ τὴν θλῆπῃς νὰ πορῇ γιὰ τὴν ψυχρότητα σου τάχα καὶ εὐὸ νὰ ἀγριεύῃς, νὰ κάνης τὸν κακὸς...

ΣΤΟ ΕΡΧΟΜΕΝΟ: Ἡ συνέχεια.

Μιὰ μεγάλη ΑΓΑΠΗ

ΙΣΠΑΝΙΚΟΣ ΘΡΥΛΟΣ

Εἰς ἀνταποκρίσιν τῶν μεγάλων ὑπερτίμων πού εἶχε προσφέρει σὺν πατρίδα του, ὁ Δὸν Μανουὲλ Γκάρθια γιὰ τὴν Μεντόζα, διωρίστηκε ἀπὸ τὸν βασιλεῖα Φίλιππο διοικητὴς τοῦ Ποντεβέδρα τῆς Γαλιτίας.

Ἐποῦ ἀπὸ ἐξῆς μῆνης σοφῆς διοικήσεως, ὁ Δὸν Μανουὲλ ἀρραβωνιάστηκε μὲ τὴν δόνα Χριστίνα Μενερά ντὲ Ὀρσέν, πού ἀνῆκε σὲ μιὰ ἀπ' τὶς καλύτερες οἰκογένειες τῆς Γαλιτίας. Πέρασαν ἀκόμη ἐξῆς μῆνες κι' ἔγινε ὁ γάμος.

Ἐπὶ τρεῖς συνεχεῖς νύχτες, κιθάρες καὶ τραγουδιὰ ἀντηχοῦσαν σ' ὅλους τοὺς δρόμους τοῦ Ποντεβέδρα.

Μετὰ τὴν τέλει τῶν γάμων πού ἔγινε σὺν καθεδρικό νῶο, ἡ γαμήλια πομπὴ καὶ τὸ πλῆθος πού περιέμενε σὺν πλατεῖα ραίνοντας μὲ λουλούδια τοὺς νεονύμφους, διευθύνθηκαν πρὸς τὸ γήπεδο τῶν ταυρομαχιῶν. Στὶς ταυρομαχίες πού θὰ ἐξιδόντο πρὸς τιμὴν τῶν νεονύμφων, θὰ ἐλάμβαναν μέρος οἱ καλύτεροι ταυρομάχοι τῆς Ἰσπανίας.

Ἡ ὄρα τῆς ἐνάρξεως τῶν ταυρομαχιῶν πληροῖζε. Οἱ νεονύμφοι κι' οἱ καλεσμένοι τους εἶχαν λαβεῖ θέσιν σὺν τιμητικῇ ἐξέδρᾳ, ὅταν ἔξαφνα, ἕνα φοδερὸ τρίξιμο συνοδευμένο ἀπὸ φρικαστικὰς κρουγὰς πᾶντος τοῦ αἵμα σὺν τῆς ἐξέδρας τῶν παρισταμένων. Ἀπὸ τὸ βόρος τῶν θεατῶν πού εἶχαν πλημμύρισε τὸ ἀμφιθέατρο ἕνα θεῶρεο εἶχε ὑποχωρήσει. Πανικόδελτο τὸ πλῆθος ἄρχισε νὰ ὀρμᾷ πρὸς τὸ στίβο.

Ἀπ' τὴν ἐξέδρα τοῦ Δὸν Μανουὲλ παρακολουθοῦσε τὴ σκηνή. Ἡ σύζυγός του εἶχε σκεπασθῇ τὰ μάτια της μὲ τὰ χεῖριά της γιὰ νὰ μὴ βλέπῃ. Μὴ συγκρατούμενος περισσότερο ὁ Δὸν Μανουὲλ, ὤρμησε πρὸς τὸ μέρος τοῦ δυστυχισμένου καὶ μ' ἀφάνταστους κόπους κατάρθωσε νὰ τραβήξῃ κοντὰ ἀπ' τὰ σκεπῆματα μιὰ νέα εἰκοσι τὸ πολὺ ἐτάην.

Τὴν σήκωσε λιπόθυμη σὺν ἀγκαλιά του. Ἦταν πολὺ ὁμορφὴ ἂν καὶ καταχλωμένη. Σφίγγοντας τὴν σὺν ἀγκαλιά του ὁ Δὸν Μανουὲλ ἔτρεξε πρὸς τὴν ἐξέδρα.

Ἐξαφνα μιὰ γυναῖκα ὤρμησε κατ' ἐπάνω του σὺν τρελλῇ, φωνάζοντας:

— Ἡ κόρη μου!... Πέθανε;

— Ὅχι, τὴν καθυστάχισε ὁ διοικητής. Ζῇ.

— Νὰ ἔχετε τὴν ἐσχὴ τοῦ Θεοῦ, κ. διοικητά, τοῦ εἶπε τότε ἡ μητέρα γονατίζοντας μπροστὰ του.

Συγκινημένος ὁ Δὸν Μανουὲλ παραδόσε τὴν νέα σὺν μητέρα της καὶ πῆγε νὰ συναντήσῃ τὴ γυναῖκα του.

Πέρασε καιρὸς καὶ ὁ Δὸν Μανουὲλ ἐξακολουθοῦσε νὰ εἶνε θλιμμένος, σὰ νὰ τὸν βασάνιζε ἕνας κρυφὸς πόνος. Ἀδίκᾳ ἡ δόνα Χριστίνα προσπαθοῦσε μὲ τὰ χεῖδιά της νὰ τὸν κἀν νὰ χαμογελάσῃ. Ὁ Δὸν Μανουὲλ δὲν μπορούσε νὰ ἐξέλθῃ τὴν κοπέλα πού εἶχε σῶσει καὶ πού δὲν ἔφυγε ὅτε μιὰ στιγμὴ ἀπ' τὸ μυαλό του. Παρὰ τὴν ἀναζητήσεως του δὲν εἶχε κατορθώσει νὰ τὴν ἀνακαλύψῃ πούθεν.

Τέλος, ἕνα πρωτὶ, περνώντας ἀπ' τὴν κεντρικὴ πλατεῖα συνάντησε μιὰ ἀμαξά μέσα τὴν ὁποῖαν ἐρίσκονταν δυὸ γυναῖκες. Ἡ μιὰ ἦταν ἡ νέα πού εἶχε σῶσει κι' ἡ ἄλλη ἡ μητέρα της.

Ἡ τελευταία σταμάτησε τὴν ἀμαξά καὶ χαιρετίζοντας τὸν τοῦ εἶπε:

— Ἡ κόρη μου, δόνα Ἰσαβέλλα Πιλάρ ντὲ Καλὸς, σὰς χρστά τὴν ζωὴ της, κ. διοικητά. Ὅστε ἐκείνη, ὅτε ἐγὼ θὰ τὸ ἐξαχάσω ποτὲ αὐτὸ.

Ὁ Δὸν Μανουὲλ δὲν ἐξεκώλοσε τὰ μάτια ἀπ' τὸ ὄμορπον πρόσωπον τῆς Ἰσαβέλλας, ἡ ὁποία κατακόκκινε δὲν τολμοῦσε νὰ κυττάξῃ στὰ μάτια τὸν σωτήρη της.

— Ἐλπίζω νὰ ἐξαχάσω, εἶπε ἡ μητέρα τῆς νέας. Καὶ τὸ ἀμάξι

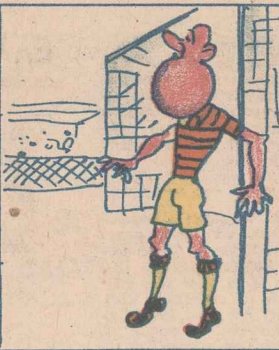
τοὺς ἀπομακρύνθηκε.

Τὴν ἄλλαν μέρα, ζητώντας πληροφορίες γιὰ τὶς δυὸ γυναῖκες ὁ Δὸν Μανουὲλ μάθαινε τὰ ἑξῆς: Ἡ δόνα Λορέντζα Πιλάρ ἦταν χήρα ἕως Πορτογάλου ἱπποτοῦ πού πεθαίνοντας τῆς ἔφησε μιὰ μεγάλη περιουσία καὶ δυὸ παιδιὰ: τὴν δόνα Ἰσαβέλλα καὶ τὸν δὸν Πέντρο, ἕναν νέο πού ζοῦσε σὺν αὐτῇ τοῦ βασιλεῖος τῆς Πορτογαλίας.

Ἐναν νέο πού ζοῦσε σὺν αὐτῇ τοῦ βασιλεῖος τῆς Πορτογαλίας.

Ἡ εἰδήσεις αὐτὴ κατατάραξε τὸν Δὸν Μανουὲλ. Ἡ ἀγάπη του γιὰ τὴν Ἰσαβέλλα ἦταν ἀπεράντη κι' ἕνα βράδυ ζήτησε ἀποφασιστικά ἀπ' τὴν γυναῖκα του νὰ χωρῇσιν.

Ἐκείνη μὲ σπαργμὸ ψυχῆς ὑποχώρησε καὶ ἀποσύρθηκε σ' ἕνα μοναστήρι ὅπου πέθανε ὕστερα ἀπὸ τρεῖς μῆνες ἀπὸ μαρμαρ

ΦΙΛΑΡΕΣΚΕΙΑ
Η ΑΡΡΩΣΤΗ: Αδελφί, γρήγο-
ρα, έρχεται ο γιατρός! πείτε
μυ, για όνομα τῆ Θεοῦ, πῶς
μου πᾶει μαλίτερα ἢ βαυ-
ουῦλα με τόν πάγο, ἔτσι ὅ-
πως εἶναι, ἢ χαμηλότερα
λίγο;

ΙΣΤΟΡΙΑ ΧΩΡΙΣ ΛΟΓΙΑ

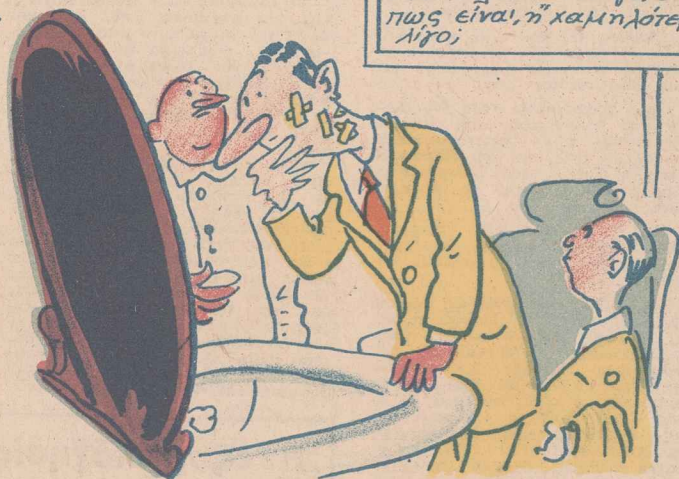

ΕΝΑ ΜΙΚΡΟ ΛΑΘΟΣ

-Ω! μᾶς συγχωρεῖτε, πήραμε
τὸ μέγαρό σας γιὰ τράπεζα...

ΣΤΟΝ ΕΠΙΓΕΙΟ ΠΑΡΑΔΕΙΣΟ
ΤΟ ΦΙΔΙ: -Θά τὸ φάτε ἐδῶ τὸ μῆ-
λο, ἢ νὰ εἶς τὸ στείλω στὸ
ἐπίτι σας;

-Καί νομίζετε ὅτι ἡ γυναῖκα μου θά πιστέψῃ πῶς
αὐτὰ τὰ σημάδια ὀφείλονται στὸ ζυράφι σας, καί
ὄχι στὰ νύχια τῆς φιλενάδας μου;

Η ΧΟΝΤΡΗ: -Ἄν μ' ἐγκαταλείψῃς ποτέ, θά
γίνω γυναῖκα τοῦ ἐλαφροῦ ἀέρου!